Răzvan Alexandru PETRE

CONŞTIINŢA UMANĂ
între minte şi spirit

Ediţia a doua, revizuită şi adăugită

SPIRITUS.RO

BUCUREŞTI, 2014

Colecţia PSIHOLOGIE ŞI SPIRITUALITATE

NOTĂ la ediţia a doua, Bucureşti, 2014:

S-au adăugat noi confirmări ale teoriei conştiinţei
din perspectiva altor cercetători şi texte clasice (capitolul 3).

Prima ediţie: Braşov, 2011

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE 2

❶ INTRODUCERE ÎN TEORIA CONŞTIINŢEI 4
Încarnarea spiritului în om 6
Mintea 7
Spiritul 7
Între minte şi spirit 8
Necesitatea protecţiei minţii 8
Generarea conştiinţei umane 9
Psihicul uman, ca sistem informaţional 10
Conştiinţa egotică 12
Structurarea ego-ului 13
Depăşirea ego-ului 13
Dezvoltare mentală sau evoluţia conştiinţei? 15
Evoluţia spirituală 16
Sfârşitul conştiinţei 17

❷ CONŞTIINŢA ŞI UNELE MANIFESTĂRI PARAPSIHICE 19
Somnul. Visul. Visul lucid. 19
Hipnoza. Somnambulismul. 22
Dedublare astrală. Samadhi. Fachirul îngropat de viu. 24
Mediumi de încorporare. Posedat de spirit. Voci în creier 26
Personalitate multiplă. 28
Transferul conştiinţei (Walk-in) 30
Coma. Moartea. Moartea clinică. 32

❸ CONFIRMAREA TEORIEI CONŞTIINŢEI DIN PERSPECTIVA ALTOR CERCETĂTORI 35
Practica budistă 35
Regresiile hipnotice în viaţa dintre vieţi 36
Sufletul şi spiritul în viziunea lui Jakob Lorber 38
Fiinţa de Lumină întâlnită după moarte 39
Influenţa spiritului personal al mediumului 42

❹ ŞIRAG DE ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI 43

CUVÂNT ÎNAINTE

CINE SUNT „EU”?

„Eu” nu sunt corpul, căci identitatea mea nu depinde de integritatea acestuia. Eu rămân acelaşi chiar dacă îmi pierd o mână sau un picior.

„Eul” meu social depinde de interacţiunea cu ceilalţi oameni, dar pe o insulă pustie aş continua să exist ca şi înainte, deşi eul social a dispărut.

„Eu” nu sunt gândurile, căci identitatea mea nu depinde de variaţiile mentale şi dorinţele trecătoare, nici măcar de idealuri sau sentimente profunde. Ele mă completează, dar nu mă determină.

„Eu” nu sunt nici măcar aspectele relativ stabile ale personalităţii, pentru că puţine rămân neschimbate de la naştere până la moarte şi sunt prea fragmentate ca să îmi definească identitatea (ceva din temperament, ceva din talent, poate).

Acest „eu” este Conştiinţa umană care încearcă acum să se autodefinească. Deci, ce este Conştiinţa?

Psihologia studiază mintea şi afirmă că „eu” sunt un produs superior al activităţii inconştiente a unor neuroni. Dar ar putea nişte celule inconştiente să genereze conştienţa?! Mă îndoiesc. Este o ipoteză atât de absurdă precum a susţine că o casă de locuit poate apare de la sine prin acţiunea îndelungată a vântului, soarelui, frigului şi ploii.

Învăţăturile spirituale spun că „eu” sunt spirit divin supraconştient. Dar dacă aş fi spirit, de ce nu mă recunosc ca atare, de ce mă simt mărunt, vulnerabil, trecător?! Sunt două poziţii total contradictorii. Care să fie adevărul?

Adevărul se află la mijloc, la propriu şi la figurat. Teza care stă la baza acestei cărţi este următoarea: „**Conştiinţa umană este un element psihic real, distinct şi intermediar între minte şi spirit**”.

Conştiinţa îmi perpetuează identitatea încă dinainte de naştere şi până la ultimul suspin. Iată o concluzie simplă, intuitivă şi tranşantă, care luminează dintr-o dată nebuloasele psihologiei şi ale spiritualităţii. Credem că spiritualitatea are nevoie de aceeaşi bază teoretică ca şi ştiinţa psihologiei. CONŞTIINŢA este tocmai veriga lipsă dintr-un posibil model unic şi general al psihicului uman.

SPRE O TEORIE A CONŞTIINŢEI

Tu eşti sigur doar pe conştiinţa ta, prin care iei contact cu lumea. Despre ceilalţi, cel mult presupui că sunt conştienţi. Are conştiinţă un zombi? Dar animalele, dar plantele? Mă refer la conştiinţă, nu la inteligenţă... Inteligenţă au şi computerele. Oricâtă inteligenţă li s-a adăugat, ele nu au dobândit însă niciun dram din viziunea omului. Deci, ce este conştiinţa?

Ştiinţa clasică nu are un răspuns. Ea nu a reuşit să o definească şi cu atât mai puţin să o studieze la microscop. Mă refer la ştiinţa populară, specifică secolului al XIX-lea, cea care se învaţă acum în şcoală. Din feri-

cire, ştiinţa mileniului III se plasează într-o perspectivă cuantică, părăsind definitiv poziţia materialistă a secolului maşinii cu aburi. Tot mai mulţi savanţi avansează spre punerea de acord a învăţăturilor spirituale cu domeniile ştiinţifice (filosofia minţii, psihologie, neuroştiinţe, ştiinţe cognitive, neurologie cognitivă, inteligenţă artificială etc). Încă mai este mult de făcut. Contribuţia mea este această simplă şi didactică schiţă a conştiinţei.

Denumirea de „Teoria Conştiinţei" pare a fi contradictorie. Cum să obiectivezi subiectivitatea? De acest paradox s-au lovit toţi cercetătorii psihicului. Dar omul poate face şi imposibilul, uneori.

Unii au crezut că din creier apare conştiinţa, precum fructul din plantă. Descartes spunea «*mă îndoiesc, deci cuget; cuget, deci exist*». Şi astăzi se mai confundă conştiinţa cu intelectul. Dar tu, cititorule, poţi verifica, chiar acum, că nu e adevărat: închide ochii şi, timp de câteva secunde, nu te mai gândi la nimic. Acum!...

* * *

Dacă îţi poţi controla gândurile, chiar oprindu-le, rezultă că „tu", conştiinţa, nu te identifici cu ele. Conştiinţa este în afara minţii, o supraveghează şi o comandă. „Exist şi fără să cuget", am putea replica în manieră carteziană. Peste noapte, mintea se răsuceşte în vise, iar apoi zace letargică, în repetate rânduri. Şi totuşi, dimineaţa te trezeşti cu aceeaşi identitate, semn că nu în mintea cea schimbătoare stă conştiinţa.

Alţii, religioşi, au spus că spiritul este totuna cu conştiinţa umană; el şi-a uitat originea divină când a devenit om. Dar dacă spiritul ar fi amnezic total, inconştient de divinitatea sa, ce motive ar mai avea să manifeste nobleţe, iubire, moralitate?! Doar fiindcă i se dictează prin tradiţiile culturale?! Iar când se schimbă vremurile şi credinţele, spiritul nu mai are nicio şansă la evoluţie?! Oare oamenii sunt cei care îndumnezeiesc spiritele?! În acest caz, fundamentul religiei s-ar scufunda. Oricât de deştept ar fi, dacă-i musai să audă din cărţi şi predici despre Creator, înseamnă că spiritul nu a fost creat „după chipul lui Dumnezeu", care este Conştiinţă de Sine absolută. Dacă există spirite (şi există!), ele trebuie să fie mereu „trezite", nu amnezice.

Dragă cititorule, pentru prima dată ai la îndemână o explicaţie a conştiinţei care elimină aceste contradicţii. CONŞTIINŢA UMANĂ NU ESTE NICI MINTEA, NICI SPIRITUL. Ce este ea, vei afla din această carte, care îţi radiografiază organele spirituale, în scopul de a-ţi înţelege şi controla psihicul.

Răzvan-Alexandru Petre
Braşov, 11 mai 2011

❶

INTRODUCERE ÎN TEORIA CONŞTIINŢEI

Ştiinţa şi filosofia materialistă au dovedit că nu pot defini şi înţelege ce este **Conştiinţa**. Deşi ştiinţa caută să ajungă cât mai aproape de adevăr, nicio disciplină nu poate pretinde că îl deţine în întregime. Oamenii trebuie să ştie că gândirea ştiinţifică se bazează pe speculaţii, iar adevărurile sale sunt provizorii, nu absolute.

Enigma Conştiinţei poate fi însă lămurită de Ştiinţa Spirituală, într-un mod simplu şi unitar. **Ştiinţa Spirituală** este o viziune de tip ştiinţific asupra realităţilor spirituale. Ea a debutat în Occident odată cu apariţia doctrinei spiritiste, în secolul XIX. În Orient însă vechimea ei este de mii de ani. Actualmente, datele ei sunt foarte avansate, în acord cu dezvoltarea tehnică şi mentală a omenirii. Fizica cuantică a redescoperit, prin metodele sale proprii, adevăruri spirituale multimilenare. Totuşi, Ştiinţa Spirituală nu se confundă cu această nouă ramură a fizicii, căci ea este formată în principal din informaţiile despre Viaţă şi Univers **revelate** de spiritele universului unor oameni aleşi. Credem sau nu, aceste date inedite pot fi verificate intelectual şi probate experimental, ceea ce le conferă statut ştiinţific.

Fiecare palier al psihicului uman cere o anumită metodă de abordare. Pe scurt:

- *Creierul* e studiat de neuroştiinţe.
- *Mintea* e analizată de psihologie.
- *Conştiinţa* e accesibilă prin introspecţie şi tehnici spirituale.
- Obiectivarea conştiinţei se poate face numai dacă este privită mai de sus, de la nivelul S*piritului*.

***

Pe o scară de la „viu” la „neviu” putem plasa mai multe STĂRI de existenţă şi conştienţă.

NIVEL	*STARE*
VIU	Veghe
SEMI-VIU	Somn
APROAPE-VIU	Comă
APROAPE-NEVIU	Moarte clinică
NEVIU	Moarte

Definiţia concisă a Vieţii, care să le cuprindă pe toate acestea (şi alte stări speciale) este:

VIAŢA = VITALITATE + CONŞTIINŢĂ

Vitalitatea = proprietate esenţială a Naturii biologice (în Orient se numeşte *prana*, *chi*, *ki* etc)

Conştiinţa = proprietate esenţială a Spiritului

ⓘ Conform Ştiinţei Spirituale, Spiritul este creat de DUMNEZEU, având calităţi asemănătoare Acestuia (în primul rând Conştiinţa – atribut fundamental divin). Spiritele sunt temelia Creaţiei şi scopul ei principal.

Rolurile simbiozei dintre Spirit şi organism (vezi fig.1)

Spiritul asigură supravieţuirea organismului (organizează în mod optim structura şi funcţionarea biologică, adaptează organismul la mediu). *Când spiritul părăseşte definitiv corpul, survine moartea.*

Corpul fizic acţionează conform obiectivelor şi ghidării Spiritului. Viaţa este o experienţă importantă pentru Spirit, ajutându-l să evolueze. *Corpul serveşte Spiritului.*

Este evident pentru oricine: viaţa biologică nu are niciun sens în sine! Scopul său nu poate fi decât unul spiritual.

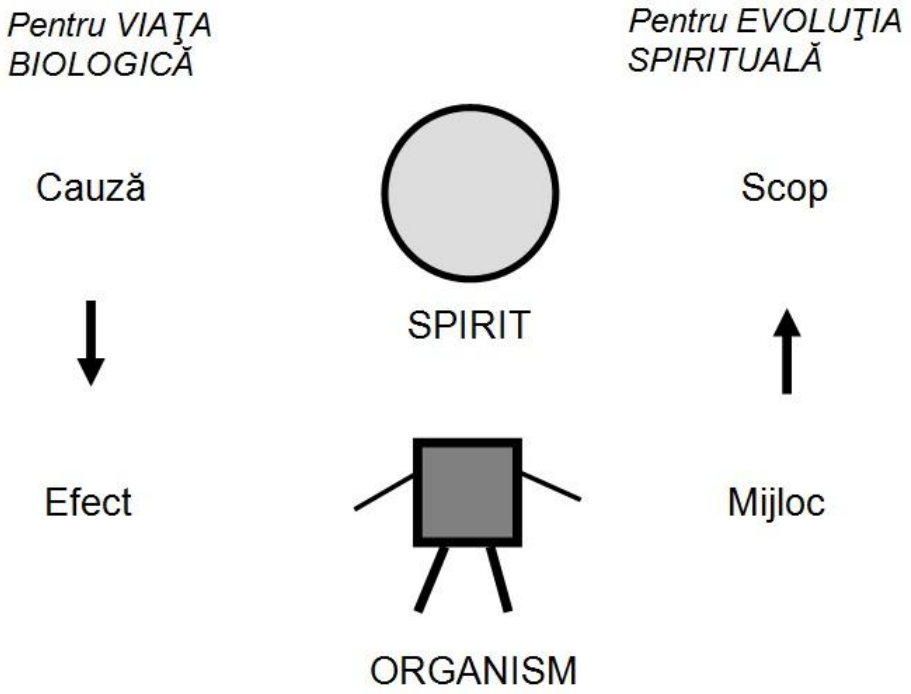

Fig. 1 Rolurile simbiozei Organism - Spirit

ÎNCARNAREA SPIRITULUI ÎN OM

ÎNCARNAREA înseamnă coabitarea permanentă a unui Spirit cu un Corp biologic.

ⓘ Coabitarea *temporară* se întâlneşte în fenomene paranormale de tip mediumnic: posesiune, personalitate multiplă (vezi partea a II-a).

În timpul sarcinii intrauterine, un Spirit se „încarnează" în embrionul uman. Din acel moment, dezvoltarea biologică este coordonată de Spirit, care armonizează dezvoltarea corpului cu proiectul său de viaţă (*„predestinarea")*.

Încă din primele zile de sarcină, în jurul gravidei roiesc multe Spirite dornice să se încarneze. Unele chiar reuşesc să intre temporar în embrion. Totuşi, în general, abia în luna a patra se stabileşte definitiv în foetus un Spirit de rang evolutiv uman, cu aprobarea Divinităţii.

Spiritul, cu ajutorul **câmpului său spiritual** organizează structurile neuronale ale viitoarei fiinţe umane. Efortul său modelator completează moştenirea genetică (vezi fig. 2). *Fără acest ajutor esenţial, creierul ar rămâne la nivel de „legumă vie".*

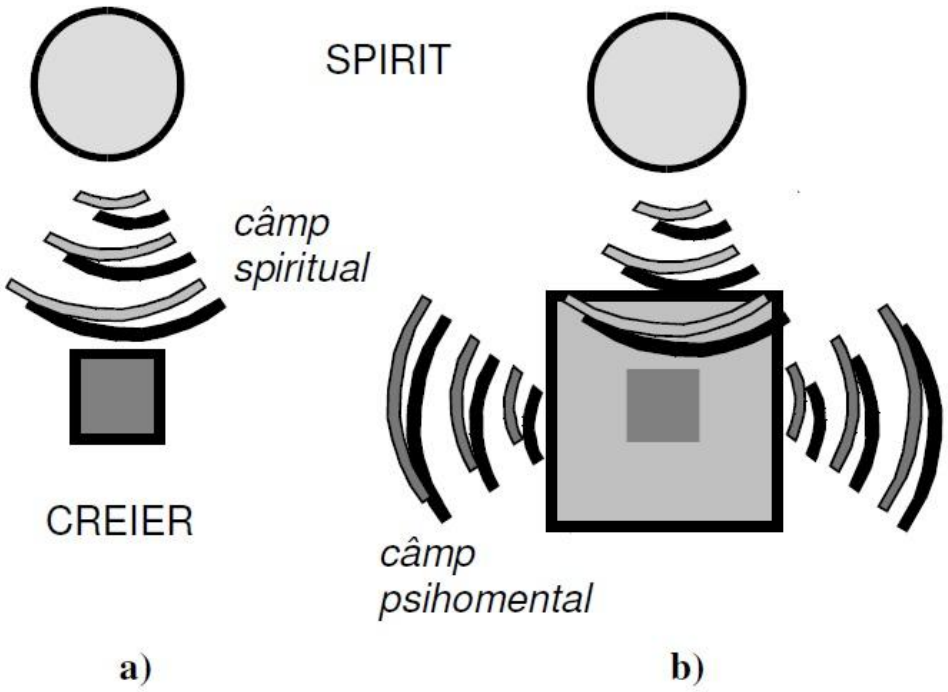

Fig. 2

a) În mediul intrauterin, creierul uman este modelat de câmpul spiritual.

b) După naştere, mediul exterior determină creierul să creeze un câmp propriu psihomental puternic.

MINTEA

Produsul energo-informaţional al activităţii creierului se numeşte Minte sau Câmp psihomental. Acest câmp psihomental are proprietăţi diferite de cele bio-electro-chimice ale creierului. *Mintea se găseşte mai degrabă* în jurul *creierului.*

Înainte de naştere, creierul este mai ales RECEPTOR al câmpului organizator emis de Spirit. După naştere, creierul devine şi un puternic EMIŢĂTOR de câmp psihomental, datorită stimulării sale de mediul înconjurător. Mintea se dezvoltă la un nivel superior prin această interacţiune cu mediul.

Câmpul psihomental al Spiritului este mai rafinat vibratoriu decât cel propriu Minţii.

Mintea nu este sinonimă cu creierul, deşi activitatea lor este strâns legată. Mintea are o acţiune mai vastă. De exemplu, comunicarea telepatică se produce prin „câmpul psihomental extins", ea nu poate fi explicată nici prin procesele chimice din creier şi nici prin undele electromagnetice. Undele telepatice străbat orice ecranare electromagnetică.

Mintea dobândeşte o anumită autonomie faţă de creier. Odată generată, materia „subtilă" (energia) mentală poate fi modelată şi chiar deplasată afară din creier, ca o substanţă invizibilă cu ochiul liber. Doar unii clarvăzători reuşesc să vadă câmpul mental, ca o aureolă în jurul capului omului. *În cazul sfinţilor pictaţi în icoane, nimbul auriu indică un câmp mental intens şi pur.*

De-a lungul vieţii, Mintea (materia subtilă psihomentală) se extinde în volum şi se îmbunătăţeşte calitativ, în paralel cu creşterea numărului de neuroni, respectiv de sinapse din creier.

ⓘ Studierea creierului ne poate oferi doar o *imagine în oglindă* a Minţii. Imaginea poate fi însă înşelătoare – de exemplu, activitatea electrică a creierului este relativ identică în starea de veghe şi cea de vis.

În ultimii ani s-a descoperit că neuronii se regenerează chiar şi la oamenii în vârstă, adică se nasc unii noi în locul celor distruşi!

SPIRITUL

Conform Ştiinţei Spirituale, Spiritele sunt creaţii primare ale lui Dumnezeu. Natura este o creaţie secundară, în slujba spiritelor.

Ce este Spiritul? Este perechea inseparabilă formată dintr-un **Nucleu divin** şi materia care îl înconjoară, numită **Perispirit** (vezi fig.3). Spiritul nu este întreg fără Perispirit, are nevoie de el pentru a acţiona în lume. Această materie perispirituală a fost atrasă de magnetismul Nucleului divin din natură şi dinamizată, înnobilată.

SPIRIT = NUCLEU + PERISPIRIT

NUCLEUL central are o natură divină, este indestructibil, indivizibil, neafectat de transformările naturii. El este asemenea unei „scântei iscate de Focul Divin".

Nu poate fi cunoscut decât prin „trăire contemplativă non-conceptuală". Este imposibil de descris, depăşind orice concept.

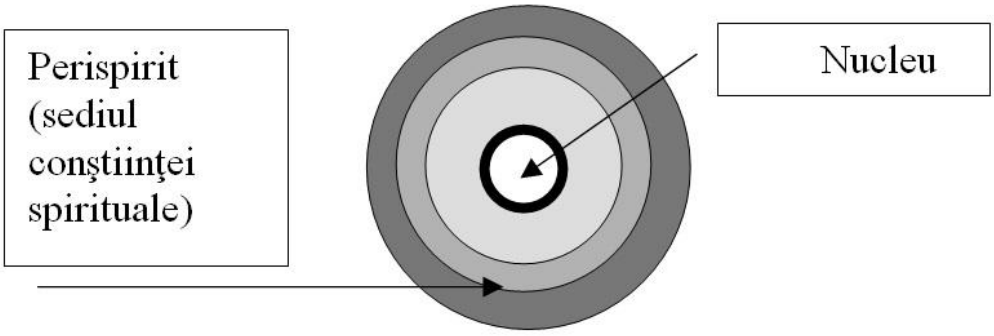

Fig. 3 Spiritul este format din Nucleu şi Perispirit

PERISPIRITUL este învelişul nucleului, fiind format din mai multe straturi de energie întrepătrunse. Este permanent în mişcare, transformare, evoluţie, schimb de energie.

Poate fi studiat obiectiv ca orice obiect al naturii, inclusiv fotografiat.

ⓘ Puteţi vedea sute de poze cu perispirite pe www.spiritus.ro.

Perispiritul oferă Spiritului **conştiinţa** asupra universului şi instrumentele de interacţiune cu acesta. Dintre calităţile perispirituale amintim: voinţa (intenţia), atenţia, inteligenţa, memoria, identitatea unică şi altele.

ⓘ În mistica orientală se vorbeşte despre dualitatea Shiva-Shakti sau Purusha-Prakriti (transcendent-imanent), acesta fiind şi raportul dintre Nucleu şi Perispirit.

ÎNTRE MINTE ŞI SPIRIT

NECESITATEA PROTECŢIEI MINŢII

Deşi se instalează pentru tot restul vieţii în creierul omului (mai exact, în trunchiul cerebral), Spiritul nu rămâne tot timpul înăuntru. Creierul este precum o carceră nesuferită pentru Spirit. Când omul doarme, el iese pentru a relua contactul cu lumea Spiritelor libere, unde se recreează, se informează şi îşi reîmprospătează energia perispirituală.

Dar părăsind creierul în **somn**, apare pericolul să îi ia locul un alt spirit care pândeşte ocazia încarnării. De aceea, Spiritul „proprietar de drept" îşi lasă în loc un „paznic" ce va împiedica pătrunderea vreunui alt spirit inoportun. Acest „paznic" poate fi apreciat ca un gen de plasă de protecţie ce cuprinde Mintea.

Pentru a-şi crea un locţiitor, Spiritul se divide, îşi separă o parte din Perispirit. Acest „paznic de noapte” este deci ca o clonă, ca un mini-spirit (dar lipsit de Nucleul divin).

Cum am spus, calitatea principală a Perispiritului este **conştiinţa**. Astfel se justifică numele dat segmentului de perispirit detaşat pentru a păzi Mintea pe timpul somnului: CONŞTIINŢA UMANĂ (vezi fig.4).

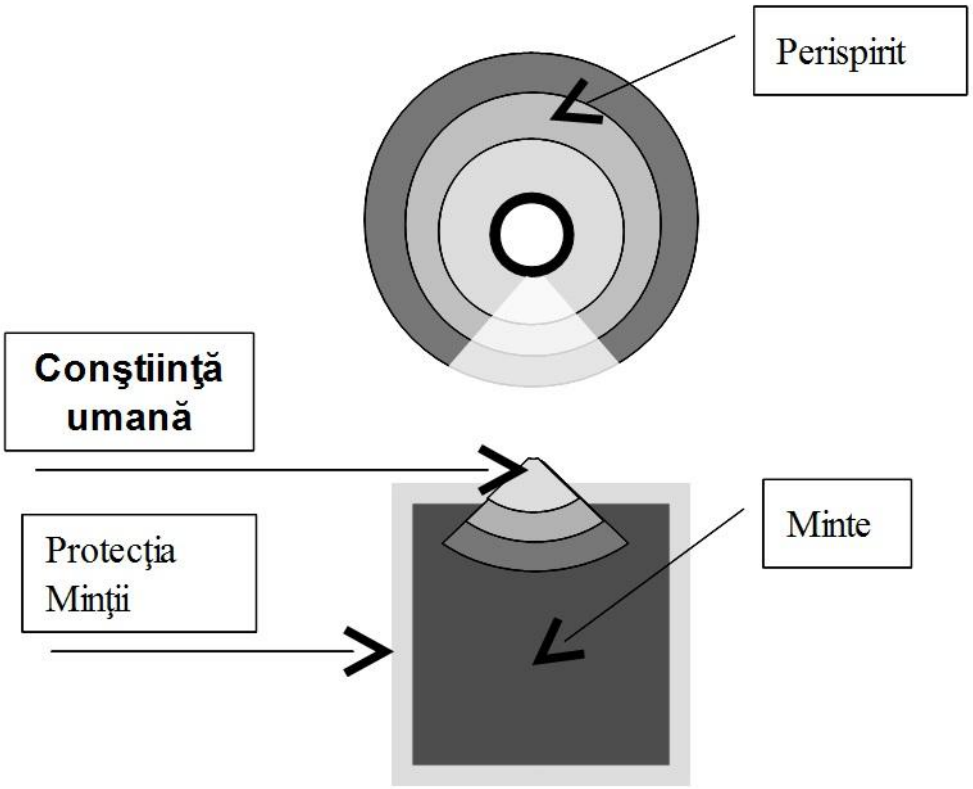

Fig. 4 Separarea Conştiinţei umane din Perispirit şi cuplarea sa cu Mintea

Spiritul este cel care decide câtă energie va investi, din propria rezervă, în Conştiinţa corporală, optimizată pentru misiunea sa în viaţa curentă. Riscul unei investiţii prea mari ar fi că Spiritul va controla mai greu Conştiinţa, ea căpătând mai multă „personalitate”. Riscul unei investiţii prea mici ar fi lipsa puterii de voinţă a Conştiinţei, capacităţii sale de control asupra Minţii, rezultând un om cu o fire mai slabă, mai influenţabilă.

ⓘ Pe coperta cărţii apar simbolurile pe care le-am atribuit Spiritului, Conştiinţei şi Minţii sub forma, respectiv, a soarelui (sfera), muntelui (triunghiul) şi chenarului (pătratul).

Când omul se trezeşte din somn, Spiritul se întoarce în corp şi se leagă de Minte prin intermediul Conştiinţei. Teoretic vorbind, Spiritul ar putea înlătura Conştiinţa şi s-ar putea cupla direct la Minte. Nu o face pentru că, în caz de leşin accidental, Mintea ar rămâne neprotejată faţă de tentativa de intruziune a altor spirite răuvoitoare. Dar motivul esenţial este dezvăluit în continuare.

Conştiinţa este mai mult decât un simplu „paznic de noapte şi de zi". Rolul său pe durata stării de **veghe** este să intermedieze schimbul de informaţii dintre Spirit şi Minte. Iată, în fig.5, ierarhizarea pe nivele de vibraţie diferite a elementelor sistemului psihic: Spirit – Conştiinţă – Minte:

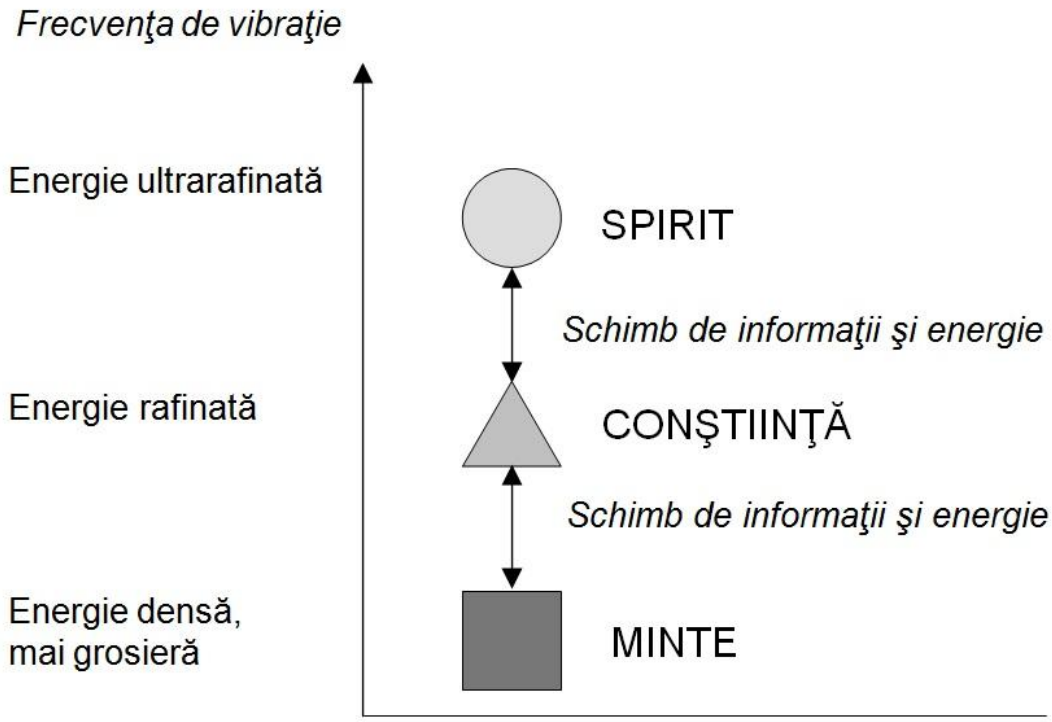

Fig. 5 Ierarhia psihicul uman (în stare de veghe)

Energia Conştiinţei este mai rafinată decât cea a Minţii. Energia Spiritului este şi mai fină decât a Conştiinţei. Conştiinţa are rolul de „tampon" între Minte şi Spirit.

ⓘ *Mintea* poate fi asemănată cu un computer. Acesta operează ultrarapid cu şiruri nesfârşite de biţi, care omului nu îi spun nimic. *Spiritul* poate fi asemănat cu operatorul uman, pe care îl interesează o interfaţă grafică prietenoasă pe ecran. Legătura dintre limbajul-maşină şi limbajul uman este realizată de sistemul de operare (Windows, Linux) şi aplicaţiile utilitare (Word, Internet Explorer etc). Acestea ar fi, în analogia noastră, rolul *Conştiinţei*.

Iată, în fig.6, cum sunt transmise informaţiile în cadrul sistemului psihic, de jos în sus şi de sus în jos.

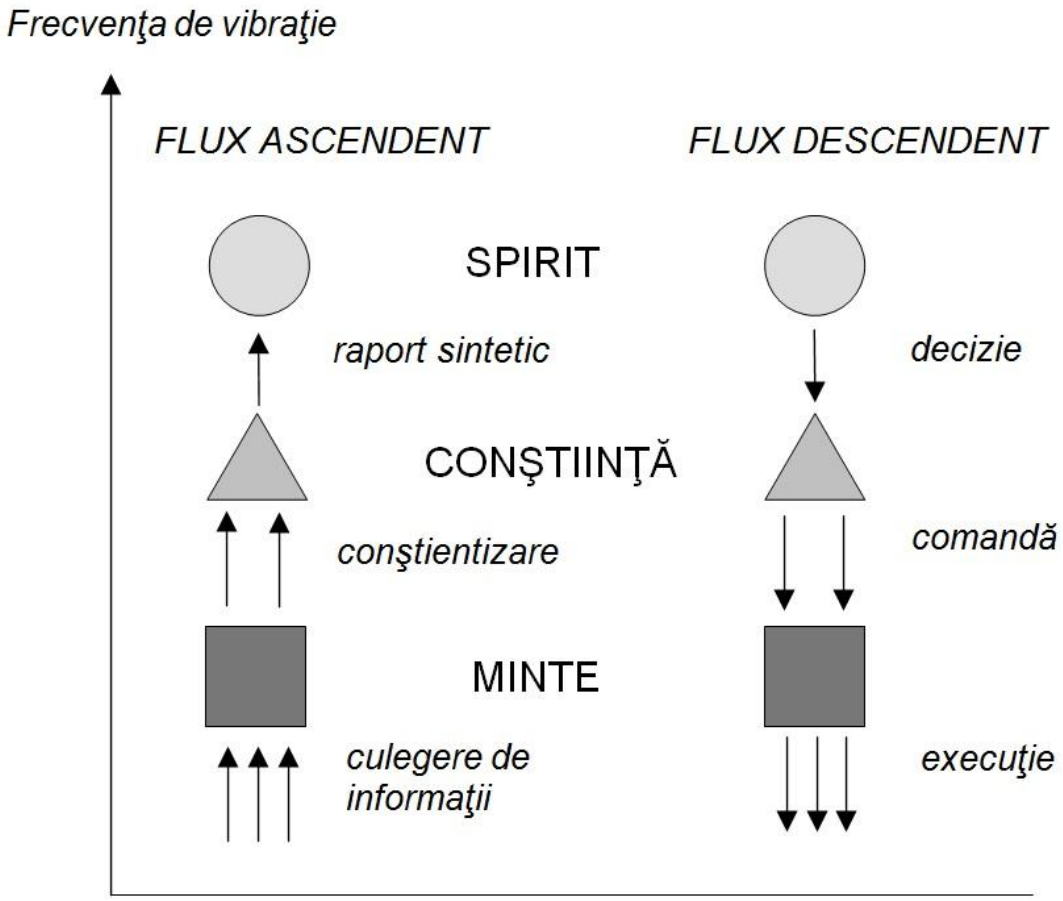

Fig. 6 Fluxurile informaţionale în cadrul psihicului

Pe **fluxul ascendent**, informaţiile sunt sintetizate şi preluate de nivelul superior (în mod automat). De exemplu, Mintea obţine **senzaţiile**, iar Conştiinţa le sintetizează în **percepţia** senzorială.

Se ştie că **inconştientul** operează cu o mulţime de informaţii, dar numai o mică parte din acestea ajung **conştiente**, mai precis spus, sunt captate de Conştiinţă. Similar, Spiritul îşi extrage doar datele care îl interesează din orizontul Conştiinţei.

Pe **fluxul descendent** strategia şi decizia Spiritului devin comenzi detaliate la nivelul Conştiinţei, iar Minţii îi revine să folosească resursele imense de care dispune pentru execuţie. Este de remarcat că intenţiile Conştiinţei sunt, în general, decizii venind de mai sus.

De exemplu, atunci când copilul învaţă să meargă, este foarte atent (conştient) la toate mişcările. După ce Mintea şi-a creat automatismul mersului, copilul nu va mai fi atent la mers. Conştiinţa sa se poate ocupa de alte lucruri mai interesante.

Aşa se petrece şi cu Spiritul. În copilăria mică, Spiritul se preocupă intens de a învăţa Conştiinţa în formare cum să dea ordine Minţii. În primii ani de viaţă, copilul are o legătură puternică cu Spiritul şi cu lumile spirituale, fiindcă deocamdată Conştiinţa sa învaţă lecţiile primare, sub tutelă. Pe măsură ce Conştiinţa copilului se maturizează (i se formează egoul), Spiritul îi oferă libertatea naturală de a lua decizii pe cont propriu

în chestiunile simple, de supravieţuire şi interacţiune comună cu lumea. Eliberându-se de preocupările elementare, Spiritul omului matur se poate concentra pe chestiuni mai rafinate, intelectuale, estetice, etice, pur spirituale, pe care le poate apoi transmite Conştiinţei.

Putem stratifica nivelurile psiho-informaţionale astfel:

La nivelul bazal, creierul primeşte semnale din mediu (prin nervii senzitivi) şi dă comenzi (prin nervii motori), iar toate acestea trec prin Minte.

Pe un nivel imediat superior, Mintea generează idei noi şi primeşte sau emite gânduri în Câmpul psihomental extins. Această activitate se reflectă şi în ariile asociative din creier. Totuşi, Mintea este „inconştientă" în totalitate.

Doar acele informaţii ce ating nivelul mai înalt al Conştiinţei formează „conştientul".

Originea intuiţiei geniale şi inspiraţiei divine este în „supraconştient" (Spirit), aflat pe nivelul suprem.

Ca în orice sistem informaţional, pot apare şi pierderi de date pe traseu. În acest caz, omul poate fi dezorientat, nehotărât, ia decizii greşite sau are o conduită aberantă. Din nefericire, nu răspundem numai dorinţei binevoitoare a propriului Spiritului, ci deseori voinţa noastră este puternic subjugată de factori exteriori sau de automatisme mentale.

ⓘ DEFINIŢIE: Ceea ce popular numim „suflet" este combinaţia naturală dintre Minte şi Conştiinţă.

SUFLET = MINTE + CONŞTIINŢĂ

CONŞTIINŢA EGOTICĂ

În mod obişnuit, Spiritul este invizibil pentru Conştiinţă, aşa cum aerul este invizibil pentru ochii fizici. Tot ce vede Conştiinţa este tabloul pe care i-l prezintă Mintea, pe care o comandă hotărât. Conştiinţa se crede şef absolut şi nu îşi dă seama că ea este doar veriga intermediară.

ⓘ Nu am simţi frica de moarte dacă nu ne-am simţi separaţi de Spiritul etern. De fapt, nu suntem separaţi, ci doar detaşaţi temporar (tot aşa precum un ambasador trăieşte într-o ţară străină timp de câţiva ani, continuând să fie strâns conectat la ţara natală, în care poate fi rechemat în orice moment).

Totuşi, Spiritul o supraveghează permanent (în starea de veghe), îi dă ordine, pe care Conştiinţa le asimilează ca şi cum ar fi propria ei voinţă. Dar când fluxul informaţional are blocaje, Conştiinţa poate să nu primească în mod corect indicaţiile tăcute ale Spiritului, iar acesta poate să nu perceapă realitatea fizică în mod corect. În acest caz nefericit (şi din păcate des întâlnit) Conştiinţa ia decizii pe cont propriu, care aproape întotdeauna nu sunt prea inspirate, fiindcă sunt influenţate decisiv de Min-

tea însăşi (care, să nu uităm, este total inconştientă, dar foarte puternică).

În principiu, Spiritul percepe tot ce ajunge la Conştiinţă, dar el nu e interesat de toate micile detalii care formează viaţa omului; multe îl pot plictisi. Deşi discernământul Spiritului este mai mare decât al Conştiinţei în deciziile importante, totuşi Conştiinţa este mai competentă să comande Mintea în amănunte, cunoscând-o bine şi fiind specializată în interacţiunea cu ea. Din acest punct de vedere, Spiritul ar putea fi asemănat cu un filosof distrat.

ⓘ Omul obişnuit poate foarte uşor confunda glasul tăcut al Spiritului cu influenţele Minţii. Înţeleptul este acel om, foarte rar de găsit, care poate să le diferenţieze şi să aleagă varianta Spiritului.

STRUCTURAREA EGO-ULUI

În primii ani de viaţă, Mintea se dezvoltă construindu-şi scheme de percepţie, de comportament, afectiv-raţionale, cu alte cuvinte, AUTOMATISME. În acelaşi timp, Conştiinţa se obişnuieşte treptat cu aceste SCHEME psihomentale. În jurul vârstei de 6-7 ani ego-ul este deja structurat. Putem defini EGO-ul ca fiind familiarizarea deplină a Conştiinţei cu schemele psihomentale şi funcţionarea Minţii.

ⓘ Până la vârsta de circa 3 ani, copilul se raportează la propria persoană ca la alta, folosind în limbaj persoana a treia. „*Dănuţ vrea să doarmă!*", spune el despre sine. Se mai spune că, până la această vârstă, copiii mici nu visează despre ei înşişi.

Conform modelului psihicului uman utilizat până acum, această familiarizare se poate traduce în **coborârea vibraţiei Conştiinţei la nivelul Minţii şi cuplarea lor strânsă**. Fenomenul este simultan cu îndepărtarea de Spirit şi o mai slabă comunicare cu acesta. Iată reprezentarea acestui fenomen în fig.7.

La copilul mic, Conştiinţa este spirituală, intuiţia este foarte bună, de regulă se manifestă şi percepţii extrasenzoriale. Însă Mintea este încă nedezvoltată şi nu poate exprima prea bine mesajele primite de la Spirit.

Utilitatea dezvoltării ego-ului pentru om este clară: succesul supravieţuirii şi independenţa faţă de mediu.

DEPĂŞIREA EGO-ULUI

Structurarea ego-ului este o etapă necesară în devenirea omului. Totuşi, are un dezavantaj: deciziile sale sunt constrânse de schemele psihomentale ale Minţii, Conştiinţa este **manipulabilă** de către automatismele psihice. Efectul este negativ pentru punerea în practică a intenţiilor Spiritului.

Înţelepţii tuturor epocilor ne îndeamnă la depăşirea ego-ului, ca etapa următoare, necesară pentru a dobândi **fericirea sufletească**. Acest lucru se realizează prin: autoanaliză şi autocontrol, interiorizarea regulilor morale, altruism, spiritualitate etc. Necesită un efort conştient, perseverenţă, motivaţie.

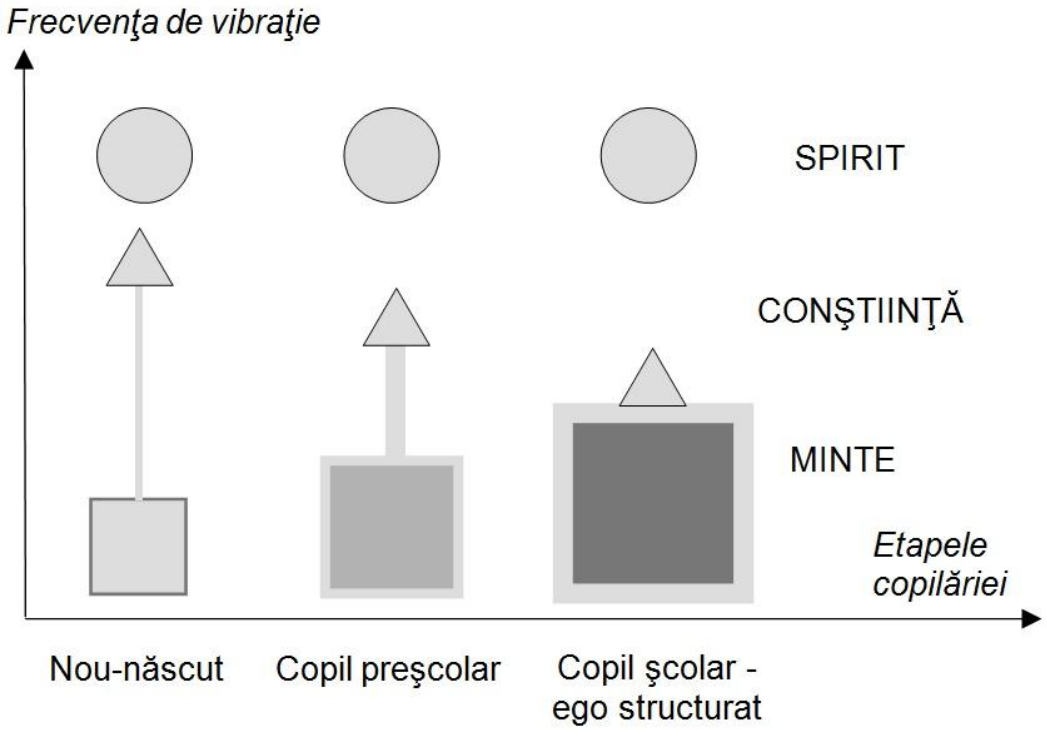

Fig. 7 Adaptarea Conştiinţei la vibraţia densă a Minţii – apariţia egoului

Fericirea provine din apropierea Conştiinţei de lumina Spiritului.

Iată cum putem prezenta grafic această evoluţie firească a omului, în fig.8.

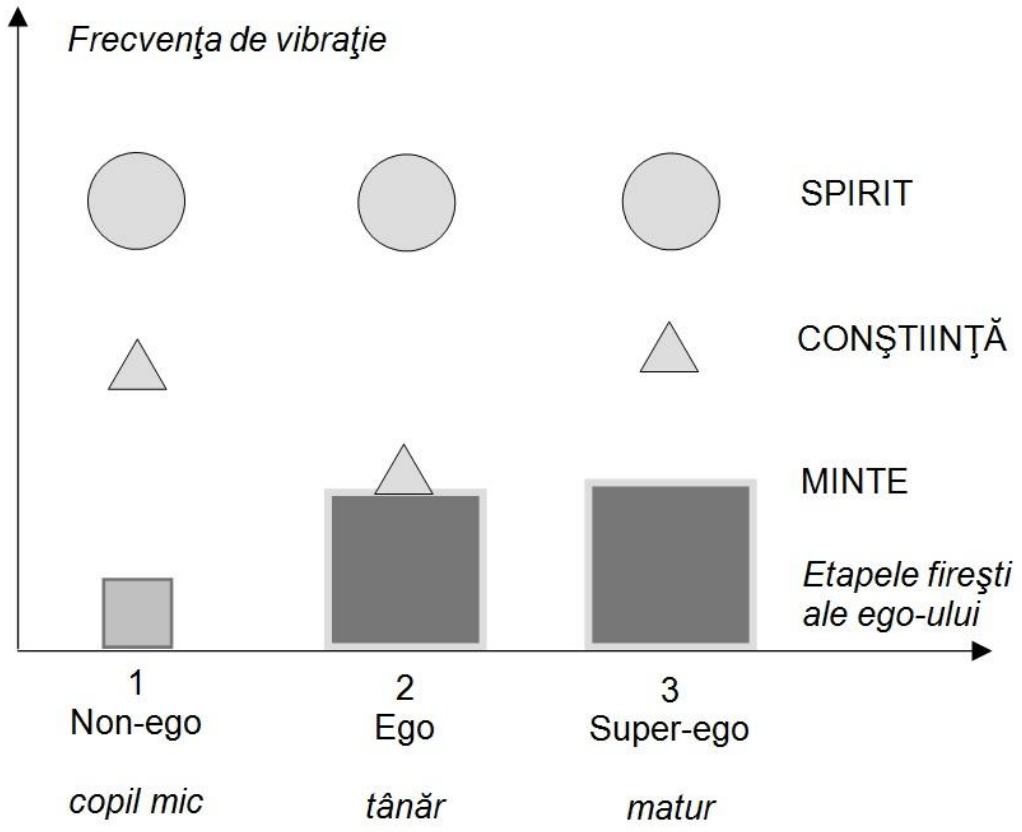

Fig. 8 Structurarea, afirmarea şi depăşirea ego-ului

DEZVOLTARE MENTALĂ SAU EVOLUŢIA CONŞTIINŢEI?

Dezvoltarea Minţii nu înseamnă neapărat o Conştiinţă evoluată. Există înţelepţi analfabeţi, după cum există şi mari eruditi cu un caracter moral îndoielnic. În general, inteligenţa, percepţiile extrasenzoriale şi alte capacităţi paranormale ţin de conformaţia Minţii, nu neapărat de calitatea Spiritului. Ele pot ajuta la elevarea Conştiinţei, dar nu neapărat.

ⓘ Anumite manifestări mediumnice sunt realizate prin manipularea Conştiinţei (după cum vom vedea în partea a II-a).

În fig.9 sunt prezentate stadiile esenţiale în dezvoltarea Minţii şi a Conştiinţei umane.

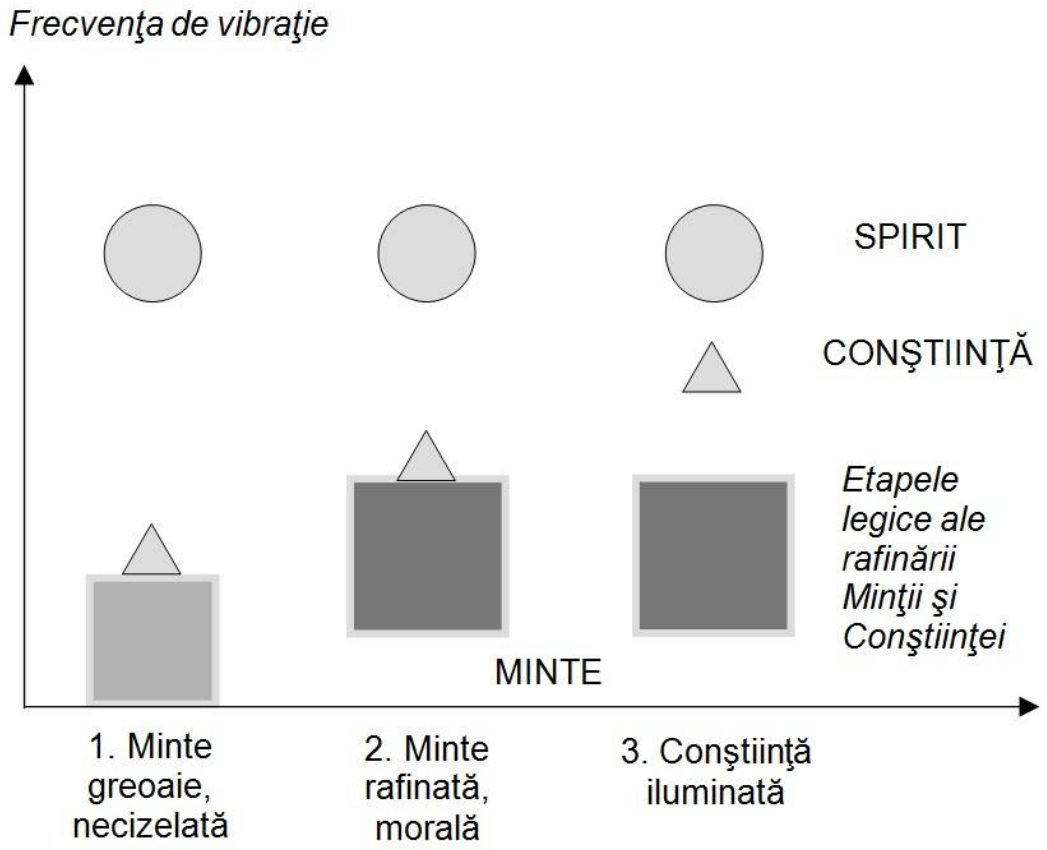

Fig. 9 Rafinarea Minţii în paralel cu evoluţia Conştiinţei

Iată explicaţiile figurii 9, privitoare la cele trei mari stadii de dezvoltare a Minţii şi Conştiinţei

1. Mintea este greoaie, necizelată – specifică lipsei de educaţie, dar şi primelor încarnări în trup omenesc. Omul este prins total în mirajul vieţii pământeşti, comportamentul este egotic.

2. Mintea rafinată şi morală – specifică omului educat, cultivat, având o karmă bună în prezenta încarnare. Psihicul păstrează caracteristici egotice, dar mult îmblânzite.

3. În cazul „iluminării" conştiinţei apare un nou tip de cunoaştere, în contradicţie cu vechiul tip egotic. Psihicul manifestă intuiţie, inspiraţie, detaşare de meschinărie, viziune de ansamblu şi chiar extaz. Fenomenul

devine posibil prin urmarea unor tehnici spirituale sau prin revelaţii spontane, ca urmare a unei karme pozitive, dar şi prin introspecţie, reflecţie şi contemplare.

EVOLUŢIA SPIRITUALĂ

Dacă acceptăm că geneza omului repetă la scară redusă geneza spiritului (după cum, în biologie, se admite că „ontogeneza repetă filogeneza"), putem face o paralelă între cele 3 etape ale ego-ului (fig.8) cu cele 3 stadii de dezvoltare ale Spiritului care animă diverse formă de viaţă (fig.10).

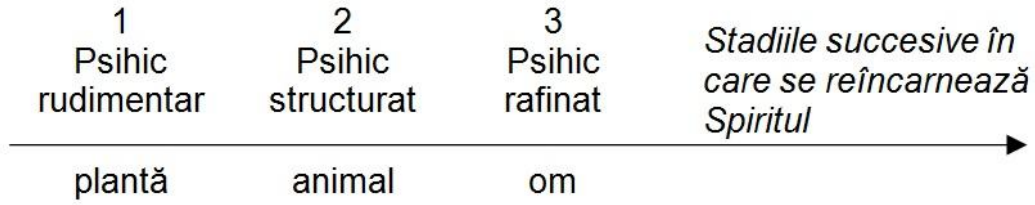

Fig. 10 Stadiile de dezvoltare ale vieţii

Planta încă nu are un ego; animalul are un ego; omul este singurul animal care îşi poate diminua foarte mult influenţa ego-ului. Spiritul deţine un rang evolutiv fie de plantă, fie de animal, fie de om - potrivit căruia se reîncarnează. Regula generală este că un spirit de om nu se va încarna în animal, fiind un stadiu deja depăşit.

Experienţa psihomentală a omului nu dispare odată cu moartea sa. Ea se arhivează în Spirit, următoarea încarnare putând fi mai performantă şi mai interesantă, pe baza acesteia. Evoluţia Spiritului vizează multe calităţi ce trebuie dobândite şi duse la perfecţiune în decursul vieţii terestre, cum ar fi: voinţa, inteligenţa, curajul, compasiunea, smerenia, creativitatea, autocunoaşterea etc. Nu este suficientă o singură viaţă pentru optimizarea pe toate planurile.

Totuşi, Spiritele, evoluând spre perfecţiune, nu se uniformizează! Perfecţiunea nu înseamnă omogenizare, ci unitate în diversitate. Niciun Spirit nu este identic cu altul, având istorii diferite. Fiecare îşi păstrează o identitate unică, înclinaţii şi preferinţe individuale. Mai mult chiar, încă din momentul creării sale în creuzetul divin, Spiritul primeşte un nucleu unic şi original.

SFÂRŞITUL CONŞTIINŢEI

Pe durata vieţii, spiritul dezvoltă cât poate de mult Mintea - în toate aspectele sale. La moartea omului, **materialul mental cel mai valoros (esenţa mentală) este absorbit în Perispirit, împreună cu Conştiinţa**. Restul particulelor psihomentale nefolosite se degajă în mediu, ca nişte aburi, dezagregându-se treptat.

Acesta este unul din modurile în care reîncarnarea ajută Spiritul să evolueze – **îmbogăţindu-i avuţia psihomentală şi experienţa**. Spiritele evoluate sunt cele care au asimilat, de-a lungul timpului imemorial, foarte mult material psihomental din reîncarnări. Iată de ce fenomenul reîncarnării este necesar pentru spirite.

ⓘ Când este contactat de către un medium, spiritul evoluat dovedeşte o bună înţelegere a condiţiei umane. Însă dacă spiritul invocat este unul imatur, poate fi chiar mai neajutorat şi mai naiv decât omul în care a fost încarnat ultima dată.

Celălalt mod prin care Spiritul evoluează se referă la **purificarea karmei negative a spiritului**. Ea se împlineşte prin fapte pozitive, conforme cu dorinţa spiritului, dar şi prin suferinţe inevitabile, care ispăşesc păcatele anterioare.

Sfârşitul Conştiinţei este totuna cu reîntregirea Spiritului. Noi (Conştiinţa) recăpătăm viziunea spirituală integrală. Redevenim parte a Perispiritului, deci a conştiinţei Spiritului liber. Fosta Conştiinţă umană, care înainte era limitată doar la cunoaşterea prin intermediul Minţii, se extinde acum în câmpul spiritual infinit.

În fig.11 avem o reprezentare simbolică a fenomenelor ce se petrec la moartea corpului.

Amintim că am definit **sufletul** ca fiind Mintea plus Conştiinţa.

Sufletul va continua să existe după moarte, în cadrul Spiritului, sub forma amintirilor şi personalităţii ultimei vieţi, alături de ecoul celorlalte suflete animate, în vieţile anterioare, de acelaşi Spirit. Sufletul trăieşte etern, dar nu autonom, ci ca o parte ce contribuie la construcţia Perispiritului.

În timpul vieţii, centrul oricărui suflet este Spiritul, iar sufletul este un fel de balon umflat în jurul Spiritului. După moarte, balonul se dezumflă. Identitatea sufletului este aceeaşi cu cea a Spiritului, fiind definită de aceeaşi energie inconfundabilă. Pe timpul încarnării trupeşti, voinţele lor pot fi uneori diferite (corespunzător nivelurilor distincte de vibraţie), dar la moarte cele două fluxuri de viaţă se recombină instantaneu. În acel moment de reunire a fiinţei spirituale complete, partea ce se numise „suflet” devine conştientă de viaţa fără trup, iar Spiritul preia toată încărcătura sufletului, devenind oarecum confuz şi greoi, pentru o perioadă de circa 40 de zile.

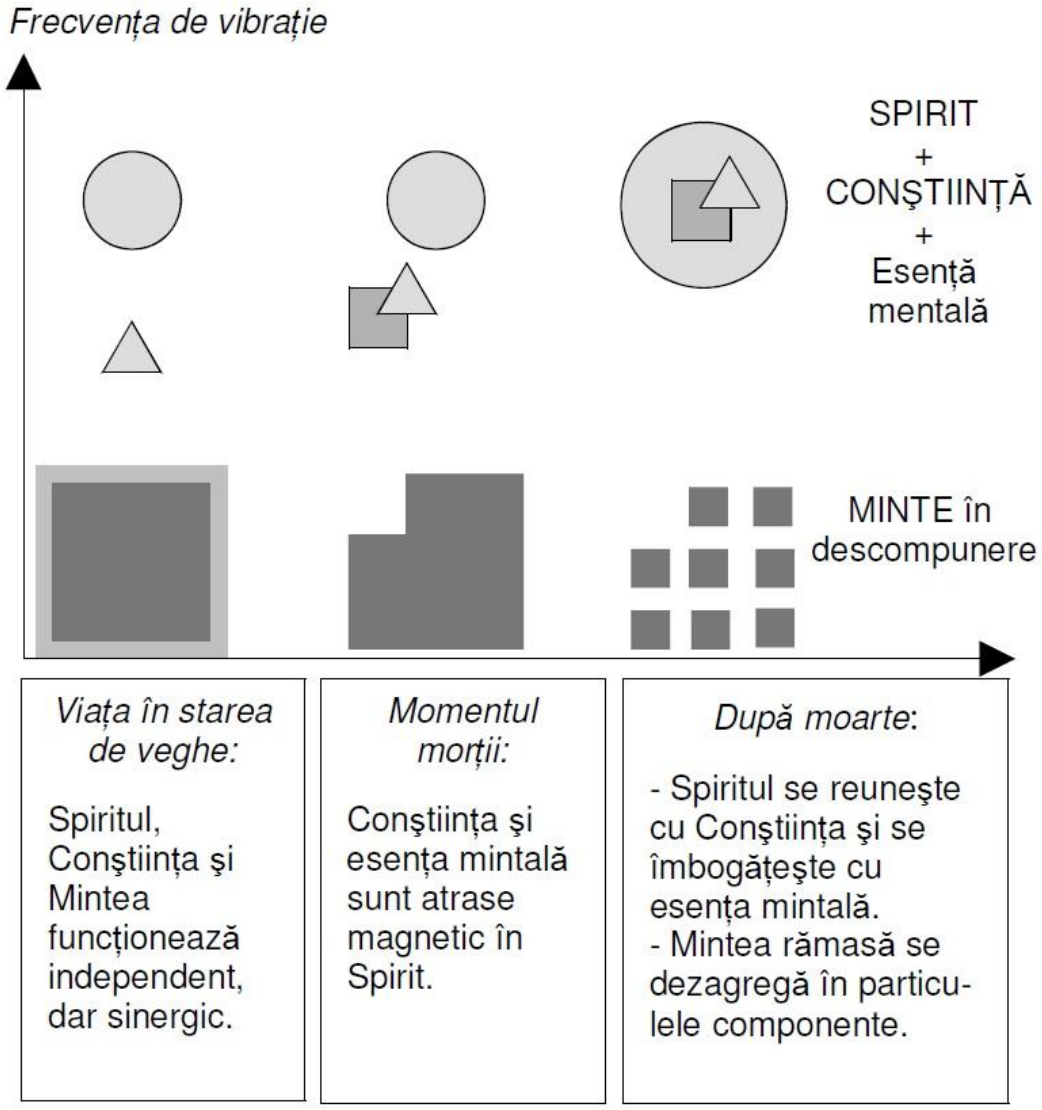

Fig. 11 Fenomenul morţii: Conştiinţa se lărgeşte, Mintea se dizolvă.

❷

CONŞTIINŢA ŞI UNELE MANIFESTĂRI PARAPSIHICE

Mintea e capabilă de multe minuni. Unele dintre ele sunt înregistrate minuţios de savanţii **parapsihologi de laborator**. Alţii le produc zi de zi: sunt **parapsihologii practicieni**. Dar cei mai numeroşi sunt cei, pur şi simplu, pasionaţi în conspectarea neconvenţionalului, misterului: **parapsihologii studioşi**.

Minunile se bazează pe posibilităţile larg deschise ale Minţii închise în cutia craniană. Sau nu e chiar „închisă”?! Mintea nu înseamnă doar neuroni şi sinapse. Nu se poate măsura nici cu cele mai performante aparate EEG sau RMN-funcţional. Mintea se întinde dincolo de creier şi ajunge la limita imaginaţiei.

Dar nu despre performanţele Minţii vom discuta aici. Ar fi prea multe de spus şi deja le-au spus alţii. Mă voi referi numai la fenomenele parapsihice în care, pe lângă o Minte năstruşnică, joacă un rol spectaculos **Conştiinţa** (umană şi spirituală).

Fiind o carte introductivă într-o nouă viziune asupra Conştiinţei, am preferat explicaţiile cât mai simple, pe înţelesul oricui. Cu cât intrăm în detalii, cu atât ne lipsesc cuvintele şi conceptele pentru a descrie fenomenele ce au loc. Vor urma, desigur, abordări mai laborioase. Deocamdată, să ne familiarizăm cu faptele şi posibilele lor explicaţii.

Fenomenele paranormale (sau parapsihice) sunt fenomene **rare** statistic şi la care nu se aplică sau care **contrazic teoriile ştiinţifice materialiste**. Deducem că, odată cu progresul ştiinţei, ele vor pierde prefixul „para”, devenind normale. De exemplu, în ziua de azi, telepatia a devenit un loc comun, unanim recunoscută ca fiind un fenomen real. Este greşit să le numim „supranaturale”, fiindcă toate sunt produsul naturii. La fel de greşit este să le ignorăm pe motiv că apar rar. În realitate, unii oameni se întâlnesc des cu situaţii bizare.

SOMNUL ŞI VISUL

Somnul şi visul sunt fenomene comune, dar insuficient explicate ştiinţific. Le putem considera „paranormale”, fiindcă au şi o interpretare spirituală.

ⓘ Se ştie că omul nu poate sta treaz mai mult de câteva zile. În situaţiile dramatice sunt suficiente şi câteva secunde de aţipire pentru ca omul să supravieţuiască. În urma unor experimente de laborator s-a concluzionat că privarea artificială de vise a unui somn normal de 8 ore duce, după 3 nopţi de experiment, la iritabilitate, halucinaţii, semne de psihoză, dificultăţi de concentrare.

Spiritul este temelia Universului, deci şi baza vieţii umane. În lipsa lui din corp, apar fenomene de tranziţie „paranormale”. Prezenţa Spiritului oferă normalitatea stării de veghe.

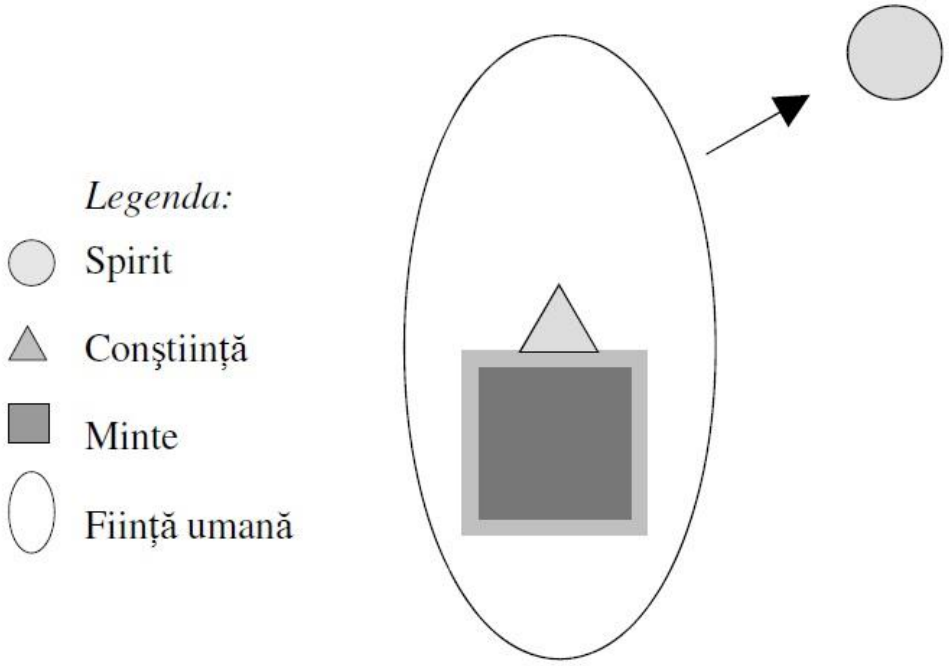

Fig. 12 În starea de somn (ca şi în leşin), Spiritul iese din creier, insensibilizând brusc tot corpul.

În timpul somnului, Spiritul pleacă din corp spre lumea din care provine, realitatea spirituală. În acest timp, Conştiinţa rămâne în creier, pentru a semnaliza eventuale pericole şi momentul când ar fi nevoie ca Spiritul să se întoarcă grabnic, pentru trezire.

În timpul somnului **fără vise**, Mintea se odihneşte, netransmiţând niciun semnal către Conştiinţă; omul este „inconştient”.

În timpul **visului**, Mintea este la fel de activă ca în timpul stării de veghe, ceea ce intrigă lumea ştiinţifică. Totuşi, ea este ruptă de lumea exterioară, fiind repliată în sine, măcinând doar conţinuturile mentale proprii, care sunt prezentate Conştiinţei drept „vis”. Acum omul nu este nici inconştient, nici conştient, ci „visează”.

În lipsa Spiritului, Conştiinţa are limitări clare:

- Nu realizează faptul că visul nu este realitate (de fapt, Conştiinţa trăieşte foarte intens noua realitate virtuală, dar neintegrată în realitatea fizică);
- Nu are suficientă putere de voinţă pentru a dirija activitatea minţii (uneori stările emoţionale sunt mult mai intense decât în starea de veghe);
- Nu poate memora visul (dacă ar fi altfel, ne-am aminti la trezire toate visele de peste noapte, în detaliu);
- Nu are memoria identităţii sale umane complete, ci manifestă doar fărâme disparate de personalitate.

Din aceste limitări ale Conştiinţei fără Spirit rezultă şi care sunt calităţile proprii Spiritului, **rolul său esenţial în integrarea** omului în mediul înconjurător fizic. În lipsa Spiritului, tandemul Minte-Conştiinţă are o activitate vegetativă, în care percepţiile senzoriale sunt ocazionale, iar activitatea mentală nu este ordonată.

ⓘ Savanţii au descoperit că memoria se formează în zona centrală a creierului numită hipocamp, dar este apoi depozitată în neocortex, la exteriorul creierului - printr-un transfer neuronal (?). Ei presupun că în faza REM a somnului (cea de vis) nu se produce transferul, de unde şi imprecizia amintirii viselor.

Până aici, pare logic. Totuşi, savanţii sunt puşi în încurcătură când li se cere să explice cum ar putea să se producă acest *transfer neuronal* de date (engrame) pe calea obişnuită a legăturilor sinaptice. Numai dacă admitem existenţa unui **câmp mental** purtător al informaţiilor am putea înţelege acest fenomen de migraţie a datelor dintr-o porţiune a creierului în alta.

Când Spiritul revine în corp, omul „se trezeşte", aceasta însemnând că:

- Omul îşi aminteşte cine este, îi revine memoria sa ca persoană aflată în realitatea fizică;
- Conştiinţa dobândeşte abilitatea de a memora rămăşiţele visului;
- Conştiinţa îşi recapătă percepţiile externe, care fuseseră amorţite pe timpul somnului;
- Omului îi revine voinţa atotputernică şi toate facultăţile intelectuale.

Autonomia Conştiinţei este relativă pentru că, iată, ea nu poate funcţiona complet în lipsa Spiritului. Dacă, atunci când Spiritul este în corp, totul pare simplu şi uşor pentru Conştiinţă (*aşa cum unii copii sunt obraznici cu străinii dacă se simt ocrotiţi de prezenţa părinţilor*), în schimb, în somn Conştiinţa este neputincioasă faţă de activitatea haotică a Minţii.

Freud a asemănat inconştientul (Mintea) cu un aisberg, din care numai o mică parte devine vizibil (Conştiinţa). Tot el a spus că inconştientul este mai puternic decât conştientul. Este o afirmaţie cu care suntem de acord, dar cu un amendament. Pentru ca psihicul să rămână echilibrat, este nevoie de o forţă la fel de mare precum cea a inconştientului, care să îl contrabalanseze. Această forţă este supraconştientul (Spiritul). În lipsa Spiritului, Conştiinţa nu ar avea nicio şansă să se impună în faţa puternicei Minţi, ceea ce se şi întâmplă în vis. Doar lumina Spiritului, care se reflectă în Conştiinţă, poate purifica abisurile inconştientului.

Lumina Spiritului face posibilă starea de **veghe** a omului.

În lipsa Spiritului, omul vegetează **inconştient**.

Cum face Spiritul să fie posibil visul?

Odată detaşat din închisoarea corporală, Spiritul îşi păstrează legătura info-energetică cu fiinţa umană (prin ceea ce în esoterism se numeşte „cordonul de argint"). Visul este o reacţie a Minţii la informaţiile şi energia trimisă ei de Spirit. Mintea încearcă să descifreze voiajele astrale ale Spiritului sub forma viselor simbolice.

Există două tipuri mari de vise:

- Cele cauzate exclusiv de Minte - prin rearanjarea impresiilor adunate peste zi, precum şi sub influenţa imediată a mediului asupra corpului (căldură, frig etc). Ele nu au nicio semnificaţie.
- Cele provocate de Spirit. Acestea pot fi de la simple semnale ale trăirilor Spiritului, până la premoniţii şi inspiraţii artistice sau ştiinţifice.

În starea de **reverie** (semi-trezie, între vis şi veghe), Conştiinţa este parţial conştientă de lumea înconjurătoare, dar la fel de prinsă este şi în jocul ideaţiei fără şir. Acum Spiritul este uşor ieşit din locul său, dar stă în apropierea corpului, păstrând o influenţă magnetică puternică asupra Conştiinţei, pe care o energizează mai mult decât în somnul sau visul propriu-zis. În momentul reintrării totale a Spiritului la locul său, apare o senzaţie clară, distinctă (unii oameni încep să audă un uşor ţiuit care se menţine, inexistent în starea de reverie – este semnalul unei energii puternice care începe să alimenteze creierul).

Privind subiectiv, reveria şi visul par a fi identice. Totuşi, fenomenul privit obiectiv este radical diferit. În primul caz, Spiritul stă lângă corp, chiar neintervenind asupra Minţii. În al doilea, Spiritul este plecat departe de corp, de unde transmite info-energie proaspătă către „casă".

VISUL LUCID

Există oameni care visează lucid, putându-şi dirija visul la voinţă şi amintindu-şi-l integral. În cazul lor, Conştiinţa conţine o mai mare cantitate din energia Perispiritului, ceea ce îi permite anumite performanţe, chiar şi în lipsa Spiritului din corp.

În visul obişnuit, Conştiinţa preia total pasivă imaginile prezentate de Minte. În visul lucid, Conştiinţa este activă, aproape ca în starea de veghe, dar voinţa ei se aplică doar asupra unor conţinuturi mentale inventate de Minte. Spiritul este uneori în apropierea corpului, dar ieşit din locul său obişnuit din creier, conferind mai multă putere Conştiinţei decât în somnul normal.

În general, se poate afirma că **aptitudinile extrasenzoriale native** se întâlnesc la oamenii cu o Conştiinţă puternic energetică, cu alte cuvinte, care a împrumutat de la Spirit o mai mare cantitate de energie spirituală. (Aceste abilităţi se pot obţine şi prin antrenament mental, dar rezultatele sunt greu de obţinut şi inferioare celor obţinute de subiecţii supradotaţi din naştere.)

Atenţie, chiar dacă are mai multă energie, nu înseamnă neapărat că ar fi o Conştiinţă mai evoluată, adică mai aproape de vibraţia Spiritului sau că Spiritul ar fi neapărat unul superior!

HIPNOZA

Nenumărate lucruri stranii se pot petrece sub hipnoză. În ceea ce priveşte acest studiu, iată câteva esenţiale:

- Se pot obţine informaţii din memoria profundă, inaccesibilă a persoanei, dar şi din memoria universală (*akasha*).
- Se pot inocula în subconştient, cu uşurinţă, noi scheme, programe mentale.

Unul din programele introduse de hipnotizator este binecunoscutul „*Când te vei trezi, nu îţi vei mai aminti nimic!*" Şi chiar aşa se întâmplă. În starea de veghe o asemenea comandă nu ar funcţiona; nu putem uita complet ceea ce am trăit cu câteva minute înainte. Un psihic sănătos şi netraumatizat nu se păcăleşte singur.

O altă observaţie interesantă este că, sub hipnoză, sunt ocolite unele prejudecăţi, automatisme mentale, de obicei omniprezente, care credeam că ne structurează personalitatea. Practic, egoul este abolit temporar, ceea ce ne arată că se poate trăi şi fără emoţiile sale distructive.

Aceste două observaţii demonstrează că sub hipnoza mai profundă se produce un fel de „scurt-circuit" al Conştiinţei, care nu mai controlează Mintea ca de obicei. Dar atunci, cine o controlează: hipnotizatorul?

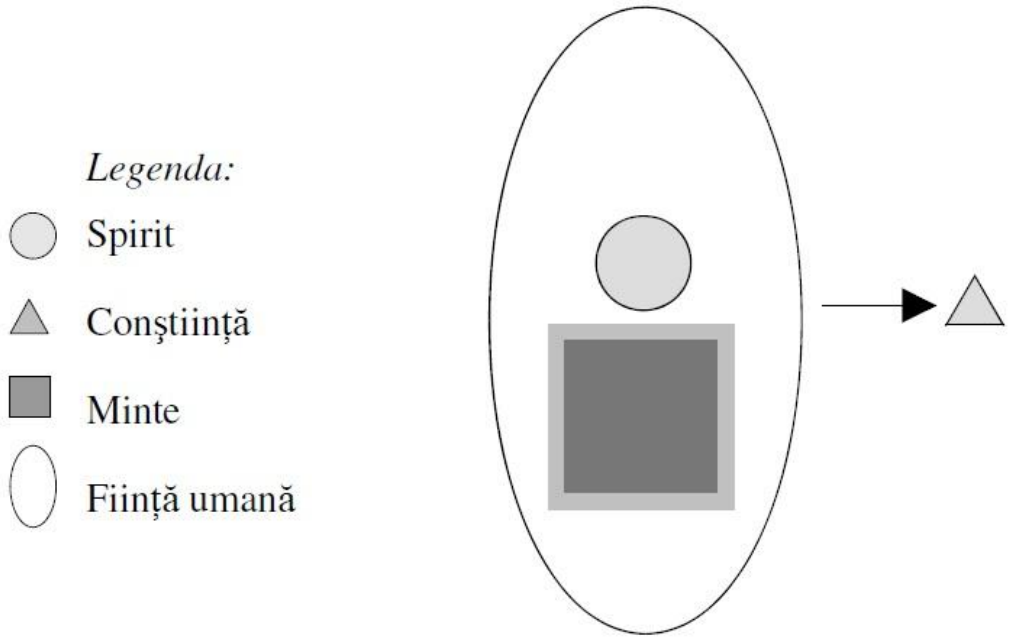

Fig. 13 În hipnoză, Conştiinţa nu mai controlează Mintea

Hipnoza ne demonstrează practic că în om există două centre de comandă, două voinţe, nu una singură, care, în starea obişnuită de veghe, se suprapun insesizabil. Conştiinţa obişnuită este dublată de o Supraconştiinţă care asistă la şedinţa de hipnoză şi care acceptă comenzile hipnotizatorului, în timp ce Conştiinţa obişnuită este dată oarecum de o parte, este scoasă din rolul său normal. Supraconştiinţa poate decide să nu se supună comenzilor exterioare dacă ele dăunează grav integrităţii fizice sau morale a omului aflat sub hipnoză. Putem considera că această Supraconştiinţă este Spiritul.

Inconştientul reprezintă baza de date a Minţii inaccesibilă Conştiinţei. În schimb, Spiritul atotştiutor are acces nelimitat la orice doreşte din această arhivă. Mai mult, el posedă propria sa memorie spirituală, unde se află amintirile din vieţile sale precedente. Această memorie poate fi accesată prin hipnoza regresivă în vieţile anterioare.

Revenind la comanda hipnotizatorului, dacă ea este de genul „*Când te vei trezi, îţi vei aminti totul, în amănunt!*", atunci Conştiinţei i se oferă acces la amintirile recente ale şedinţei de hipnoză. Blocarea sau, dimpotrivă, accesul la aceste amintiri este un program inoculat direct în Minte în lipsa Conştiinţei, dar cu aprobarea tacită a Spiritului, faţă de care nu se poate ţine nimic secret. Spiritul sau Supraconştiinţa este forul suprem de decizie şi care cunoaşte tot ce se întâmplă cu omul hipnotizat. De aceea, nu se poate spune că hipnotizatul este în întregime sub controlul hipnotizatorului, ci numai în măsura acceptată de Spirit.

ⓘ Apariţia în hipnoză a unei ALTE conştiinţe decât cea obişnuită a fost pusă în evidenţă experimental, fiind numită de psihologul Hilgard „observatorul ascuns". Este de subliniat că apare un cu totul alt factor CONŞTIENT necunoscut!

«…la multe persoane hipnotizate, **o parte a minţii care nu se află sub control conştient pare să urmărească experienţa persoanei la un nivel global**… Metafora „observatorului ascuns" se referă la o structură mentală care monitorizează tot ce se întâmplă, inclusiv faptul că persoana hipnotizată nu este conştientă că percepe…» [Atkinson & Hilgard – *„Introducere în psihologie, ed. XIV",* Editura Tehnică, 2005, pag. 303]

Hilgard descrie o experienţă în care, un pacient orb fiind sugestionat hipnotic că nu poate auzi nimic (lucru verificat de asistenţi şi confirmat ulterior de subiect), i s-a comandat să ridice un deget. Subiectul a executat acţiunea, trezindu-se mirat de ceea ce făcea. Reintrodus în starea hipnotică, cercetătorul a început o discuţie cu subconştiinţa acestuia (mai corect spus, supraconştiinţa), cerând referinţe de la „partea din tine care m-a ascultat înainte şi a executat comanda pe care i-am dat-o…" – acel martor detaşat al evenimentelor, care declanşase anterior acţiunea comandată de Hilgard .

SOMNAMBULISMUL

Somnambulul nu doar că poate vorbi, precum hipnotizatul, ci chiar realizează acţiuni cu ochii închişi, de care nu-şi aminteşte la trezire! Ele sunt realizate chiar de Spirit, dovedind abilităţi extraordinare, suprasenzoriale şi lipsa oricăror temeri.

DEDUBLARE ASTRALĂ. EXTAZ MISTIC

„Dedublarea" este ieşirea sufletului din corp (ca o moarte în avanpremieră) şi vizitarea altor lumi invizibile. Este o experienţă vie, coerentă, iar la întoarcere se păstrează amintirea detaliată, cu beneficii de cunoaştere şi chiar noi aptitudini. Nu este halucinaţie, nici vis, ci o experienţă naturală diferită şi intensă.

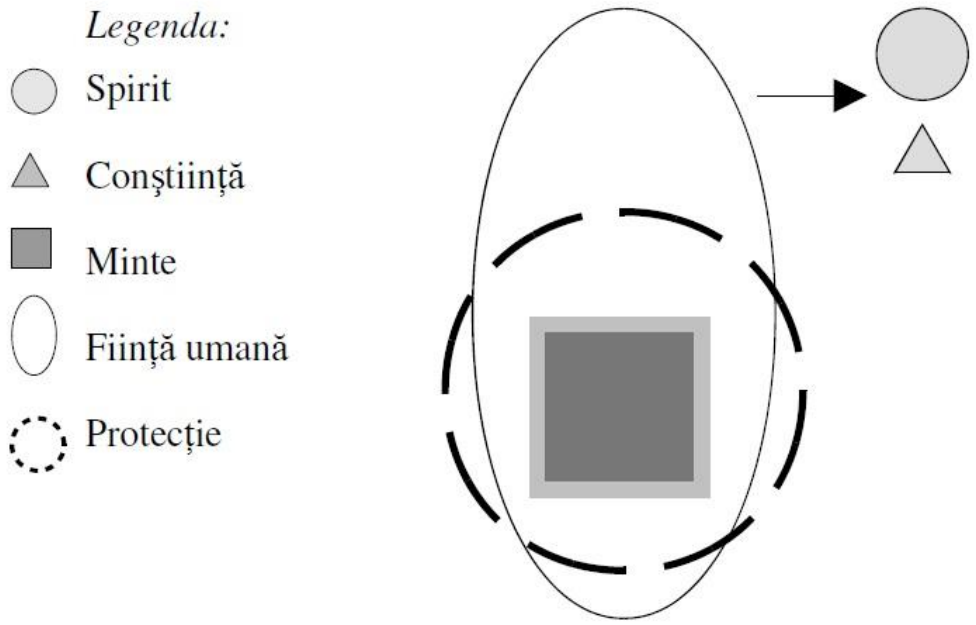

Fig. 14 În fenomenul de dedublare astrală, Conştiinţa pleacă din corp, împreună cu Spiritul.

Dedublarea (proiecţia) astrală este o călătorie a Spiritului, împreună cu Conştiinţa, în lumile astrale şi chiar mai sus. Conştienţa corporală dispare. La trezire rămân foarte vii şi clare amintirile din voiajul astral. În acest timp, corpul este păzit de spirite gardiene, pentru a nu intra în el vreun alt spirit mai „tupeist".

ⓘ La ora actuală, există o bibliografie bogată şi chiar institute care studiază fenomenul şi organizează cursuri pentru dedublare. În parapsihologie, fenomenul se numeşte „Out-of-Body-Experience" (OOBE) – experienţă în afara corpului.

În Orient, când voiajul astral este realizat de o persoană foarte religioasă, un sfânt sau yoghin, iar punctul terminus este chiar DUMNEZEU, experienţa se numeşte **samadhi**, sau **extaz mistic**. Medical, se constată o stare comatoasă profundă. Psihologic, este o trăire beatifică. Spiritual, este comuniunea cu Divinitatea, cea mai înaltă experienţă posibilă, care nu suferă comparaţie cu nimic altceva şi care acoperă definitiv orice altă dorinţă omenească. La revenire, omul este profund transformat pentru întreaga viaţă.

FACHIR ÎNGROPAT

Fachirii îşi câştigă existenţa şi faima cu spectacole în care dovedesc nişte fenomene incredibile, paranormale. Un număr binecunoscut este cel în care fachirul este îngropat în pământ timp de câteva ore sau zile, după care este dezgropat şi „învie". Este un fenomen real şi explicabil prin autoinducerea unei stări de comă reversibilă.

Spiritul părăseşte corpul împreună cu Conştiinţa pentru câteva ore sau zile. Corpul rămâne aproape total devitalizat. La trezire, fachirul nu

îşi aminteşte ce s-a întâmplat cu el. Singura amintire a Conştiinţei este o stare plăcută, eventual colorată, fără senzaţia trecerii timpului. Momentul de întoarcere este stabilit de Spirit şi de spiritele gardiene, care protejează în permanenţă corpul vulnerabil de asaltul altor spirite obraznice.

Această experienţă este catalogată în Orient drept un „samadhi inferior", pentru că nu aduce niciun câştig de cunoaştere spirituală. Fachirismul este desconsiderat de către adevăraţii înţelepţi, dar nu din invidie, ci din dorinţa de a apropia oamenii de adevăratele miracole ale DIVINITĂŢII.

MEDIUM DE ÎNCORPORARE

Mediumul „de încorporare" permite corpului său să fie preluat de un alt spirit. Este o acţiune voluntară şi controlată de medium. În cazul cercurilor spiritiste, intervine şi protecţia angelică. Conştiinţa sa pleacă odată cu spiritul, rămânând în cameră şi putând ulterior povesti ce s-a petrecut, ori dimpotrivă, nu este atentă la ce face corpul său. Noul spirit se manifestă liber prin corp, atâta cât se poate adapta Minţii mediumului.

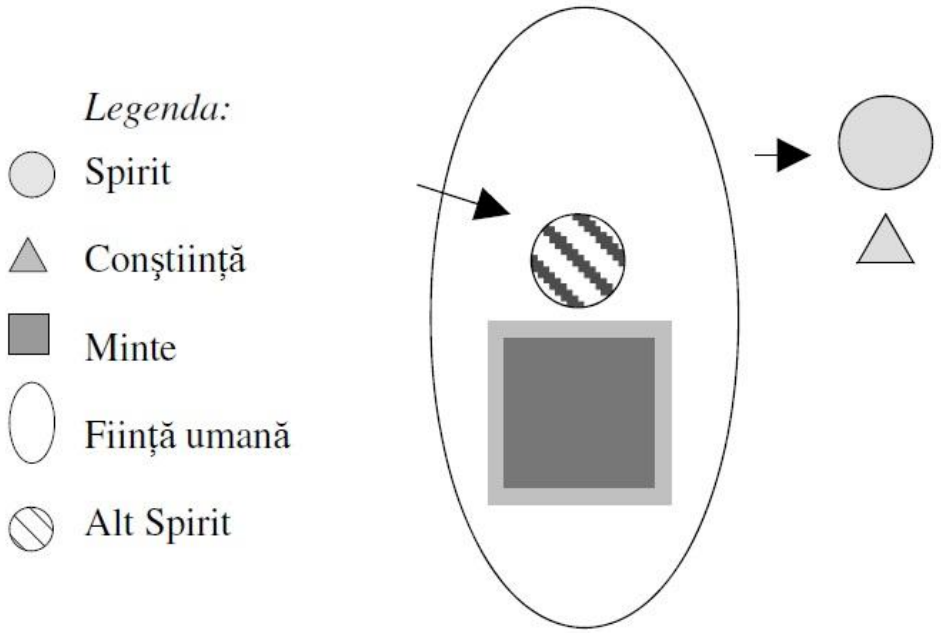

Fig. 15 Mediumul de încorporare permite voluntar altui Spirit să intre în corpul său şi să-l controleze total.

Este un fenomen destinat exclusiv grupurilor iniţiatice, în vederea unor experimente spiritiste. Solicită enorm de mult organismul mediumului, care se sacrifică pe tărâmul ştiinţei.

ⓘ În ultimele decenii, spiritele preferă să se facă prezente şi cunoscute oamenilor prin mediumnitatea pur mentală, nespectaculoasă.

Iată un exemplu foarte mediatizat:

În zilele noastre, brazilianul João de Deus este un celebru vindecător care îşi oferă corpul pentru câteva spirite tămăduitoare foarte evoluate,

realizând operaţii energetice şi chiar fizice incredibile asupra pacienţilor. La sfârşitul zilei, João iese din transă şi redevine el însuşi, dar nu-şi aminteşte nimic din ce a zis sau făcut atâtea ore.

ⓘ În tradiţiile şamanice din multe zone ale Terrei, şamanul face tot posibilul să lase un spirit al străbunilor sau al vreunei zeităţi tutelare să intre în corpul său, pentru a oferi îndrumări preţioase tribului său.

POSEDAT DE SPIRIT

În cazul aşa-ziselor „posesiuni demonice", bietul om este medium fără să ştie, permiţând involuntar intrarea unui spirit inferior, care îşi bate joc de el. Slujbele de exorcizare pot ajuta, dar nu garantează nimic, ba uneori dăunează grav. Rolul esenţial îl joacă însuşi omul, care trebuie să îşi purifice mintea, încât să respingă automat intruşii nepoftiţi. Este importantă şi autocunoaşterea, precum şi iniţierea în învăţăturile spiritiste.

Fenomenul acesta neplăcut debutează atunci când omul resimte o voinţă străină irezistibilă care încearcă să comande Mintea în locul său. Un Spirit străin încearcă îndepărtarea Conştiinţei proprii. Unii criminali în serie depun mărturie că o voce le-a dictat acţiunile abominabile şi, mai mult, i-a obligat să le facă, în ciuda opoziţiei lor firave. Şi în cazul sinuciderilor, cauza cea mai probabilă este aceeaşi.

VOCI ÎN CREIER

Cei care aud voci în creier nu sunt neapărat şi posedaţi. În cazul lor este o coabitare neplăcută cu unul sau mai multe spirite inferioare, care încearcă să influenţeze Conştiinţa omului. Câmpul său mental este uşor penetrabil, lipsindu-i protecţia telepatică. În astfel de cazuri, chiar şi omul are o parte din vină, fiind curios să asculte ce „noutăţi" îi mai spun acele spirite jucăuşe. Modalitatea de vindecare este clară: omul trebuie să blocheze ferm orice comunicare, să nu dea atenţie vocilor, orientându-se spre alte activităţi care îi solicită atenţia. Să dea dovadă de o atitudine indiferentă şi superioară faţă de imaturitatea acelor spirite indisciplinate. În plus, să caute pe toate căile naturale să îşi energizeze creierul, care să asculte de voinţa sa conştientă.

Fenomenul este posibil chiar şi fără auzirea vocilor. Este suficientă incitarea sporadică spre anumite acţiuni obsesive, repetitive. Impunerea voinţei spiritului străin asupra omului poartă denumirea medicală de „tulburare obsesiv-compulsivă". Ea este mai mult decât un tic, o obişnuinţă, o dependenţă – adică un mecanism psihomental ieşit de sub orice control. În realitate, dacă se studiază atent simptomele acestor bolnavi, obsesiile lor au o logică malefică, cu o finalitate evidentă de a distruge personalitatea bolnavului, dar şi pe a celor din jurul său. Nu este o simplă scăpare de sub control a Minţii, ci un control exterior nociv asupra sa.

Această explicaţie se poate aplica şi altor tulburări psihice, în care slăbirea circuitelor neuronale este dublată de exploatarea acestei vulne-

rabilităţi de către spirite inferioare, în scopul batjocoririi persoanei umane. Susţinem această opinie pe raţionamentul că, dacă aceste spirite inferioare încearcă să interfereze chiar cu viaţa oamenilor sănătoşi (după cum atestă marii Părinţi creştini), cu atât mai mult o vor face cu persoanele mai instabile psihic.

PERSONALITATE MULTIPLĂ

Descriere: «Tulburarea disociativă de identitate, numită şi tulburare de personalitate multiplă, reprezintă existenţa într-un singur individ a mai multe identităţi distincte sau personalităţi care alternează în controlarea comportamentului. În general, fiecare personalitate are numele şi vârsta sa şi un set specific de amintiri şi comportamente caracteristice. Personalităţile pot să fie diferite din punctul de vedere al unor caracteristici cum ar fi: scrisul de mână, aptitudinile artistice sau atletice, cunoaşterea unei limbi străine, (*alergii specifice –n.n.*). Identitatea primară nu este adesea conştientă de experienţele celorlalte identităţi.

Observatorii remarcă trecerea (*într-un interval de secunde, prin criză convulsivă sau un somn brusc –n.n.*) de la o personalitate la alta, care este adesea însoţită de schimbări subtile în postura şi tonul vocii. Noua personalitate vorbeşte, merge şi face gesturi diferite. Pot apărea chiar schimbări la nivelul proceselor fiziologice, cum ar fi tensiunea arterială şi activitatea creierului. Personalităţile se deosebesc prin caracteristicile psihologice şi răspunsul la testele de personalitate şi inteligenţă.»

[Atkinson & Hilgard – „*Introducere în psihologie*, *ed. XIV*”, Editura Tehnică, 2005, pag.818]

Conştiinţa iniţială este dată la o parte atâta timp cât spiritul originar al bolnavului stă afară din corp (vezi fig.16). De aceea, bolnavul nu-şi aminteşte episoadele când manifesta o altă personalitate.

ⓘ Se poate bănui o complicitate din partea spiritului „proprietar”, care din prietenie sau alte motive, împarte cu alte spirite corpul ce i s-a dat în folosinţă.

Personalitatea multiplă este un fenomen evident de posesiune din partea câtorva spirite mediocre, care nu aduce niciun beneficiu nici persoanei bolnave, nici celor din jur.

În literatura psihiatrică se menţionează cazuri când bolnavul nu a dormit săptămâni întregi (exemplu: cazul Mollie Fancher, cu 5 personalităţi diferite). Explicaţia este că spiritele se succedau la câteva ore unul după altul, având astfel timpul necesar pentru a se regenera şi a aduce energie proaspătă creierului la revenire.

În alt caz, una din personalităţi era mereu bolnavă şi obosită, alta era, dimpotrivă, energică şi plină de vitalitate.

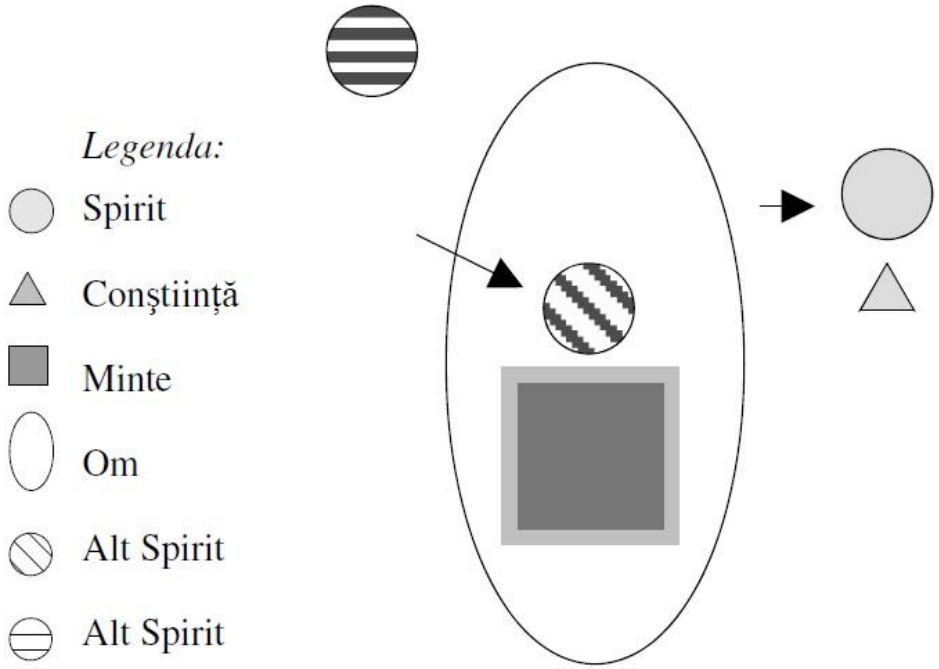

Fig. 16 Personalitatea multiplă. În creierul bolnavului se succed două, trei sau mai multe spirite, fiecare cu altă personalitate, total distinctă.

L-am amintit mai sus pe celebrul vindecător brazilian João de Deus (Ioan al Domnului) care îşi împrumută trupul mai multor spirite vindecătoare... Diferenţa faţă de cazurile psihiatrice o constituie atât voluntariatul mediumului, cât şi calitatea deosebită a spiritelor care se manifestă prin intermediul trupului său, în beneficiul a milioane de oameni, având o conduită ireproşabilă. Este interesant de reţinut în acest moment că, la un moment dat, João paralizase parţial, dar se vindeca imediat atunci când încorpora un spirit vindecător. Revenea însă la starea de paralizie imediat ce spiritul-musafir îl părăsea, iar spiritul propriu se întorcea în trup.

Toate acestea ne fac să tragem o concluzie empirică importantă privind influenţa Spiritului asupra omului. Este evident că spiritele care se perindă în trupul mediumului îşi aduc propriul biocâmp (perispiritul lor, cu toate caracteristicile sale personale), nu doar voinţa. Iar aceasta este o dovadă clară a perpetuării elementelor psiho-vitale individuale de la o încarnare la alta şi între ele. Cu alte cuvinte, personalitatea şi alcătuirea Spiritului marchează profund omul în care s-a încarnat (definitiv sau temporar). Spiritul se exprimă foarte pregnant în personalitatea omului; în schimb, Mintea serveşte pe orice Spirit care o controlează.

TRANSFERUL CONŞTIINŢEI: PHOWA (moartea conştientă), WALK-IN.

Se spune că *Phowa* sau „transferul conştiinţei" este tehnica învăţată de budiştii tibetani pentru a nu mai trece prin purgatoriu după moarte, ci a ajunge direct în paradis. Pentru iniţiaţi, *Phowa* este posibilitatea Spiritului de a se transfera în alt corp uman. Metoda a fost strălucit dovedită de înşişi foştii Dalai Lama, după cum atestă consemnările lamaiste. Astfel, în timp ce corpul actualului Dalai Lama agonizează într-o comă autoîntreţinută, Spiritul său caută printre tibetani un corp de copil mic potrivit de a-L găzdui pe mai departe. Abia după ce se stabileşte definitiv în acel copil şi este recunoscut de marii preoţi tibetani ca noul Dalai Lama, corpul defunctului intră în degradare. Pe scurt, spiritul lui Dalai Lama nu se reîncarnează într-un nou-născut, ca oricare spirit, ci într-un copil în vârstă de 3-4 ani (desigur, cu acceptul spiritului originar).

ⓘ *Dar de ce nu s-ar putea reîncarna într-un nou-născut?* Conform tradiţiei tibetane, copilul trebuie să poată recunoaşte obiectele personale ale fostului Dalai Lama. Acest lucru nu este posibil decât dacă momentul morţii precede cu foarte puţin timp pe cel al reîntrupării, păstrând vii amintirile vieţii anterioare. Mai mult chiar, copilul trebuie să aibă deja mintea bine formată în momentul transferului, pentru a putea recunoaşte fără greş toate obiectele. Dacă greşeşte unul singur, proba este ratată şi trebuie căutat un alt viitor Dalai Lama.

Fenomenul se poate constata uneori şi în cazul unor persoane adulte şi a fost denumit „*Drongjug"* în tibetană sau „*Walk-in*" în jargonul new-age (vezi fig. 17). Pe baza unei înţelegeri şi testări prealabile, se petrece un transfer de spirite: unul iese (engl., walk-out), altul intră (engl., walk-in). Odată ce primeşte noul spirit, omul se simte total diferit şi poate avea lipsuri de memorie. Chiar dacă îşi aminteşte de cei din jur, îi par totuşi străini, în primele zile de acomodare.

Totuşi, să nu ne inflamăm imaginaţia, căci nu oricine a suferit un şoc emoţional sau accident traumatic şi are sincope de memorie este un autentic „walk-in" - un mare spirit reîncarnat! În ciuda susţinătorilor new-age ai fenomenului, este o modalitate foarte rară de încarnare a unor spirite superioare.

Avem confirmarea acestui fenomen straniu în cazul încarnării marelui iniţiat Franz Bardon în corpul unui băiat. Iată cum o descria biograful său, Otti Votavova, în 1958.

«Franz Bardon menţiona în „FRABATO MAGICIANUL" că se încarnase într-un băiat de paisprezece ani, ca să devină mentor spiritual al lui Viktor Bardon, tatăl băiatului. Viktor Bardon era el însuşi preocupat de misticismul creştin şi, graţie perseverenţei şi credinţei, a dobândit capacitatea de clarviziune. Dar, cum îi lipsea experienţa practică în domeniu, nu putea, în ciuda clarviziunii sale, să-şi împlinească visul, spre care râvnea atât de mult, aşa încât n-a putut deveni un iniţiat divin. De aceea, rugăciunilor sale fierbinţi li se adăuga visul sublim de a întâlni un Guru adevărat în timpul actualei încarnări, ca să poată fi învăţat de acesta şi să acumuleze cât mai mult. Dorinţa sa exaltată n-a rămas neîmplinită. Spiri-

tul înalt şi perfect iniţiat al lui Frabato s-a încarnat în trupul unicului său fiu, pe care Viktor Bardon l-a avut între cele douăsprezece fete [...].

Aşadar, în noaptea când s-a petrecut această înlocuire minunată, nimeni în afara clarvăzătorului Viktor Bardon n-a observat aceasta şi el mulţumi din toată inima lui Dumnezeu pentru această binecuvântare. Din acea zi, el a avut un Guru al lui în persoana fiului său şi asta îl făcea foarte fericit. [...]

Alegerea şi acceptarea unui corp fizic care este deja la vârsta pubertăţii se realizează cu mai multe condiţii: [...] el trebuie să accepte Karma trupului ca fiind a sa. Dar, deoarece Karma proprietarului iniţial al trupului era foarte încărcată, Franz Bardon, în ciuda perfecţiunii sale spirituale şi a înaltelor capacităţi hermetice, a avut multe de îndurat înainte s-o poată purifica. [...]»

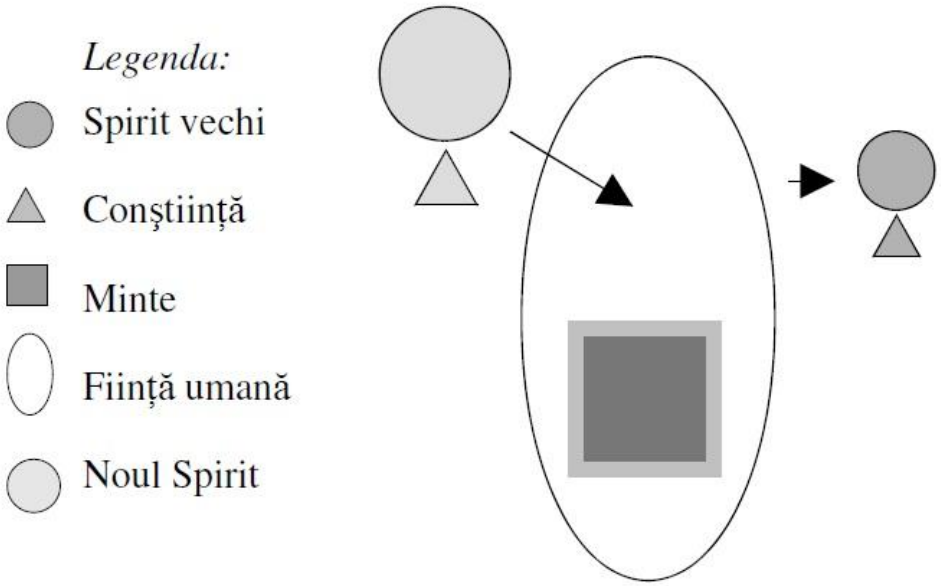

Fig. 17 Walk-in: un nou Spirit, o nouă Conştiinţă, în aceeaşi Minte, acelaşi om biologic.

Putem adăuga că, poate, Bunavestire creştină sărbătoreşte, de fapt, şi ziua când, în corpul unei femei din Palestina, a intrat Marele Spirit al Maicii Domnului („Sfânt Duh"). Iată cuvintele prin care Spiritul Maicii Domnului ne-a revelat acest fenomen divin, preluate din comunicarea spiritistă realizată de mediumul Nina Petre, în 1997:

«Fecioara Maria a fost o întruchipare a Mea în planul fizic. Am făcut aceasta trecând spiritul Meu într-o tânără femeie căsătorită, care nu putea avea copii din motive anatomice. După aceasta, Domnul Dumnezeu, fiind anunţat de Mine, a hotărât ca unul dintre Fiii Săi să se nască din această femeie. Din momentul în care spiritul Meu a trecut în ea, i s-a dat dreptul de a deveni o femeie sfântă. Bărbatul ei a respectat-o, nu s-a mai atins de ea. Prin urmare, nu era o „fecioară" în înţelesul vostru, al pământenilor, era o femeie măritată ce nu putea avea copii. Naşterea ei a fost perfect normală odată ce i s-a înlesnit posibilitatea sarcinii. „Duhul

Sfânt" a fost minunea prin care Domnul Dumnezeu a ajutat-o să rămână însărcinată. A rămas însărcinată cu bărbatul ei, sarcină aprobată să apară direct de către Domnul Dumnezeu. Iar pruncul din ea a devenit un sfânt şi pentru că femeia care Îl purta era o sfântă, datorită spiritului din ea.

Acesta este adevărul despre naşterea Fiului Nostru, Isus Cristos. Pruncul s-a dovedit a fi deosebit, imediat după naştere. Minunile lui se cunosc, au fost povestite de la om la om, rămânând vii de-a lungul timpului...»

ⓘ Putem presupune că Marele Spirit al lui Isus nu a apelat la aceeaşi modalitate rapidă de încarnare, fiindcă a dorit să-şi croiască de la zero o fiinţă cu totul neîntinată de niciun păcat omenesc, perfectă.

COMA. MOARTEA. MOARTEA CLINICĂ

Când inima şi respiraţia se opresc, suspectăm apariţia morţii, dar dacă creierul încă mai dă semnale electrice, pacientul este menţinut în viaţă cu ajutorul aparatelor moderne. Aceasta este COMA profundă. Când se constată dispariţia oricărei activităţi neurologice, se declară în mod oficial şi cu toate precauţiile posibile, moartea cerebrală, coma ireversibilă. Ştiinţa medicală afirmă că moartea devine ireversibilă în momentul în care centrii nervoşi cerebrali sunt lipsiţi de aportul de oxigen pe o perioadă de timp ce depăşeşte 5 minute.

Dar, dacă pacientul nu revine la viaţă după acest interval, nu înseamnă că e din vina neuronilor! Ci că, pur şi simplu, Spiritul nu a mai revenit în corp, fiindcă i s-a terminat misiunea pe Pământ. Dovada sunt nenumăratele cazuri de **moarte clinică**, unde oamenii au „înviat" după ore şi chiar zile. Acestea contrazic flagrant teoriile medicale materialiste şi orice statistici ale secţiilor de reanimare. Unii definesc drept moarte *clinică* oprirea funcţiilor creierului pentru cel mult 5 minute. Pentru celelalte cazuri preferă numele de moarte *aparentă*, pe timpul căreia funcţiile vitale nu ar fi suspendate, ci doar insesizabile de către aparatele medicale (!). Dar acesta nu este decât un alt mod de a recunoaşte incapacitatea ştiinţei medicale de a defini şi verifica fenomenul morţii...

Moartea clinică se înregistrează mai ales în spitale, dar există şi dovezi indirecte, preluate din cimitire. Uneori, când se dezgroapă mortul la 7 ani, este găsit răsucit în coşciug, semn că s-a trezit la un moment dat. Tradiţia creştină a stabilit un termen de 3 zile de veghe lângă cadavru înainte de a-l înmormânta. Se pare că uneori nu este de ajuns.

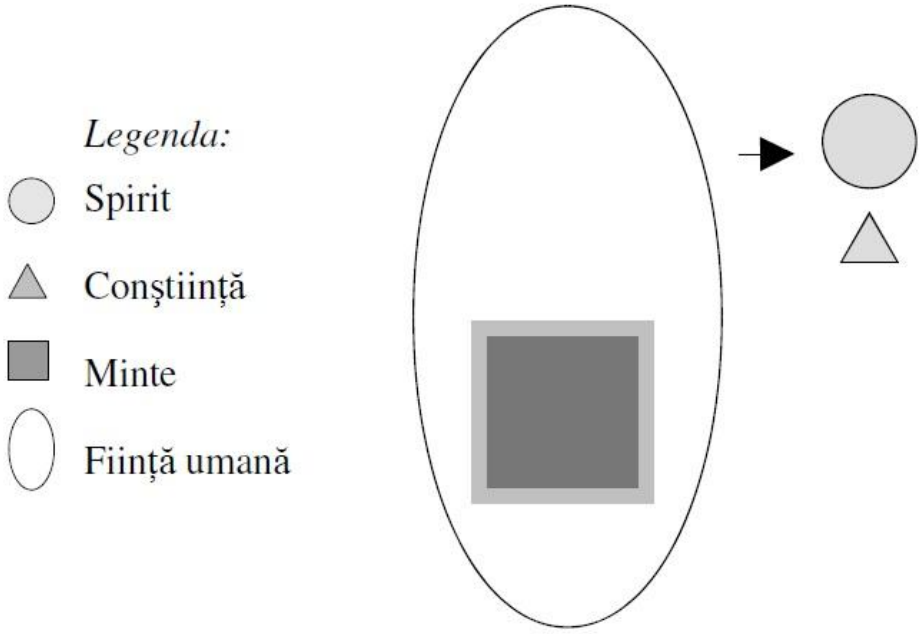

Fig. 18 Moartea.

MOARTEA DEFINITIVĂ

Spiritul părăseşte corpul împreună cu Conştiinţa. Corpul rămâne total devitalizat. Dacă Spiritul nu se mai întoarce în decurs de maxim 10 zile, survine moartea definitivă, însoţită de o degradare biologică ireversibilă. După acest interval, vitalitatea (*prana*) dispare complet din corp şi nu mai este posibilă revenirea niciunui Spirit.

MOARTEA CLINICĂ

Teoretic, este posibil ca în intervalul post-mortem de 10 zile, un alt spirit să intre în corpul cadaveric, redându-i viaţa. Omul se va schimba în acord cu noua personalitate spirituală, căci ia naştere o nouă Conştiinţă.

Sau, din contră, este acelaşi spirit care primeşte aprobarea Divinităţii de a se reîntoarce în trup.

NEAR DEATH EXPERIENCE (engl., NDE – experienţă în preajma morţii)

În cazurile de experienţă în preajma morţii, în care pacientul păstrează amintirile din voiajul astral, putem spune cu certitudine că este aceeaşi Conştiinţă şi acelaşi Spirit reîntors în corp, acelaşi om care a înviat.

Moartea clinică poate fi însoţită de fenomenul NDE sau nu. După statisticile din SUA, cel puţin 10 milioane de oameni recunosc că au trecut prin acest fenomen. Nu este legendă sau invenţie. La înviere, pacientul relatează cu lux de amănunte ce s-a întâmplat în cameră, dar şi în alte locuri din spital. Dovedeşte o Conştiinţă trează pe timpul morţii clinice. În alte cazuri (statistic, circa două treimi), pacientul nu-şi aminteşte nimic, deci moartea clinică nu a fost însoţită de NDE.

ⓘ În cazul experienţelor în preajma morţii, fiecare poveste este diferită, dar aproape toate conţin aceleaşi detalii: călătoria printr-un tunel, la capătul căruia se zăreşte o lumină foarte puternică, întâlnirea cu îngeri sau cu rude decedate, trecerea în revistă a întregii vieţi, vederea propriului corp de undeva de sus. Aceste fapte incontestabile îi fac pe cercetătorii fenomenului să declare că mintea poate fi independentă de creier, care e doar suportul său material. Creierul este necesar pentru ca mintea să se poată manifesta, oarecum în acelaşi mod în care televizorul prelucrează undele electromagnetice pentru a le transforma în imagini şi sunete.

Să recapitulăm:

1. Mintea fără Conştiinţă şi Spirit este în **comă**.
2. Prezenţa Conştiinţei fără Spirit asigură o vitalitate de bază (**somn**)
3. Revenirea în corp a Spiritul dă întreaga vitalitate şi capacitate a Minţii (**veghe**)

În acest capitol, prin invocarea noţiunilor clasice spiritiste, precum şi pe baza teoriei conştiinţei nu mi-am propus să epuizez explicaţiile fenomenelor stranii. Mai este încă mult de cercetat în privinţa lor. Motivul principal a fost punerea în evidenţă a **Conştiinţei ca OBIECT PSIHIC distinct atât faţă de Minte, cât şi faţă de Spirit**. Acest lucru este foarte important din punct teoretic şi practic, încât merită tot efortul de a ne convinge de el.

Despre Conştiinţa umană circulă multe păreri confuze şi contradictorii. Din lipsa altor variante, psihologia şi ştiinţele creierului aproximează Conştiinţa ca fiind o „funcţie avansată a minţii", fără a putea însă demonstra această ipoteză.

Pe de altă parte, doctrinele religioase şi esoterice introduc Conştiinţa tot în cadrul Minţii – sub numele generic de „suflet". Pentru ele contează în primul rând să separe tendinţele naturale, omeneşti, de cele spirituale.

O altă eroare comună a unor curente spiritualiste ar fi considerarea Minţii ca fiind identică cu Spiritul "adormit" (conştient doar la lumea fizică), Spirit care şi-ar fi pierdut memoria cosmică divină şi s-ar identifica exclusiv cu omul.

În prima parte a cărţii, am postulat teoretic existenţa Conştiinţei.

În aceasta a doua parte, am încercat probarea logică a sa, pe baza cazuisticii medicale şi parapsihologice.

În a treia parte, următoarea, prezint unele concluzii similare obţinute de alţi cercetători din domeniul Ştiinţei Spirituale.

❸
CONFIRMAREA TEORIEI CONŞTIINŢEI
DIN PERSPECTIVA ALTOR CERCETĂTORI

PRACTICA BUDISTĂ

În expunerea sa, **Marcel Ricard**, fost om de ştiinţă, călugăr budist şi translator personal al lui Dalai Lama, afirmă: «potrivit budismului, există trei niveluri ale conştiinţei: primar, subtil şi foarte subtil. [...] Nivelul primar corespunde funcţionării creierului şi interacţiunii corpului cu mediul înconjurător. Nivelul subtil corespunde noţiunii de „eu" şi facultăţii de introspecţie, prin care mintea îşi examinează propria natură. Este de asemenea fluxul minţii care transmite înclinaţiile şi obiceiurile. Nivelul foarte subtil [...] este conştiinţa pură sau starea de conştiinţă fără vreun obiect anume asupra căruia să se concentreze. [...] Pentru aceasta este nevoie de pregătire în tehnica contemplaţiei.»

[*„Emoţiile distructive. Dialog cu Dalai Lama consemnat de Daniel Goleman"* – Ed. Curtea Veche, 2005, pag.139]

Aceste afirmaţii se încadrează perfect în modelul psihicului prezentat foarte simplu în această carte. Nivelul „primar" reprezintă senzaţiile şi comenzile corporale ale Minţii aflate în relaţie cu exteriorul, transmise mai departe Conştiinţei.

Cel „subtil" reprezintă analiza realizată de Conştiinţă asupra gândurilor şi afectelor din Minte (autoobservarea), dar şi legarea strânsă a Conştiinţei de schemele şi automatismele Minţii sub numele de ego („eu").

Nivelul „foarte subtil" este starea temporară în care Conştiinţa rupe contactul cu Mintea, rămânând singură cu ea însăşi. Acum are privilegiul să îşi cunoască natura proprie „luminoasă" în sine, provenind din Perispirit. Budiştii vorbesc despre un SPAŢIU VID calm, care poate conţine orice obiect mental (gând, emoţie, senzaţie). Este un prim stadiu de *samadhi*. Înţelepciunea chineză spune, foarte plastic, „forma vasului depinde de golul din el".

Mai există un nivel, suprem, în care Conştiinţa primeşte graţia cunoaşterii directe a esenţei Spiritului. În cuvintele lui Marcel Ricard, «Când conştiinţa esenţială [...] se realizează complet şi direct, fără văluri, ea este considerată starea lui Buddha.»

REGRESIILE HIPNOTICE ÎN VIAŢA DINTRE VIEŢI

Dr. Michael Newton, hipnoterapeut cu experienţă de peste 30 de ani, a dezvoltat o tehnică proprie de regresie temporală pentru a ajunge la amintirile ascunse ale subiecţilor săi despre **viaţa de dincolo de moarte**. La începutul practicii sale, dr. Newton folosea hipnoza şi tehnicile de regresie temporală pentru a determina originea amintirilor neplăcute şi traumelor din copilărie. Totuşi, încurajat de unii pacienţi, a început să-i trimită şi mai înapoi în timp, chiar dincolo de ultima naştere pe Pământ. A ajuns să înţeleagă cât de importantă este, din punct de vedere terapeutic, legătura dintre trup şi întâmplările vieţilor noastre anterioare. Apoi, dr. Newton a descoperit un lucru de o importanţă covârşitoare: că era posibil să privească în lumea spiritelor prin ochii minţii unui subiect aflat sub hipnoză, care îi relata despre viaţa **dintre** vieţile sale pământeşti, ca spirit liber. Astfel, dr. Newton a început o cercetare asupra lumii spiritelor cu ajutorul subiecţilor săi.

Dr. Newton numeşte spiritul „supraconştientul" nostru; el găzduieşte identitatea noastră reală. «*Supraconştientul reprezintă centrul cel mai înalt de înţelepciune şi perspectivă. Toate informaţiile mele despre viaţa de după moarte provin din această sursă de energie inteligentă.*» [„*Călătoria sufletelor*", Ed. Cartea Daath, 2005, pag.16]

DIVIZAREA SPIRITULUI

Sunt foarte interesante afirmaţiile doctorului Michael Newton referitoare la diviziunea spiritului prin încarnare. Totuşi, ele nu pot fi înţelese corect şi nici acceptate dacă nu se face apel la un model coerent. Întâi voi „traduce" limbajul folosit de doctorul american pentru a evidenţia că el foloseşte aceleaşi noţiuni ca şi modelul psihicului prezentat de mine. Ceva mai jos, am reprodus citatul său referitor la dualitatea sufletului.

Astfel, ceea ce eu am numit „Conştiinţă umană" este sinonim cu ceea ce Michael Newton numeşte „*suflet încarnat*" sau „*coeficientul nostru de lumină*", iar ceea ce eu am numit „Spirit" este sinonim cu ceea ce dânsul numeşte „*energia lăsată în lumea spiritelor*" sau „*rezerva de energie*". Ceea ce eu am numit „reabsorbţia Conştiinţei în Spirit, în momentul morţii" dânsul numeşte „*reunirea sufletului cu Sine însuşi*" sau „*refacerea energiei iniţiale*".

Am spus că acelaşi tip de particule alcătuiesc atât Perispiritul, cât şi Conştiinţa (desprinsă temporar din Perispirit), care le conferă aceeaşi identitate spirituală. Michael Newton explică fenomenul, afirmând că „*fiecare particulă de lumină este un duplicat exact al celuilalt Sine şi replica întregii identităţi*" făcând „*analogia cu o hologramă pentru a descrie divizarea sufletului*".

Iată cum adevărul ştiinţific se construieşte treptat, prin contribuţiile separate ale căutătorilor Săi, care îşi confirmă reciproc descoperirile.

Citatul referitor la dualitatea sufletului:

«Toate sufletele care vin pe Pământ îşi lasă o parte a energiei în lumea spiritelor […]. Procentul de energie pe care sufletele îl lasă în lumea spiritelor poate să varieze, dar fiecare particulă de lumină este un duplicat exact al celuilalt Sine şi replica întregii identităţi. Fenomenul este similar cu modul în care imaginile luminoase sunt separate şi dublate într-o hologramă. Totuşi, există diferenţe. Dacă numai un procent mic din energia sufletului este lăsată în lumea spiritelor, acea particulă din Sine este mai puţin activă, deoarece este mai puţin concentrată. Cu toate acestea, rămânând în stare pură, necontaminată, este încă puternică.

Când am descoperit că avem rezerve de energie în lumea spiritelor, mi-am explicat atâtea lucruri. Grandoarea acestui sistem al dualităţii sufletului are impact asupra multor aspecte din viaţa noastră. De exemplu, dacă cineva drag a murit cu treizeci de ani înaintea ta şi de atunci s-a reîncarnat, poţi totuşi să îl revezi la întoarcerea în lumea spiritelor *[dar numai când omul respectiv doarme şi îşi eliberează spiritul din închisoarea trupească - n.n.].*

Capacitatea sufletului de a se reuni cu Sine însuşi este un proces natural de regenerare a energiei după moartea fizică. Un client mi-a spus cu emfază *[sub hipnoză, n.n.]*: „Dacă am lua 100% din energia noastră într-un singur corp în timpul unei încarnări, am da peste cap circuitele creierului". […]

[…]Prin fortificarea mai multor părţi din energia totală a sufletului în diverse încarnări, întregul devine mai puternic. […]

[…] este posibil ca sufletele să socotească greşit concentraţia de energie pe care o iau cu sine în viaţă. Unul dintre clienţi a denumit acest lucru „coeficientul nostru de lumină". În general, un suflet foarte avansat ia cu el pe Pământ nu mai mult de 25% din capacitatea sa totală, în timp ce un suflet obişnuit, mai puţin încrezător, are 50 - 70 %. Energia unui suflet mai evoluat este rafinată, elastică şi viguroasă în cantităţi mai mici. De aceea, sufletele mai tinere trebuie să ia mai multă energie în primele lor încarnări. Astfel, nu volumul energiei dă potenţial sufletului, ci calitatea forţei vibraţionale care reprezintă experienţa şi înţelepciunea sufletului.

[…] Energia sufletelor are, iniţial, un tipar specific, dar o dată ce sufletele ajung pe Pământ, aceste tipare se schimbă datorită condiţiilor locale. Când ne vedem viitoarea viaţă din lumea spiritelor, ni se dau sfaturi în legătură cu energia de care are nevoie trupul pe care îl vom ocupa. Noi hotărâm câtă energie luăm. Multe suflete vor să lase în lumea spiritelor cât mai multă, fiindcă le place casa lor şi activităţile care se desfăşoară acolo. […] »

[Michael Newton, Ph.D. - „*Destinul sufletelor. Noi studii de caz asupra vieţii dintre vieţi*", Ed. Cartea Daath, pag.134-137]

SUFLETUL ŞI SPIRITUL ÎN VIZIUNEA LUI JAKOB LORBER

Pe la mijlocul secolului XIX, **Jakob Lorber** a primit prin inspiraţie divină mai multe lucrări spirituale. În "**Pământul şi Luna**", apare aceeaşi idee privind **dualitatea Suflet-Spirit**. Desigur, în cartea lui Lorber apar şi alte concepte inedite construite în jurul acestei dualităţi, care trebuie privite cu o minimă rezervă intelectuală şi adaptate revelaţiilor primite de alţi mediumi. Iată câteva citate care descriu alcătuirea dual㠹 a fiinţei umane:

« Centrul de greutate al fiinţei umane este inima sa, [...] în ea sălăşluieşte **sufletul** viu al omului; iar în interiorul acestui **suflet** se află **spiritul** său nemuritor. Acest centru de greutate este perfect echipat cu cele necesare pentru dezvoltarea vieţii Pământeşti şi pentru susţinerea temporară a corpului, astfel încât, prin această construcţie miraculoasă, tot ceea ce este necesar pentru susţinerea vieţii fizice poate fi produs de către **suflet**. »

[*cap.1: Centrul de greutate al Pământului*]

« Deşi **spiritul** este lipsit de formă, el este cel care generează toate formele. [...] De aceea, **spiritul** este precum lumina, care îşi păstrează natura în eternitate. Ea nu va putea fi observată însă ca lumină atâta vreme cât nu există obiecte pe care să le poată lumina. [...] Putem înţelege astfel mai bine ce este **spiritul**: el este lumina care se naşte din propria sa căldură, din eternitate în eternitate. Iubirea este precum căldura, iar înţelepciunea este precum lumina. Dacă o fiinţă umană dispune de un **suflet** complet, dar nu şi de lumină, ea nu va manifesta nici o activitate sufletească sau trupească. Când **sufletul** este însă iluminat, el devine activ, într-o măsură direct proporţională cu lumina pe care o primeşte. [...] Evident, chiar şi atunci când **sufletul** este iluminat complet, nu putem vorbi încă de înţelepciune. Cert este că atunci când lumina lipseşte, totul este mort, în timp ce atunci când **sufletul** este iluminat, el poate începe să se dezvolte şi să se perfecţioneze. [...] noi vorbim aici de lumina eternă şi uniformă, singura care poate produce viaţa; nu ne referim în nici un caz la lumina fulgerului [...] »

[*cap. 52: Sufletul şi spiritul dintr-o fiinţă umană*]

« Sufletul celui decedat, împreună cu **spiritul** său lăuntric, intră sub influenţa îngerilor într-o stare în care ajunge să-şi dea seama de felul în care şi-a trăit existenţa terestră. Dacă acceptă să se convertească, el are şansa să urce din ce în ce mai sus în ierarhia celestă. Dacă se încăpăţânează însă în comportamentul său, el coboară din ce în ce mai jos, primind pedepse din ce în ce mai aspre. Dacă nici acestea nu îi schimbă atitudinea, el poate fi trimis în iad, din propria sa voinţă. Dacă îi place, **sufletul** poate rămâne acolo, conform înclinaţiilor sale. Dacă nu îi place, el se poate însă întoarce. [...]

[...] orice **suflet** conţine un **spirit**, de care nu se poate desprinde. Acest **spirit** pur este opusul perfect al spiritului lui Satan. Atunci când **sufletul** doreşte să se apropie de Satan, **spiritul** lăuntric se opune, îi impune o pedeapsă, la fel ca un judecător şi chinuieşte sufletul, arzându-l într-un fel de foc interior. Scopul acestui chin lăuntric este de a îndepărta cât mai mult **sufletul** de sfera de influenţă a lui Satan, pentru a se putea schimba în bine. Dacă **sufletul** acceptă să se transforme, pedeapsa sa devine din ce în ce mai uşoară, până când el atinge starea de libertate perfectă, devenind una cu **spiritul** său.

Atunci când se produce fuziunea dintre **suflet** şi **spirit**, el cunoaşte starea de beatitudine. Diferenţa între beatitudine şi damnare este următoarea: **sufletul** aflat în

stare de beatitudine se topeşte în întregime în **spiritul** său, devenind una cu acesta. În starea de damnare, **sufletul** doreşte să scape de **spirit** şi să-l înlocuiască cu un altul, mai precis spiritul lui Satan. Întrucât **spiritul** său are o polaritate inversă faţă de cel al lui Satan, el acţionează cu o forţă de sens opus, care îl îndepărtează fără să vrea de spiritul lui Satan. Cu cât un **suflet** încearcă să se apropie mai mult de fiinţa lui Satan, cu atât mai puternic este efectul de respingere declanşat de **spiritul** său. Această reacţie este foarte dureroasă pentru **suflet**. Aşa se explică de altfel suferinţa şi durerea din iad, care se manifestă sub forma unui foc imposibil de stins. Acesta este viermele din interiorul **sufletului** care nu poate fi ucis. Deşi efectele sale sunt atât de opuse, acelaşi foc interior este cel care provoacă beatitudinea supremă în **sufletul** unui înger. »

[*cap. 58: Fantomele şi fenomenul posesiunii*]

FIINŢA DE LUMINĂ ÎNTÂLNITĂ DUPĂ MOARTE

La desprinderea de trup, în momentul morţii, sufletul întâlneşte destul de rapid o **fiinţă de lumină**. Acest lucru este relatat de aproape toţi cei care au trecut prin fenomenul morţii clinice. Medicul **Raymond Moody** a fost primul occidental care a studiat în mod riguros experienţele în preajma morţii (engl., NDE). Iată cum este descrisă această entitate de lumină în cartea sa „**Viaţa după viaţă”**:

« Cel mai incredibil element din relatările pe care le-am studiat şi cu cel mai profund efect asupra individului este întâlnirea cu o lumină foarte strălucitoare. [...] În ciuda manifestării neobişnuite a luminii, totuşi nici una din persoane nu şi-a exprimat vreo îndoială că ar fi fost o fiinţă, o fiinţă de lumină. Şi nu numai atât, dar că este o fiinţă cu o personalitate foarte bine definită. Dragostea şi căldura care emană din această fiinţă spre muribund sunt cu mult deasupra cuvintelor, iar acea persoană se simte complet învăluită, acceptată şi protejată de această fiinţă. Simte o atracţie magnetică irezistibilă faţă de această lumină. Este în mod inevitabil atras spre ea. Foarte interesant, în timp ce descrierea de mai sus a acestei fiinţe de lumină este aproape neschimbată la toţi, identificarea fiinţei variază de la individ la individ şi pare să fie de obicei o funcţie a fondului religios, a educaţiei sau a credinţelor persoanei implicate. Astfel, majoritatea celor care sunt creştini prin educaţie sau credinţă identifică lumina cu Hristos şi uneori folosesc pasajele din Biblie spre a-şi susţine interpretările. Un evreu şi o evreică au identificat lumina cu un "înger". [...] Un bărbat care nu avusese înainte nici un fel de educaţie sau credinţă religioasă a numit simplu ceea ce a văzut: "o fiinţă de lumină". Aceeaşi denumire a folosit-o şi o doamnă aparţinătoare credinţei creştine, care nu a simţit însă deloc nevoia să numească lumina "Hristos".

Curând dupa apariţie, fiinţa începe să comunice cu muribundul. [...] Are loc un fel de transfer direct al gândurilor şi încă atât de clar, încât nu este cu putinţă să existe vreo neînţelegere, eroare sau minciună. Mai mult, acest transfer nestânjenit nici măcar nu are loc în limba nativă a persoanei. [...] Fiinţa direcţionează aproape imediat un anumit gând persoanei căreia i se arată aşa de spectaculos. De obicei, persoanele cu care am discutat încearcă să concretizeze acest gând într-o întrebare. Printre traducerile pe care le-am auzit sunt şi următoarele: "*Eşti pregătit să mori?*" "*Eşti gata*

să mori?" "*Ce ai făcut cu viaţa ta şi îmi poţi arăta?*" şi "*Ce ai făcut îndeajuns pentru viaţa ta?*" [...] Toţi par să fie de acord că fiinţa nu-i întreba cu scopul de a-i acuza sau de a-i ameninţa, pentru că, în ciuda întrebării, continuau să simtă acceptarea şi dragostea totală care venea din partea fiinţei, indiferent care era răspunsul lor. Mai degrabă, scopul întrebării pare să fie să-i facă să se gândească la viaţa lor, să tragă ei înşişi concluzii. [...]

« (2) *Nu este un fel de lumină pe care ai putea-o descrie pe pamânt. Nu am văzut chiar o persoană în această lumină şi totuşi avea o identitate specială, categoric. Este o lumină de înţelegere perfectă şi de dragoste perfectă. Îmi veni în minte următorul gând: "Mă iubeşti?" Nu era exact în forma unei întrebări, dar cred că semnificaţia a ceea ce spusese lumina ar fi: "Dacă mă iubeşti, întoarce-te înapoi şi termină ceea ce ai început în viaţă". Şi în tot acest timp m-am simţit înconjurat cu o dragoste şi o compasiune copleşitoare.* » [...] **«** (3) *Emana din ea un fel de dragoste care este pur şi simplu de neînchipuit şi de nedescris. Era o persoană cu care era plăcut să fii! Şi avea, categoric, şi un simţ al umorului!* »

[*cap. 2.8: Fiinţa de lumină*]

« Apariţia fiinţei de lumină şi întrebările fără cuvinte sunt preludiul unor momente de mare intensitate, în timpul cărora fiinţa prezintă persoanei o privire panoramică a vieţii sale. Este adesea evident că fiinţa poate vedea ca pe un ecran întreaga viaţă a individului şi că nu are nevoie de informaţiile respective. Singura ei intenţie este să îl provoace să reflecteze asupra trecutului său. [...] Unii caracterizează aceasta ca un efort cu rol educativ din partea fiinţei de lumină. În vreme ce retrospectiva se derulează în faţa lor, fiinţa pare să accentueze importanţa a două lucruri în viaţă: a învăţa să-i iubeşti pe ceilalţi şi a dobândi cunoaştere. »

[*cap. 2.9: Panorama vieţii*]

Rămâne însă învăluit într-un mister total CINE ESTE FIINŢA DE LUMINĂ! Ar putea fi Dumnezeu, Cristos, Buddha, o altă fiinţă spirituală înaltă necunoscută... putem crede orice, dar nu putem proba nimic. Totuşi, „Bardo Thödol", o carte foarte importantă în peisajul spiritual buddhist tibetan, pare a ne oferi un răspuns neaşteptat. Iată cum descrie „**Bardo Thödol" (Cartea tibetană a morţilor)** momentele ulterioare morţii:

Momentul morţii (*Chikhai Bardo*) coincide cu confruntarea conştiinţei defunctului cu Lumina Clară Primordială (sau a Realităţii). Strălucirea ei năuceşte fiinţele neantrenate în yoga, care nu o pot recunoaşte ca fiind **manifestarea propriei conştiinţe** în zona cea mai înaltă a realităţii.

Comentariul lui Mircea Eliade: "Lama îl avertizează (*pe muribund* – n.n.) că va fi trezit brusc de o lumină orbitoare: este întâlnirea cu **sinele** care e, în acelaşi timp, realitatea ultimă. Textul recomandă: "Nu te sfii, nu te înfricoşa, este **splendoarea propriei tale naturi**!"

Citatul exact din Cartea Tibetană a Morţilor:

« În acest moment, prima percepţie în *Bardo* a Luminii Clare a Realităţii, a spiritului perfect *Dharma-Kaya* e simţită de toate fiinţele.

"O, nobil fiu (numele), ascultă! Acum suporţi radiaţia Luminii Clare a Realităţii Pure. Recunoaşte-o." […] "**Propria ta conştiinţă**, strălucitoare, vidă şi inseparabilă de Marele Corp al Splendorii, n-are nici naştere, nici moarte şi nu este altceva decît imuabila Lumină *Amithaba Buddha*." […]

Asta va determina **recunoaşterea conştiinţei dezgolite ca fiind Lumina Clară**. […] Recunoscându-şi Sinele, muribundul se va uni pe vecie cu *Dharma-Kaya* şi eliberarea sa va fi sigură. »

În privinţa Judecăţii de Apoi a sufletului, o concluzie este clară: nimeni nu este judecător, ci sufletul însuşi o va face după încheierea experienţei acestei vieţi omeneşti, la îndemnul şi sub supravegherea Spiritului Sacru din noi. Iată ce scrie misticul român **Ilie Cioară** în manuscrisul „Peripeţii astrale”:

« După ce omul părăseşte corpul fizic – devenit inapt continuităţii întrupării – el este atras potrivit calităţilor sale morale la nivelul de energii cu însuşiri similare. În acel moment începe şi derularea filmului înregistrat pe parcursul ultimei sale reîncarnări. Derularea se face invers, adică de la sfârşitul vieţii către începutul existenţei sale. De precizat că acest film cuprinde întreaga noastră activitate: gândire, exprimare şi înfăptuire. Nimic nu a scăpat neînregistrat din ultima încorporare şi - pe măsura derulării filmului - ne bucurăm sau suferim de ceea ce am făcut sau nu am făcut, în concordanţa cu Legea morală, dirijată de către Iubirea creatoare. În ipostaza întâlnirii greşelilor sau păcatelor (păcat – separarea de Întreg, ceea ce duce la suferinţă), Sacrul existent în fiecare dintre noi, ne arată doar: „Iată ce ai făcut după mintea ta relativă! Eu te-am îndemnat, în propriul tău interes, să faci ceea ce era curat, cinstit şi bine, iar tu ai făcut după mintea ta egoistă, păguboasă în orice împrejurare.” În acea clipă, egoul îşi vede incontestabila incriminare şi singur îşi creează, imaginativ, spaţiul adecvat de ispăşire. »

În concluzie, **Fiinţa de lumină întâlnită de suflet după moarte este chiar Spiritul omului decedat (Sinele Superior)**! El îi apare sufletului ca fiind o entitate diferită, cu care poartă un dialog fără cuvinte şi cu care se simte extrem de confortabil. La îndemnul Spiritului, sufletul este pus în faţa faptelor pe care le-a comis pe timpul încarnării umane şi obligat să se judece singur pentru ele, cu deplină obiectivitate.

Aceste lucruri nu poate fi înţelese decât dacă acceptăm că, încă de la naşterea omului, sufletul şi Spiritul s-au despărţit, cel puţin aparent. Conştiinţa umană s-a desprins din cea spirituală, devenind autonomă. Deşi au rămas împreună, sufletul nu are cunoştinţă de fiinţa spirituală care îl însoţeşte în corp şi îi ghidează viaţa cu înţelepciune. Reunirea lor într-o singură fiinţă este posibilă abia la moartea definitivă, când sufletul îşi pierde carapacea grea a trupului şi nu mai este tras înapoi pe Pământ de niciun regret sau misiune de îndeplinit. Reunirea definitivă este sărbătorită în creştinism prin **pomenirea de 6 săptămâni** (cele circa 40 de zile tradiţionale după care Isus Cristos „s-a ridicat la Cer”).

INFLUENŢA SPIRITULUI PERSONAL AL MEDIUMULUI

În celebra „Cartea mediumilor” de Allan Kardec, fondatorul spiritismului modern, în capitolul XIX, care tratează despre rolul mediumului în comunicările spiritiste, apar câteva întrebări şi răspunsuri ce nu trebuie trecute cu vederea de cel care studiază atent doctrina spiritistă. În subtitlul original al capitolului se scrie, negru pe alb, că se tratează chestiunea influenţei spiritului personal al mediumului. Iată o selecţie cuprinzând frazele cele mai semnificative care diferenţiază mediumul (omul, mintea) de spiritul său:

223.

- ***Comunicările scrise sau verbale pot să provină şi de la spiritul încarnat în medium?***

- Sufletul mediumului poate să comunice la fel ca oricare altul; dacă s-ar bucura de un anumit grad de libertate, şi-ar dobândi calităţile de spirit.

[*Într-o comunicare obişnuită, dialogul se poartă cu Mintea omului (care formează Sufletul, alături de Conştiinţă, după cum am definit în Teoria Conştiinţei din această carte), dar în starea de transă, mesajul poate veni de la Spiritul mediumului, numit de Allan Kardec alternativ şi „suflet”, pentru a desemna <u>starea de spirit încarnat</u>* - n.n.]

Dovada o constituie sufletul persoanelor vii care vin să vă viziteze şi comunică prin scris cu voi, deseori fără să le fi chemat. Pentru că trebuie să ştiţi că, printre spiritele pe care le evocaţi, unele sunt încarnate pe pământ; atunci vă vorbesc ca spirite, nu ca oameni. De ce nu ar fi la fel şi cu cel al mediumului? [...]

- ***Cum să ne dăm seama dacă spiritul care răspunde este cel al mediumului sau un spirit străin?***

- După natura comunicaţiilor. Studiaţi împrejurările şi limbajul şi veţi putea face deosebirea. Mai ales în starea de somnambulism sau de extaz se manifestă spiritul mediumului, pentru că atunci este mai liber; dar în stare normală este mai greu. De altfel, există răspunsuri pe care ar fi imposibil să i le atribuim lui; de aceea, vă spun să studiaţi şi să observaţi. [...]

- ***Spiritul care comunică printr-un medium îşi transmite direct gândirea sau aceasta are drept intermediar spiritul încarnat în medium?***

- Spiritul mediumului este interpret, deoarece este legat de corpul care serveşte la vorbit şi pentru că este nevoie de o legătură între voi şi spiritele străine care comunică, aşa cum este nevoie de un fir electric pentru a transmite o ştire departe şi la capătul firului e o persoană inteligentă care să o primească şi să o transmită.

- ***Spiritul încarnat în medium exercită o influenţă asupra comunicărilor pe care trebuie să le transmită şi care provin de la spirite străine?***

- Da, pentru că, dacă nu este în simpatie între ele, pot să le altereze răspunsurile şi să le asimileze propriilor sale idei şi înclinaţii, dar nu influenţează spiritele: este doar un prost interpret.

- ***Aceasta este cauza preferinţei spiritelor pentru unii mediumi?***

- Nu există alta; caută interpretul care simpatizează cel mai bine cu ele şi care le transmite cât mai exact gândurile. Dacă nu există simpatie între ele, spiritul mediumului este un antagonist care opune o oarecare rezistenţă şi devine un interpret răuvoitor şi deseori infidel. La fel se întâmplă şi în rândul vostru, când vorbele unui înţelept sunt transmise prin vocea unui zăpăcit sau a unui om de rea-credinţă. [...]

4
ŞIRAG DE ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Acest dialog virtual clarifică unele aspecte menţionate pe scurt în capitolele anterioare, precum şi alte subiecte care oferă o imagine de ansamblu asupra filosofiei şi ştiinţei spirituale integrale.

Din teoria conştiinţei am înţeles că omul ar fi subordonat Spiritului. El îmi dictează toate intenţiile, iar eu nu am cum să mă opun... Dar cum să accept că am două voinţe?! Eu sunt un om dintr-o bucată!

Pare neverosimil la prima vedere, dar psihicul uman are multe subtilităţi. Ei bine, sunt mai multe centre de voinţă!

Centrul primar este Spiritul, sediul liberului-arbitru, care ia deciziile importante.

Al doilea centru este Conştiinţa, care atunci când nu primeşte informaţiile de sus, din cauza unor blocaje energetice, dovedeşte propria sa voinţă (mai puţin înţeleaptă, dar totuşi liberă!).

Al treilea centru de comandă îl reprezintă automatismele psihomentale dobândite de-a lungul vieţii. Aceasta nu este o voinţă conştientă, ci o compulsiune oarbă, care se poate impune în faţa liberului-arbitru. Unii îl numesc ego.

A patra sursă a intenţiilor noastre este influenţa externă. Ea are origini diverse: fie mentalitatea colectivă, fie o persoană carismatică care îşi exercită voinţa sa irezistibilă asupra noastră; fie un tir de sugestii subliminale realizate prin mijloace tehnice; fie influenţa unor spirite inferioare care ne îndeamnă la rele etc.

Numai un om cu adevărat înţelept poate discerne între toate aceste tipuri de influenţe. El îşi dezvoltă intuiţia, astfel încât Conştiinţa sa să nu piardă contactul cu Spiritul. Îşi controlează şi îşi diminuează impulsurile egotice. Detectează gândurile şi afectele străine de fiinţa sa, care vin din exterior, nedându-le curs.

Iată deci un motiv suficient de serios care să ne facă dornici de a deveni înţelepţi: să reducem cele 4 centre de comandă psihică la una singură, aducând astfel ordine în fiinţa noastră, devastată de atâtea tendinţe contradictorii! Să ne raportăm mereu la Sinele Suprem! Abia atunci vom fi unificaţi psihic...

Dar influenţa îngerilor nu o puneţi pe listă?

Spiritele superioare, îngerii păzitori dau şi ei sfaturi şi atenţionări, dar intervenţia lor completează intenţiile propriului Spirit. Nu le putem adăuga la al patrulea tip, ci la primul. Există o deplină armonie şi colaborare între spiritele veghetoare şi propriul Spirit. De aceea, le putem integra într-o singură voinţă spirituală benefică. Toate au un unic ţel, o gândire similară, o acţiune sinergică şi chiar o răsplată spirituală comună. Cu

îngerii păzitori avem afinităţi spirituale, iar unii chiar ne-au fost prieteni în alte încarnări...

Teologii afirmă că doctrina reîncarnării ar avea defectul că dă prilej păcătoşilor să îşi justifice lenea în a se îndrepta, amânând pe viaţa viitoare...

Numai un om neserios poate refuza efortul de îmbunătăţire personală pe motiv că „oricum se va mai reîncarna”! Este un argument la fel de fals precum acela că „doar o viaţă are omul şi de aceea nu trebuie să-şi refuze niciun capriciu”. Virtutea a fost întotdeauna mai dificilă decât dezmăţul. Iar păcătoşii îşi găsesc întotdeauna justificări pentru slăbiciunile lor.

Teologii mai reproşează doctrinei reîncarnării că nu pune preţ pe Graţia mântuitoare...

Dacă ar fi după merit, nimeni nu s-ar mântui de ciclul reîncarnărilor, karma fiind un cerc vicios care se perpetuează la nesfârşit. De aceea, în marea Sa bunătate, Dumnezeu opreşte la momentul cuvenit acest ciclu, atunci când spiritul s-a curăţat suficient de mult de mizeriile pământeşti din sutele de vieţi umane parcurse... Nu trebuie să tot căutăm defecte legilor divine, ci să le înţelegem şi să le respectăm.

Religia creştină afirmă că sufletul e creat de Dumnezeu odată cu organismul uman şi că el nu se reîncarnează, trăind o singură viaţă. Cum comentaţi?

În Teoria Conştiinţei, sufletul este combinaţia indivizibilă dintre Minte şi Conştiinţă. În acest sens restrâns, religia are dreptate. Sufletul care pleacă în cealaltă lume nu se va mai reîncarna, el este o combinaţie unică irepetabilă. Spiritul va crea o altă Conştiinţă la următoarea încarnare, un alt suflet. Nu sufletul omului se reîncarnează, ci Spiritul. Amintirile vieţii omeneşti se arhivează în Spirit, în jurul nucleului vechii Conştiinţe. Putem spune că în Perispirit sunt strânse toate sufletele ce au fost animate de acelaşi Spirit în decursul mileniilor.

Dacă însă Spiritului i-ar fi fost dată o singură viaţă de om, cum ar mai fi putut el dobândi o personalitate universală? S-ar fi limitat atunci la unica experienţă umană pe care a avut-o, care de multe ori este una mizerabilă. Şi-ar fi eternizat limitările şi frustrările, asemenea zeilor Olimpului. Dar lumile astrale oferă altfel de experienţe, altfel de lecţii. Dacă ar fi fost similare, Spiritul nici nu ar fi trebuit să mai experimenteze viaţa dură de pe Pământ. Dumnezeu l-ar fi creat să evolueze doar în lumile paradisiace.

Biblia spune că Adam a fost născut în Paradis.

Teologii spun că spiritul se naşte odată cu embrionul uman, aşa-i? Dar dacă Adam nu s-a născut ca ceilalţi oameni, atunci nu-i strămoşul

nostru. Sau înseamnă că fiecare om provine din lumea spirituală, ca şi Adam. Deci Origen, primul teolog şi părinte mărturisitor creştin, avea dreptate: spiritul pre-există trupului, nu se naşte odată cu el. Fiind astfel, de ce nu ar putea lua el, pe rând, şi alte trupuri, nu numai unul?!

Iată cum, din considerente raţionale, şi teologii creştini vor ajunge să admită reîncarnarea, aşa cum, puşi în faţa evidenţei, au recunoscut rotaţia Pământului în jurul Soarelui.

Mişcarea planetelor este demonstrată ştiinţific, dar reîncarnarea, nu!

Dalai Lama a cerut expres modificarea dogmelor budiste care contrazic datele ştiinţei. Prin asta, budismul nu a sărăcit în înţelepciune şi nici nu a pierdut adepţi. Dimpotrivă, tot mai mulţi oameni acceptă principiul reîncarnării, chiar dacă nu sunt budişti.

Da, este mai simplu folosind matematica şi fizica. Dar viaţa nu ştie de matematică. Regulile ei sunt mai greu de găsit. Reîncarnarea este una dintre ele, care însă poate fi demonstrată indirect. De exemplu, folosind regresiile hipnotice în vieţile anterioare...

Ce se întâmplă în hipnoza regresivă?

Spiritul preia din memoria sa perispirituală episoadele care i se solicită prin glasul hipnotizatorului şi le prezintă ca pe un film captivant. Este un vis foarte viu oferit Conştiinţei şi Minţii. Cam aşa se întâmplă şi în formele uşoare de hipnoză: Conştiinţa comunică mai liber şi mai intens cu Spiritul – este o detaşare de Minte şi apropiere de Spirit.

Se spune că în hipnoză i se poate sugera pacientului orice, inclusiv că s-a reîncarnat din Napoleon sau Nefertiti.

Hipnoterapeuţii sunt medici de suflete, profesionişti adevăraţi. Nu ar risca să-şi piardă licenţa de practică dintr-o „joacă cu focul". Nu îi sugerează nimic, ci sufletul este lăsat să se descopere singur. De fiecare dată, şedinţa este un eveniment inedit, la fel de interesant şi pentru client, şi pentru terapeut.

Există şi cercetări obiective, care nu apelează la hipnoză. Dr. Ian Stevenson este pionierul studiilor asupra copiilor mici care îşi amintesc cu precizie fosta lor încarnare. Fenomenul a fost verificat ştiinţific pe mii de cazuri. Specific acestora este faptul că Spiritul se reîncarnează foarte repede după ce a părăsit corpul defunctului (săptămâni, luni). Materialul mental nu mai apucă să se arhiveze adânc în Perispirit (aşa cum se petrece de obicei) şi o parte este preluată de noua Minte a copilului, care rememorează detalii semnificative din viaţa anterioară.

De ce nu îmi amintesc vieţile mele anterioare?

Nu sunt vieţile tale. Sunt ale Spiritului tău. Dacă el vrea, ţi le arată, dar numai în anumite condiţii. Doar Spiritul are memoria reîncarnărilor. Omul nu ştie nici de Dumnezeu, nici de reîncarnările Spiritului său.

Dumnezeu a fost descris în mod diferit de-a lungul timpului. Oare asta nu înseamnă că El se află doar în imaginaţia noastră?

Dumnezeu nu este o plăsmuire a imaginaţiei omului. Dimpotrivă, omul e o creaţie a Minţii Divine. Cunoaşterea lui Dumnezeu cel real se numeşte „extaz mistic". Sunt multe forme de extaz, cu nuanţe infinite şi individuale. Le apropie, confirmându-se reciproc, faptul că toate stările de conştiinţă cosmică duc spre aceeaşi certitudine în **toţi** cei care le trăiesc, indiferent de cultura, nivelul intelectual, clasa socială, rasa, sexul, zona geografică sau perioada istorică. Este certitudinea absolută că Dumnezeu există!

În formele mai joase de *samadhi* (cuvânt yoghin care denumeşte extazul) se păstrează dualitatea, separarea dintre Conştiinţă şi Dumnezeu. Creatorul i se înfăţişează într-o formă familiară (de exemplu, un bătrân cu barbă). Aici, Conştiinţa duce cu ea şi o mică parte de Minte (numită „mintea de rezervă"), care este un fel de ancoră în realitatea fizică. La revenirea din experienţa spirituală, ea o va folosi pentru a exprima învăţăturile, stările şi evenimentele extraordinare la care a participat – dialogul cu Dumnezeu.

În cea mai înaltă formă de *samadhi*, Conştiinţa îşi părăseşte orice limitare omenească. Doar marii înţelepţi care şi-au purificat Mintea reuşesc să îşi despartă Conştiinţa de orice rudiment mental şi să acceadă în Puritatea absolută. Aceasta este experienţa supremă de cunoaştere a lui Dumnezeu aşa cum este El, în măreţia Sa absolută. Nu există cuvinte să-L poată descrie, fiindcă mintea de rezervă nu poate fi primită acolo, din cauza vibraţiei sale prea grosiere. Este o trăire contemplativă nonconceptuală. Într-atât de mare este bulversarea Conştiinţei, încât omul este complet şi definitiv transformat într-un înalt mesager divin.

Ulterior acestui extaz suprem, omul va căuta să permanentizeze acea binecuvântare Sfântă în activităţile de zi cu zi şi relaţiile sale umane. Această stare de contemplaţie în plină activitate curentă se poate numi „nirvana" şi este înţelepciunea supremă a omului.

Astfel de oameni doar în cărţi îi găseşti, iar în filmele artistice, mai deloc...

Marii înţelepţi sunt mai rari decât diamantele... Dar nu numai ei depun mărturie despre adevărurile spirituale. Sunt pe Pământ numeroşi **mediumi**, care intermediază comunicarea cu entităţile invizibile. Ei sunt persoane foarte sensibile, iar misiunea lor este dificilă şi nu oricine o poate duce la bun final. Sufletul mediumului este ca o rană deschisă. Este o fiinţă gingaşă, mult mai sensibilă decât ceilalţi oameni, cu reacţii uneori exagerate. Trebuie acceptat aşa cum e şi protejat de răutatea lumii. Să

nu-l jignim şi să nu ne afişăm scepticismul cu cinism - urmările pot fi grave şi pentru el, dar şi pentru noi, căci vom fi lipsiţi pe mai departe de sprijinul său. Are nevoie de cuvinte calde, care să-i întărească voinţa de a servi omenirea. Merită respect, admiraţie, recunoştinţă, căci el ne deschide poarta către lumea infinită a spiritelor.

Un medium poate chema acelaşi spirit după oricare nume pe care le-a purtat în diferitele sale încarnări?

Sigur, de exemplu, spiritul cântăreţului Michael Jackson s-a reîntrupat din yoghinul numit Sri Aurobindo, un mare filosof al secolului XX , decedat cu 8 ani înaintea naşterii lui Michael. Cei care îl invocă acum pe marele Yoghin indian intră în legătură cu acelaşi spirit ca cei care îl cheamă pe Regele muzicii pop. Totuşi, mesajele primite vor diferi substanţial, potrivit întrebărilor adresate de mediumi.

În şedinţele spiritiste, Spiritul respectiv se identifică cu sufletul cunoscut de noi. Dar acesta este doar una dintre personalităţile animate de Spirit de-a lungul istoriei sale. Spiritul se identifică, la dorinţa celor care îl invocă, cu acel suflet particular, precum un actor se identifică cu rolul de jucat pe scenă, dar redevine el însuşi când coboară în culise. Personalitatea spiritului este unică şi universală.

Dacă, la moarte, sufletul omului se pierde într-o masă de energie perispirituală, înseamnă că, de fapt, omul nu îşi continuă viaţa după moarte, nu-i aşa?

Da şi nu. Este o chestiune subtilă. Cine este omul?

„Omul" pare că nu este Spiritul său. Dacă ar fi, ar cunoaşte misterele lumii invizibile. Dar poartă în el foarte multe elemente ale Spiritului. Inclusiv identitatea, cel mai important aspect. Deşi nu are conştiinţa Spiritului, are însă identitatea acestuia (!). Totuşi, cu un efort susţinut, ar putea obţine şi conştiinţa spirituală, iar atunci s-ar simţi a fi una cu Spiritul etern, chiar şi înainte de moarte.

Oricum, după moarte, Conştiinţa umană este reintegrată automat în Perispirit şi nu simte niciun moment că se dizolvă în neant, cum sugerează întrebarea ta. Conştiinţa umană supravieţuieşte, dar conţinută într-o Conştiinţă mai largă. „Omul" cel mărunt nu supravieţuieşte, fiindcă dispare îngustimea orizontului său conştient în favoarea unei expansiuni cosmice. Poţi înţelege acest proces? Tu acum te simţi ca apa dintr-o sticlă cu dop, plutind în ocean. În momentul morţii, dopul este scos, iar apa din sticlă se amestecă cu imensitatea oceanului. A dispărut apa din sticlă?

Egoului nu-i place să creadă că este o marionetă la cheremul unui spirit atotştiutor, care o chinuie cu restricţii şi impuneri, spre binele lui...

Egoul este Conştiinţa care se identifică total cu Mintea.

Să folosim o comparaţie: Mintea ar fi precum Luna, Spiritul precum Pământul, iar Conştiinţa precum un satelit al planetei-Spirit. Cu cât Conştiinţa se leagă mai tare de Minte, cu atât creşte „distanţa” vibratorie faţă de Spirit, deci scade atracţia Sa gravitaţională. Nucleul divin al Spiritului are rolul esenţial de a magnetiza materia din jurul său (perispirituală), aşa cum atracţia Pământului ţine laolaltă atmosfera gazoasă. Este o acţiune tainică de transformare şi îndumnezeire a acestei materii, care altfel ar fi banală.

Spiritul nu este întreg fără Perispiritul său. Conştiinţa este o mică parte din acest Perispirit, dar detaşată din legătura strânsă cu Nucleul divin. Asupra sa magnetismul divin îşi pierde din putere, deşi nu încetează niciodată total. Aflându-se la o aşa mare distanţă de Spirit, Conştiinţa se simte separată de El. Cu cât se apropie, cu atât magnetismul divin îi schimbă percepţia asupra realităţii.

Omul obişnuit se simte rupt de suportul său divin pentru că stă la distanţă de El. Este un mic dumnezeu înfrigurat în vidul cosmic, deoarece s-a îndepărtat prea tare de Centrul divin. Omul înţelept se simte automat a fi însuşi Spiritul, fiindcă a intrat în raza lui de acţiune magnetică.

„Noi”, Conştiinţa umană, nu suntem Spirit total autonom, pentru că nu avem un miez divin. Redevenim „Spirit” numai dacă ne aflăm în preajma nucleului Spiritului nostru. Aceasta se poate obţine prin diverse tehnici spirituale şi aspiraţie sinceră, dar cu acelaşi rezultat: ridicarea vibraţiilor Conştiinţei, pentru a rezona cu Perispiritul.

Identitatea Conştiinţei este aceeaşi cu identitatea Perispiritului, au acelaşi tip de particule. Senzaţia separării noastre este provocată doar de scăderea influenţei nucleului divin asupra Conştiinţei.

Deci Conştiinţa, depărtându-se, îşi pierde luminozitatea specifică Perispiritului din care provine. Acum omul are o viziune apropiată de cea a materiei Minţii: izolare, densitate, separare, egocentrism. Conştiinţa omului obişnuit este „condamnată” să accepte dualitatea, separarea şi subordonarea faţă de Spiritul său. În acelaşi timp, să accepte că cele mai bune idei şi intenţii vin de Sus, fără de care alegerile sale sunt neinspirate.

Ridicarea vibraţiilor Conştiinţei readuce lumina Spiritului: expansiune, claritate. Acum omul nu se mai simte separat de Spirit, ci împrumută viziunea acestuia. Chiar dacă Spiritul şi Conştiinţa continuă să aibă roluri diferite, Conştiinţa umană aproape se identifică cu Conştiinţa perispirituală. Acesta este un mare progres, realizat numai de înţelepţi.

Prin urmare, Conştiinţa omului îmbunătăţit nu se mai simte ruptă de Spirit. Conştiinţa elevată nu simte disconfort la această subordonare, căci intenţiile sale sunt în mod natural aceleaşi cu cele ale Spiritului. Simte doar o mare plăcere de a lua parte la un scenariu aşa de grandios cum este viaţa omului în slujba Spiritului.

S-a spus că egoul este un fel de parazit al Minţii, o falsă personalitate care ne înlocuieşte Eul...

Ego-ul este materie mentală şi atât. Cum este materia mentală?

După moarte, cea mai mare parte a materiei Minţii se degajă din legătura cu Spiritul şi pluteşte în spaţiu, ca o navă eşuată. De obicei se fragmentează şi se dezagregă până la nivel de atomi subtili, care ulterior sunt refolosiţi în constituirea altor structuri mentale. Folosind o comparaţie, această materie este precum un computer demodat, dar încă funcţional, pe care îl aruncăm la gunoi. Altcineva mai puţin pretenţios îl poate lua şi utiliza pe mai departe.

Uneori, îşi păstrează forma de carcasă astrală relativ intactă. Fantomele care îi sperie pe oameni sunt de cele mai multe ori astfel de spectre cu aparenţă umană. Există deci o anumită inteligenţă proprie acestei materii astrale aflate în derivă, care poate da chiar impresia că are o voinţă proprie. Este o impresie falsă: în realitate, este lipsită de Conştiinţa spirituală. Pur şi simplu, reacţionează la câmpul mental al oamenilor sau al altor fiinţe conştiente şi păstrează automatismele omului de la care provine, aşa cum un cadavru păstrează fizionomia omului, dar nu mai este el.

Revenind la ego, el nu este decât rezultatul acestei proprietăţi a materiei mentale de a se auto-organiza, manifestând inteligenţă şi o pseudo-voinţă. „Voinţa" egoului este doar reacţia Minţii inconştiente la diverşi stimuli interiori sau exteriori, vizibili sau invizibili. Dar materia mentală este foarte previzibilă, acţionând pe baza unor automatisme, tipare, reguli, precum un computer.

Egoului îi lipseşte Conştiinţa, care este o calitate exclusivă a materiei dinamizate de un Spirit. Egoul are deci o „personalitate" rigidă, schematică, produsă de materialul astral şi mental. El nu cunoaşte **libertatea** pe care o are şi vrea să şi-o impună Conştiinţa umană. Mintea va fi întotdeauna o materie inferioară Conştiinţei.

Spuneam că, destul de rar, se poate întâmpla ca, după moarte, carcasa astrală a fostului om să rămână relativ întreagă un timp mai îndelungat, bântuind cimitirele ca „strigoi". Este posibil acest lucru mai ales la oamenii care nu şi-au rafinat Mintea suficient de mult încât să nu mai păstreze dorinţe omeneşti puternice după deces. Putem spune că, paradoxal, sufletele egoiste pot supravieţui ceva mai mult după moarte decât cele nobile. Acestea din urmă sunt imediat resorbite de Spiritul eliberat de trup, iar ce rămâne, materia mentală destul de rafinată, este imediat folosită de alte spirite care vor să evolueze. Ea este ca o hrană mentală de mare valoare nutritivă pentru spiritele începătoare.

În concluzie, egoul este precum o fantomă fără spirit, inteligenţă oarbă rezultată din automatisme dobândite în timp, nu una creatoare, are un comportament previzibil, rutinier, caricatural. Dacă acceptăm ideea că egoul este ca un parazit mental, atunci vaccinul împotriva sa este conştientizarea.

Se poate înţelege că inteligenţa Minţii este inferioară inteligenţei Conştiinţei? Care ar fi diferenţa dintre ele?

Inteligenţa este funcţia Minţii, pe când atributele Conştiinţei sunt Atenţia şi Voinţa (intenţia). Nu se confundă deloc.

Mintea este precum un computer. Mai exact, creierul şi mintea sunt cele două componente, primul cu rol de hardware, a doua cu rol de software. Programarea computerului (software), adică inteligenţa sa, nu e treaba utilizatorului Conştiinţă, care apasă pe butoanele Minţii şi primeşte informaţiile prelucrate. Ştim că orice program informatic este alcătuit din secvenţe de comenzi simple. Tot aşa, Mintea are o structură complicată clădită pe elemente simple, dar nu conţine elementul-cheie numit intenţie, voinţă, conştiinţă.

În stare de veghe, „inteligenţa" Conştiinţei este o reflecţie de la lumina Spiritului. Conştiinţa are discernământul de a trata informaţiile venite de la Minte. În somn, Conştiinţa are o inteligenţă redusă, lipsită de raza Spiritului, se poate compara cu un telespectator hipnotizat de ecranul TV al Minţii, abulic şi pasiv. „Inteligenţa" de zi a Conştiinţei este intuiţia venită de mai sus, unde situaţiile sunt evaluate energetic, instantaneu, nu analitic mental. Senzaţia intuitivă este ca un fundal interior tandru şi delicat, care ne comunică instantaneu informaţii despre cum ar fi mai bine să acţionăm. Iar când intuiţia de sus este blocată, Conştiinţa decide prin hazard sau împinsă de forţele oarbe ale egoului...

Mintea, în schimb, foloseşte intens baza de date a memoriei şi generează permanent scenarii de viitor, îşi schimbă ideile şi direcţia la câteva minute odată sau mai des. Mintea se opune deseori imboldurilor intuitive. Atunci ea ne taie entuziasmul, ne aduce dubii şi raţionalizează (justifică) emoţiile negative inutile şi neavând temei real. Are o mare autoindulgenţă pentru obişnuinţele noastre („aşa sunt eu şi nu mă pot schimba"), amână ceea ce trebuie făcut acum („de mâine mă voi lăsa de fumat"), transferă vina asupra exteriorului („nu sunt eu, tu eşti de vină"), face o judecată de valoare asupra tuturor lucrurilor, exprimă frici fără temei real etc.

Conştiinţa este obiectul psihic a cărui activitate se numeşte conştienţă. Ea este Observatorul tăcut. Inteligenţa conştiinţei constă în a putea discerne şi a alege între variantele înfăţişate de Minte. Totodată, în a recepţiona senzaţiile intuitive provenite de la Spirit.

Trebuie să lucrăm asupra Conştiinţei pentru a o îndepărta de închistările mentale, iluminându-o treptat de la Spirit. **Libertatea** este o realizare a Conştiinţei atunci când controlează, prin discernământ şi alegere justă, impulsurile mentale năpustite asupra sa.

Există o reţetă a fericirii?

Da. Fericirea nu se găseşte în evenimentele exterioare. Ea vine odată cu mai multă conştienţă. Este semnul distinctiv al apropierii de Spirit. Când atingi pragul unei fericiri aproape insuportabile, eşti iluminat de Spirit. Totul se petrece în tine. Fericirea este conştienţa. Înţelepţii prescriu diverse metode de a te apropia de Spiritul tău. Toate sunt reţete ale fericirii.

Există multe cauze ale nefericirii (boala, suferinţa, moartea etc), dar temându-ne şi ferindu-ne de ele, nu ajungem la fericire. Fericirea nu înseamnă lipsa problemelor, ci este o stare activă, pozitivă. Există oameni fără griji, dar totuşi nefericiţi. Oricum, este mult mai uşor să fii fericit decât să devii bogat...

Budiştii spun că viaţa omului este numai suferinţă. Viaţa este un lucru bun sau rău?

Bună e viaţa pentru spiritul care are nevoie de această experienţă terestră; rea e viaţa când îl încarcă povara karmică. Bună e moartea pentru spiritul care şi-a terminat lecţia de viaţă şi vrea să scape de încătuşarea trupească; rea este moartea pentru spiritul care nu şi-a terminat de ispăşit karma şi va trebui să se reîncarneze. Fiecare nouă viaţă este o provocare, o aventură care nu se ştie cum se va termina.

Care este motivul pentru care Dumnezeu a creat universul?

Putem înţelege în felul următor sensul creaţiei: La început, Conştiinţa Divină era unică, trăind fericirea absolută, eternă şi netulburată. Dumnezeu a dorit să îşi împartă fericirea şi atunci a creat Spiritele, după chipul şi asemănarea Sa. Apoi a inventat Universul, unde ele capătă o personalitate proprie, originală, se maturizează şi învaţă tainele dumnezeirii. Pe măsură ce Spiritele se apropie de Sfera Divină, Dumnezeu nu se mai bucură singur, ci împreună cu Fiii şi Fiicele Sale. Iubirea dăruită de El se multiplică prin fiecare fiinţă ce o primeşte în suflet. Cantitatea totală de conştiinţă creşte. Lumea materială va exista atâta timp cât evoluţia conştiinţelor nu s-a încheiat, adică la infinit. Acesta este Jocul Cosmic.

De ce Dumnezeu nu se revelează pe de-a-ntregul, în văzul tuturor, ca să elimine incertitudinea scepticilor şi materialiştilor?

Dumnezeu nu are pe agenda sa de lucru eliminarea scepticismului din lume. Este libertatea fiecăruia să gândească corect sau nu. Dumnezeu doreşte ca veneraţia să se nască din libertatea de gândire, acordată de El tuturor oamenilor. Nu din groază sau obligaţie, ci din iubire şi înţelepciune se hrăneşte credinţa care îi place Lui. Libertatea de gândire este ceea ce-L preocupă în primul rând, este valoarea supremă şi „condamnarea" noastră veşnică. Fără această libertate nu am putea spune că suntem creaţi „după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu". Desigur că El ar prefera să gândim corect şi performant, dar se pare că mintea omenirii este încă necoaptă pe de-a-ntregul...

A hrăni simpla curiozitate intelectuală nu este suficient pentru o transformare de conştiinţă. Mintea agitată nu va zăbovi prea mult asupra însemnătăţii revelaţiei. Mai departe, va continua să ceară alte semne şi minuni, dintr-o sete neostoită de informaţii, fără însă a-şi schimba obiceiurile mentale. În schimb, din aşteptarea tensionată, din căutarea nesatisfăcută temporar, mintea se antrenează în cercetarea ideilor înalte şi se

purifică, iar revelaţia o găseşte pregătită de o schimbare profundă. Atunci afirmaţia că „Dumnezeu există” se transformă, dintr-o ipoteză discutabilă, într-un stimul al metamorfozei interioare. De fapt, Dumnezeu nu ne lasă fără semne, dar ele nu sunt aşa de evidente, ci se adresează doar ochiului format şi urechii care ştie să asculte. Trebuie să ne ascuţim intuiţia, sensibilitatea mentală, pentru a le sesiza şi a le da importanţa cuvenită. Evoluţia spirituală nu este posibilă fără dezvoltarea intuiţiei şi discernământului, iar acestea se pot exersa şi prin depistarea „semnelor” subtile, întâmplărilor şi coincidenţelor semnificative.

Oare de ce Dumnezeu este atât de crud şi nu ne împiedică să greşim, ca să fim perfecţi şi să nu mai suferim?

Dumnezeu ne-a făcut „după chipul şi asemănarea Sa”, omul este un dumnezeu la scară redusă... Bucuriile omului sunt scurte străfulgerări ale Preafericirii divine. Conştiinţa omului este un ecou îndepărtat al Totalei Conştiinţei divine, care are ca atribut natural LIBERTATEA; Conştiinţa divină nu poate fi restrânsă, mărginită de nimic. De aceea, omul este dotat şi el, volens nolens, cu liber-arbitru. Deseori, el trebuie să aleagă între mai multe opţiuni, sub care se deghizează binele şi răul. Într-adevăr, pentru a putea fi cândva, sau mereu, fericit, omul este „condamnat” la libertate. Noţiunea de perfecţionare, îmbunătăţire a omului nu se poate separa de noţiunea de libertate. Planetele se mişcă extrem de exact pe orbitele lor, atingând aproape perfecţiunea. Dar ele nu sunt fericite de această realizare, fiindcă le lipseşte conştiinţa.

Cum să mă rog astfel ca să fiu sigur că Dumnezeu mă aude?

Când te rogi la Dumnezeu, n-o face singur! Cheamă-ţi şi Spiritul, ca să vă rugaţi împreună. El are un alt stil de a invoca Graţia Tatălui Ceresc... Astfel, ruga ta se va întări, tu însuţi te vei simţi întărit. Roagă-te în echipă cu Spiritul tău! Apostolul spunea aşa: «Mă voi ruga cu mintea, dar şi cu duhul» *(1 Corinteni 14.14,15).* Acesta este secretul rugăciunii eficiente.

Pământul se va sfârşi în anul 2012 sau în alt an apropiat?

Nu. Dar ce îţi pasă ţie? Este treaba lui Dumnezeu, lasă lumea în grija Lui. Lumea e o piesă de teatru a Divinităţii. Treaba ta este să te bucuri de viaţa pe care ţi-a distribuit-o. Rolul tău este să foloseşti această ocazie a încarnării cât mai folositor pentru Spiritul din tine.

Păi tocmai, că o catastrofă mondială mi-ar ameninţa şi mie viaţa!

Tu poţi muri oricând, în orice moment, dintr-o întâmplare stupidă. Uită-te câte accidente se petrec în jurul tău! Crezi că este nevoie de un cataclism mondial ca să te doboare?! Oricum, încă de când ne naştem începem drumul către moarte. Şi atunci, de ce să ne îngrijorăm dacă finalul piesei va fi mai repede sau mai târziu?! Sau să ne preocupe mijlocul prin

care vom termina acest periplu terestru?! Cineva spunea în glumă: «*Viaţa este o chestiune foarte periculoasă, oricând poţi muri*»!

Mult mai de folos este să înţelegem **motivul** pentru care ni s-a dat această viaţă şi modul în care putem să beneficiem cât mai eficient de ea în fiecare zi. O catastrofă terestră nu îţi va afecta evoluţia spiritului tău în eternitate, spre perfecţiune... De fapt, ai trecut deja prin atâtea, dar nu ţi le mai aminteşti... Teme-te de frică!

Mi-e teamă că o catastrofă ne-ar face viaţa dificilă, chiar imposibilă... Cum vom mai câştiga bani, ce vom mânca, cum ne vom apăra de boli, unde vom locui?

Este un scenariu apocaliptic, aşa cum se vehiculează prin mass-media. Dar nu tot ce se scrie este şi adevărat! Unii au nevoie de injecţii cu adrenalină din când în când şi atunci mai lansează câte o astfel de provocare jurnalistică. Este drept că şi are priză la public. Dar prin asta nu devine adevăr! Cel mult ar putea fi considerat un avertisment.

Să presupunem, prin absurd, că un astfel de scenariu catastrofic s-ar petrece în realitate... Ce folos crezi că ar avea cei care credeau dinainte în el, care se hrăneau sufleteşte cu ştiri alarmiste? Crezi că ar fi favorizaţi în vreun fel? Sau că bogătaşii ar putea fi feriţi de urmări în buncărele lor subterane elegante? Este o falsă speranţă a unor oameni înfricoşaţi. Avertismentul este pentru clasa conducătoare şi cei corupţi, nu pentru marea masă a populaţiei necăjite, care, de când e lumea şi pământul, trăieşte tot felul de „apocalipse individuale”... Fii liniştit, împăcat, apropiete de Spirit, ca să primeşti putere de a răbda viaţa şi de a alunga teama!

Iar dacă apocalipsa este metoda lui Dumnezeu de a purifica Pământul şi a scăpa de influenţa demonilor care ne fac viaţa un iad, măcar lumea va fi mai bună după aceea! Copiii care se vor naşte, mulţi dintre ei fiind chiar spiritele noastre reîncarnate, vor avea o educaţie aleasă, spirituală şi vor trăi în pace şi armonie. Să ne bucurăm, aşadar, dacă vine sfârşitul lumii ăsteia corupte!

Teoriile despre ego şi Sine nu pomenesc nimic despre demoni. În schimb, creştinismul pune păcatele oamenilor pe seama dracilor ispititori. Care din ele greşeşte?

Orice teorie, religioasă ori ştiinţifică, este un decupaj din realitate, nu o poate descrie în totalitate. Omul nu poate primi adevărul decât în porţii mici. Dar teoriile plauzibile trebuie să aibă o logică internă. Dacă teoria creştină aruncă vina pe o cauză exterioară (demonii, păcatul originar etc), găseşte soluţia salvatoare tot în exterior (Mântuitorul Isus) şi astfel cercul se închide. Teoria conştiinţei nu vorbeşte de păcate, ci de iluziile noastre despre realitate: nefericirea omului este cauzată din interior, prin poziţionarea defectuoasă a Conştiinţei faţă de Spirit, iar soluţia se află tot acolo, prin ridicarea vibraţiei Conştiinţei. Ambele teorii amintite

sunt valabile, coerente, dar parţiale. Fă o sinteză selectivă cu ceea ce este valoros din tot ce cunoşti!

Există demoni sau nu?

Răspunsul ar trebui să depindă de cine întreabă. Adevărul obiectiv este în acest caz mai puţin important decât reacţia subiectivă. Mintea omului este un instrument foarte puternic, de care oamenii nu sunt pe deplin conştienţi. Puterea imaginaţiei a creat toţi demonii din iconografia indiană, tibetană şi creştină. Acele imagini au hrănit alte minţi, perpetuând frica. În zilele noastre, alte minţi imaginează tot felul de creaturi hidoase pentru filmele de groază, care au rolul declarat să provoace spaima.

Apostolul spunea că hrana spirituală trebuie dată cu măsură: sub formă de lapte pentru sugari, iar hrana solidă, doar adulţilor. Aceasta vine din specificul minţii omului. Religia nu trebuie să fie un prilej de spaimă, ci o atracţie pozitivă.

Deci, există demoni?

NU, pentru cei ce se pot speria prea tare de aşa o învăţătură, prea tare pentru rezistenţa lor psihică. Lor le-am spune: „Viaţa este atât de frumoasă! De ce să o urâţim gândindu-ne la diavoli şi drăcii?" Gândurile noastre rele, urâte, negative sunt bombe psihice mai periculoase decât demonii.

DA, căutătorii sinceri ai adevărului vor afla că demonii există, dar nu sub forma înfăţişată prin cărţile de religie, ci sunt mult mai subtili, chiar fără formă sau sub orice formă vor ei. Recunoaşterea lor este o sarcină a sufletului omului dotat cu discernământ. Mintea acestui căutător este puternică, controlată, ea nu se lasă pradă imaginaţiei deşănţate, este atrasă şi apărată de puterea binelui. Pentru el, demonii sunt asemenea microbilor din atmosferă: ştie că există în număr nesfârşit, dar are încredere în imunitatea spirituală care îi neutralizează, prin puterea pe care i-o dă dedicarea pentru bine, dorinţa de a fi un mesager al Domnului printre semeni.

În acelaşi timp, conştiinţa omniprezenţei lor îţi dă un imbold permanent să nu te laşi pe tânjală, ci să veghezi mereu ca să nu cazi pradă înşelăciunii lor viclene. «*Vegheaţi mereu!*», ne îndemna Isus, Apărătorul cel mai de seamă împotriva demonilor.

Marele yoghin Paramahamsa Yogananda nu admitea în tinereţe existenţa dracilor. Spre bătrâneţe însă a recunoscut că s-a înşelat, fiindcă a trebuit să se lupte cu ei. Cu cât omul este mai spiritualizat, cu atât ar putea fi încercat de demoni mai puternici, proporţional cu forţa sa de ripostă. Se spune că Dumnezeu nu dă nimănui mai mult decât poate duce.

Dacă Dumnezeu a creat totul, înseamnă că demonii au fost creaţi tot de El, ca să aibă cine să ispitească oamenii?

Ar fi fost absurd. Dumnezeu, în perfecţiunea fiinţei sale, nu ar fi putut concepe ceva contrar Sieşi. Ar fi fost ca şi cum un inginer ar proiecta un robot mecanic care să fie alergic la metal. Un nonsens. Demonii sunt ajutaţi să ia naştere de către Satan, într-un mod asemănător cu cel în care a luat chiar el naştere.

Dar pe Satan cine l-a creat?

Satan s-a autocreat prin aglutinarea energiilor reziduale ale universului. Prin urmare, Dumnezeu este NECREAT, lumea este CREATĂ, iar Satan este AUTOCREAT. Dumnezeu nu l-a creat pe Satan, dar a ştiut că apariţia sa este iminentă, acceptând acest risc calculat.

În efortul creator universal, deşeurile de energie mentală uzată, imperfectă s-au coagulat într-un anume loc al universului care a căpătat din ce în ce mai multă consistenţă, inteligenţă şi conştiinţă. Îl numim Satan.

Putem înţelege acest fenomen autocreator analizând parapsihologic modul în care se comportă energiile-gând ale oamenilor. Gândurile emise de oameni se strâng laolaltă, în virtutea principiului rezonanţei, într-un „nor" sau „ceaţă ectoplasmatică". Pe măsură ce se întăresc energetic, dobândesc tot mai multă personalitate, capătă anumite automatisme, care manifestă atributele gândurilor strânse laolaltă. Se ştie, de exemplu, că în „locurile de pierzanie" (cârciumi, bordeluri, cazinouri etc) sunt constituite astfel de forme-gând negative care, fiind nişte reale „caracatiţe" energetice, atrag spre ele trecătorii din apropiere, ispitindu-i cu gânduri şi dorinţe specifice, într-o modalitate vicleană.

Într-un mod analog, Satan s-a autoconstituit din reziduurile energetice ale primelor entităţi create de Dumnezeu. Inteligenţa sa este foarte mare, specifică nivelului de vibraţie al planului mental, mult superior planului astral. Conştiinţa sa este anti-divină, adică este o imitaţie a conştiinţei spiritelor divine, dar orientată contra lui Dumnezeu.

Spre deosebire de Dumnezeu, care este absolut imaterial, transcendent, Satan este material, imanent. **Satan nu ar putea exista în afara Creaţiei Divine, pe când Dumnezeu poate**. Dacă Dumnezeu ar decide să resoarbă Creaţia Sa, Satan ar dispare şi el instantaneu, fără urmă.

Energiile „reziduale" sunt totuna cu cele „inferioare"?

Trebuie să distingem între energiile **uzate** (materia constitutivă a demonilor) şi energiile **grosiere** (inferioare ca vibraţie celor mai subtile, mai rafinate). Unii exprimă această idee într-un mod ambiguu, spunând că „Întunericul nu este Răul". De exemplu, materia din care este alcătuită Mintea este inferioară celei a Perispiritului, dar asta nu înseamnă nicidecum că Mintea ar fi de natură demonică!

Din energiile grosiere, Dumnezeu poate naşte conştiinţele unor tipuri de spirite necesare Creaţiei. Şi aceste spirite au dreptul la evoluţie. Dumnezeu nu operează însă niciodată cu energii uzate, perverse. Totuşi, vibraţia mai lentă - specifică spiritelor grosiere – le predispune la co-

rupţie morală. Putem înţelege aceasta prin analogia cu o minte grobiană, care nu poate controla instinctele şi impulsurile omului. Prin educaţie însă, oricine poate deveni un om civilizat. Similar, maturizându-se, chiar şi un spirit grosier îşi poate purifica conştiinţa. Deci, să nu confundăm un spirit imatur, jucăuş, prost, cu unul demonic. Demonul face răul fiind perfect conştient de urmări, încercând să atragă şi spiritele imature în acest joc periculos.

Dumnezeu Creatorul, din transcendenţa Sa, trimite în lume permanent o energie proaspătă, care hrăneşte spiritele de lumină. Ele o folosesc şi elimină un alt tip de energie, reziduală. Ea este preluată, ca hrană, de un spirit al întunericului, aflat pe un plan similar, dar simetric cu spiritul de lumină. Şi acesta, la rândul său, va elimina o energie şi mai uzată, care va merge direct în haznaua ultimă, numită Satan. Iată de ce Dumnezeu şi Satan nu se vor putea anihila reciproc niciodată: Satan nu poate ajunge la pura transcendenţă, iar Dumnezeu nu poate împiedica fiinţele să elimine noxe.

Dar de ce îl urăşte Satan pe Dumnezeu şi i se opune în toate?

Există câteva motive:

1) Nefiind creat intenţionat de Dumnezeu, Satan nu are de ce să-I fie recunoscător şi să-I imite bunătatea. 2) Energiile inferioare calitativ care l-au format şi îl hrănesc mereu nu îi pot genera decât stări inferioare, nefericite, pline de ură. 3) Se mai adaugă frustrarea că este format numai din reziduuri, nu din energii creatoare, ceea ce îi întărâtă şi mai tare orgoliul. 4) Pentru că provine din dejecţiile mentale rezultate în procesul de creare a vieţii în univers (inutile, chiar dăunătoare vieţii), Satan doreşte în mod natural distrugerea acesteia.

Dumnezeu este iubire. Cu cât se apropie de El, spiritul superior simte mai multă fericire şi, tot din iubire împărtăşită, vrea să slujească fiinţele aflate în nevoie.

Satan este frică. Cu cât se apropie de el, demonul resimte mai multă teamă, o presiune neplăcută. Există însă o compensaţie: demonii mai mici tremură de frica lui; deci motivaţia lui este voluptatea terorii exercitate asupra celor mai slabi.

Unii părinţi creştini spun că şi demonii ne pot apare în închipuire sub formă de îngeri de lumină. Prin ce diferă un înger de un demon?

Şi un înger, şi un demon au amândoi o conştiinţă, dar ei diferă prin calitatea acestei conştiinţe, care pe unul îl face fericit şi bun, iar pe celălalt nefericit şi rău. Deci, conştiinţa (sau perispiritul central) poate fi alcătuită din materie mentală ultrarafinată sau materie mentală reziduală. În decursul eternităţii, calitatea conştiinţei se poate modifica, în bine sau în rău. Aşa cum Lucifer a decăzut din condiţia de înger, tot astfel un spirit inferior îşi poate „albi", sau „lumina" conştiinţa treptat. Conştiinţa face parte din creaţia manifestată, supusă transformărilor.

Actul de naştere al unui spirit divin începe cu o aglomerare de energie suficient de organizată (cum ar fi, de exemplu, o formă-gând). Aceasta devine spirit din Voinţa Divină, prin aducerea unui nucleu divin care o structurează în jurul său, precum un magnet. Dumnezeu „rupe" din Sine această scânteie transcendentă, dăruindu-se din iubire noii fiinţe, anticipând cu bucurie momentul când spiritul va reveni definitiv în Absolut, alături de El, lucrând în Unitate pentru binele lumii.

Satan, imitându-L pe Dumnezeu în crearea spiritelor malefice, simte însă o ură nesfârşită faţă de noul demonaş creat de el, fiindcă are impresia că acesta îi „fură" din energia sa şi, pe măsură ce va creşte în putere, îi va ameninţa supremaţia asupra lumii tenebrelor. Putem spune, pe înţelesul oricui, că în Rai găsim colaborare şi altruism, iar în Iad, competiţie şi individualism. Pe Pământ, raiul şi iadul coexistă, iar omul nu e nici înger, nici demon.

De ce nu putem construi o lume a binelui pe această planetă minunată?

Isus Cristos ne spune că Pământul este Împărăţia Satanei. Înţelegem prin aceasta că lumea oamenilor este condusă, deocamdată, mai ales de influenţele malefice. Nenumăratele grele suferinţe din istoria umanităţii confirmă cu vârf şi îndesat această afirmaţie. Pe această planetă s-a adunat, de-a lungul istoriei umane, foarte multă karmă negativă, care trebuie „arsă" prin suferinţă. Prin urmare, aici demonii au mult de lucru şi nu pot fi scoşi din peisaj. Deocamdată, putem doar să sperăm şi să acţionăm inspirat divin ca persoana noastră să fie scutită de necazuri majore.

Invocarea puterii divine ne poate apăra de efectele dezastruoase ale forţelor răului. Nu Dumnezeu trebuie acuzat de micile şi marile tragedii ale vieţii noastre. Dacă El le îngăduie, înseamnă că ele ar putea fi un rezultat karmic, nicidecum dorinţa Creatorului Divin. Şi să nu uităm de natura multiplă a karmei: individuală, familială, etnică, naţională, globală.

Deci au şi demonii rolul lor util, prin aceea că acţionează pârghiile karmei negative!

Demonii sunt deseori utilizaţi pentru realizarea unor efecte karmice, chiar dacă ei sunt prea ignoranţi sau impulsivi ca să îşi dea seama că sunt folosiţi ca nişte unelte în mâna invizibilă a destinului. (Sau poate chiar ştiu?) După cum balega îngraşă pământul, tot aşa demonii pun în valoare spiritele superioare, le obligă să fie mai inteligente şi mai puternice.

Oamenii se pot aştepta însă şi la atacuri nemeritate din partea demonilor, fiindcă viaţa este o luptă, nu un teatru de marionete. De aceea, omul trebuie să aibă o atitudine cucernică şi să se apropie de Dumnezeu, pentru a fi mai bine apărat de Îngeri, ca şi de însăşi platoşa bioenergetică proprie. Totuşi, există momente când Îngerii preferă să nu ne ajute, ci să suportăm anumite neplăceri (ne-karmice), pentru a câştiga „puncte" pe care să le folosim ulterior.

Ce înseamnă ca omul să „câştige puncte”?

Există un anumit echilibru între Bine şi Rău, care nu poate fi schimbat dintr-o dată, fiind specific karmei globale a fiecărei planete. Se ştie că orice creaţie de valoare implică un anumit sacrificiu. Legenda meşterului Manole tocmai asta încearcă să ne sugereze şi poate de aceea este considerată o capodoperă literară. Suferinţa sacrificială este un fel de „plată în natură” automată către diavoli, care nu vor mai putea să se opună noii realizări. Desigur, ei nu sunt „înduioşaţi”, ci mai degrabă sunt împiedicaţi de echilibrul universal să acţioneze, li se „fură puterea”. Sau, pur şi simplu, sunt prea „îmbuibaţi” cu energia uzată obţinută...

Deci sacrificiul serveşte creaţiei. Opusul creaţiei este distrugerea. Iar distrugerea este un sacrificiu pentru o creaţie viitoare. Acesta este ciclul nesfârşit al creaţiei şi distrugerii lumii, în virtutea echilibrului universal. Sacrificiul în vederea creaţiei divine este acceptat de Dumnezeu. El Însuşi şi-a sacrificat Fiinţa Sfântă creând lumea, fiindcă s-a obligat să accepte apariţia lui Satan, duşmanul său total, precum şi cumplitul, nesfârşitul război al fiilor Săi iubiţi împotriva forţelor răului. Suferinţa lumii nu Îl lasă indiferent pe Dumnezeu.

Şi în ritualurile de magie neagră se practică sacrificii...

În ritualurile de magie neagră, sensul sacrificiului este inversat, fiind un contract pentru distrugere, nu pentru creaţie. Suferinţa este dedicată conştient forţelor răului, pentru a le întări puterea. Când faci răul în mod voluntar, te aliezi cu el şi îl întăreşti. Când îl suporţi involuntar pentru un scop nobil, îl slăbeşti. Diferenţa o face intenţia.

Mult mai răspândit este însă aşa-zisul „pact cu diavolul” realizat de unii oameni pe tăcute, în propriul for interior. Poate fi considerată o metodă demonică opusă „sacrificiului creator”. I-am putea zice „belfereală distrugătoare”... Omul intră într-o confrerie, un clan de tip mafiot, adoptă o ideologie egoistă şi poate avea parte la început de multe plăceri şi satisfacţii omeneşti, bogăţie, faimă, putere. Preţul este însă jertfirea sufletului, adică sacrificarea fericirii spirituale, a seninătăţii conştiinţei.

Societatea de astăzi pune tot mai puţin accentul pe valorile spirituale, dar le absolutizează pe cele materiale. Oamenii au devenit sclavii dorinţei de a câştiga bani cu orice preţ, inclusiv preţul sufletului. Oamenii sunt uşor de manipulat prin teama pentru ziua de mâine şi aspiraţia către un statut social înalt. Sunt treptat împinşi să renunţe la demnitatea umană şi nobleţea gândurilor, ca să se alinieze tendinţei generale de închinare la „viţelul de aur”. Foarte mulţi cad în cursa imoralităţii.

Se poate vorbi despre o moralitate abstractă, indiferent de contextul evenimentelor?

Filosofia umanistă (din care s-a desprins etica şi echitatea socialistă) susţine necesitatea unui comportament moral, dar o argumentează ex-

clusiv raţional, ideologic, abstract: binele societăţii. Acesta nu poate fi însă o motivaţie interioară de nezdruncinat. Argumentul convingător este cel sufletesc: moralitatea te poate face fericit, îţi mişcă sufletul, te înalţă peste mizeria condiţiei umane. Moralitatea stabilă izvorăşte din fericire.

Dar această fericire se distinge de satisfacţiile efemere obişnuite. Ea este starea sufletului eterat. Fericirea chiar există, distinctă de condiţia biologică sau pasională. Orice om a avut măcar câteva clipe de fericire reală în viaţă. Amintirea acestor clipe îl face să continue viaţa cu speranţa de a retrăi alte clipe de fericire reală.

Ce este fericirea?

Dumnezeu este sursa fericirii. Fiind fericiţi pentru o clipă, atunci ne confundăm cu Creatorul Universului. Măreţia Sa ne poate intimida. Însă dragostea Sa de părinte, Tată şi Mamă în acelaşi timp, ni-L apropie. Iubind fericirea şi ştiind că fericirea este chiar inima Lui, vom intra în comuniune cu Dumnezeul iubirii şi fericirii. Este acelaşi cu Dumnezeul voinţei atotputernice, al cunoaşterii supra-inteligente, al omniprezenţei infinite şi eterne. Cel mai simplu este să ne apropiem de El prin acest atribut divin al fericirii, care este nevoia fundamentală a sufletului nostru, ce nu poate fi găsită decât prin unirea sentimentelor cu cele ale Divinului. Poate că ne este greu să bănuim ce gândeşte El, dar putem simţi imediat fericirea Sa eternă, pentru că este acelaşi sentiment binecuvântat pe care l-am simţit fiecare dintre noi, uneori.

Care este metoda de a fi fericiţi? Chiar asta: să tânjim după fericirea adevărată, copleşitoare, inundându-ne pieptul. Dar nu căutând diverse activităţi care ne promit fericirea, pentru că ea nu are nevoie de nimic din planul fizic pentru a apare. Istoria ne arată că oameni aflaţi în cele mai dificile situaţii au putut resimţi şi adevărate stări extatice. Calea de a fi fericit este chiar deschiderea sufletească spre fericirea necondiţionată, fără motivaţii exterioare. Odată ce motivul unei plăceri omeneşti a dispărut sau ne-am plictisit de el, a dispărut şi plăcerea, care se dovedeşte a nu fi fost adevărata fericire, ci doar o înşelăciune. Fericirea este o stare fără motiv aparent. De aceea, oricine poate fi fericit. Singura condiţie este să înţeleagă acest lucru simplu: fericirea este accesibilă oricând, oricui, nu are nevoie de cauze externe, ci doar de o chemare lăuntrică.

Nu trebuie să facem vreo rugăciune de cerere, pentru că dacă fericirea nu va veni, ne vom simţi frustraţi, deci nefericiţi. Nu vom cere nimic nimănui, nici măcar lui Dumnezeu. Ca fii ai Săi, avem fericirea în genele noastre, ea face parte din corpul nostru spiritual. Descoperind-o în adâncul fiinţei noastre atunci când ne izbucneşte în piept, ne regăsim adevărata sorginte divină. Suntem născuţi din fericire, dar jocul cosmic pe care îl jucăm ne-a ascuns-o până acum. Să nu ne mai identificăm cu condiţia umană limitată, pentru că aceasta este doar un rol temporar în jocul cosmic! Adevărata noastră stare este cea de a fi fericiţi continuu, chiar şi în suferinţă, chiar dincolo de moartea corpului biologic. Oh, dacă am putea să simţim acest lucru cu toţii...! De fapt, cu toţii vom ajunge la ferici-

rea absolută, mai devreme sau mai târziu... Să avem răbdare, aşteptând cu emoţie avalanşa fericirii. Când ea va apare, toate clipele sau vieţile de necaz se vor şterge, ca şi cum n-ar fi existat. Atâta fericire imensă va face inutile alte căutări ignorante ale ei în lucruri mărunte sau eronate. Totul se va pacifica în sufletul nostru şi vom simţi că am ajuns la finalul drumului cosmic. În sânul Divinităţii. Fericiţi pentru eternitate. Fericiţi în viaţă şi dincolo de ea. Pur şi simplu, fericiţi...

Nu ştiu dacă putem fi fericiţi în timp ce semenii noştri se chinuie. Cum să luptăm cu răul din lume?

Să fim treji şi atenţi. Pe Pământ, binele se luptă cu răul în toate formele, între oameni, în fiecare om... Orice om poate, la un moment dat, să fie „purtător de întuneric". Inclusiv noi înşine! Trebuie să îl demascăm cu diplomaţie, dar ferm. Tolerând păcatul de dragul omului (cum fac „umaniştii") este un lucru grav, perdant pe termen lung şi dăunător societăţii. Totuşi, să nu confundăm individul cu răul din el, ca să nu devenim asemenea inchizitorilor. Lupta cu răul este una impersonală şi universală. Dar pentru a avea o asemenea perspectivă detaşată, trebuie să fim bine înfipţi în Realitatea Divină.

Deseori inconştienţa noastră ne face complici taciţi la răstignirea nevinovaţilor. Bârfa, calomnia sunt doar câteva, cele mai „nevinovate", dintre armele răului. Dacă nu suntem lucizi, atenţi, conştienţi, oricând putem fi complici cu răul. El ne oferă mereu argumente slabe în favoarea sa, dar mintea noastră puternică ar trebui să le sesizeze inconsistenţa. Asta se numeşte discernământ: a intui efectele prostiei, lenei intelectuale, comodităţii morale etc, şi a nu le da curs. Dacă totuşi le-am dat curs, dar regretăm ulterior, să revenim cu scuze, erate, completări. Asta se numeşte curaj.

Iată deci cât de importantă este cunoaşterea de sine, intuiţia, autocontrolul...

Legat de autocontrol, cum explicaţi faptul că fachirii care se lasă îngropaţi de vii nu mai respiră? Cum de nu li se distruge creierul?

Ştim cu toţii că lipsa de oxigen ne împiedică să mai gândim limpede, ba chiar să mai gândim pur şi simplu. Totuşi, yoghinii au constatat că în momentul când cineva se concentrează intens asupra unui obiect sau sarcini, îşi diminuează natural respiraţia. Aceste două fapte empirice par a se contrazice. Cine greşeşte? Faptele nu, doar explicaţiile noastre sunt deficitare.

Avem sau nu avem nevoie de oxigen când gândim?

Când mintea este agitată, trece de la o idee la alta permanent, nu poate sta locului. Aceasta este funcţia ei obişnuită. Are nevoie de energie, de oxigen. Energia facilitează agitaţia mentală, identificată de noi ca fiind funcţionarea „normală". În schimb, când mintea se focalizează ferm pe un obiect sau idee, nevoia de energie scade, mintea nu mai consumă,

aproape se opreşte. Deci, nevoia de oxigen apare când mintea este agitată.

În stare de veghe, prin concentrare mentală, putem să ne micşorăm foarte mult nevoia de oxigen. Este ceea ce fac unii fachiri care nu mai respiră. Oricine care se concentrează sau meditează autentic poate experimenta acelaşi fenomen de diminuare a necesarului de oxigen.

Organismul fizic depinde de învelişul său eteric (pranic, energetic). Cine controlează *prana*, controlează în mare măsură corpul fizic şi Mintea.

Am încercat şi eu să meditez, dar nu am reuşit să îmi alung gândurile inutile...

Este greu să-ţi stăvileşti avalanşa de gânduri, e adevărat. Totuşi, tu nu eşti Mintea şi nu trebuie să te laşi condus de ea. Tu nu eşti nici gândurile de o clipă, nici tiparele de reacţie psihică. Trebuie să fii liber, nu te lăsa constrâns de bunăvoie în automatismele mentale! Este important să te autoanalizezi în permanenţă, să îţi observi detaşat reacţiile emoţionale şi gândurile repetitive. Este chiar distractiv să vezi cum urmezi nişte impulsuri oarbe, pe care ulterior le regreţi. Totul se petrece în mare viteză, de nu ai timp să te opui. Dar măcar atât poţi face pentru început: să te observi ca prizonier al schemelor psihice şi al gândurilor fugitive venite de aiurea. Cu timpul, vei putea să amâni imboldurile compulsive şi să respingi ideile pe care nu le-ai cerut. De altfel, aceasta este marca omului civilizat – amânarea reacţiilor imediate, necenzurate. Poţi duce această artă la un nivel înalt, precum înţelepţii. Dacă ei au putut, înseamnă că este omeneşte posibil să te eliberezi de constrângerile marelui mecanism psihic care este Mintea. Ea trebuie să te slujească pe tine respectuoasă, nu tu să îi aprobi inert orice moft. Ea este barca, tu eşti cârmaciul. Ea este servul, tu eşti stăpânul. În niciun caz, **tu nu eşti Mintea**! Păstrează această idee călăuzitoare!

Şi de ce să te distanţezi de Mintea inconştientă? Pentru că ea este depozitara prejudecăţilor, a distorsiunilor de gândire, a emoţiilor distructive, a defectelor şi păcatelor umane... Aceasta este latura sa negativă, pe care am amintit-o pentru a motiva dorinţa de a deveni liberi de contrângerile ei. Desigur, dacă vrem să fim nepărtinitori, îi putem aprecia şi latură pozitivă, utilitară...

Cum să procedez ca să îmi pot alunga gândurile nedorite?

Un copil are mintea mai odihnită şi mai puţin sceptică. Transfigurează-te într-un copil! Apoi comandă-ţi mental: „Acum voi accepta DOAR gândurile legate de subiectul ... !”. Copilul din tine va asculta receptiv, fără dubii sau analize. Mintea copilului din tine este uşor de modelat.

Din programa educaţională ne lipseşte antrenamentul Conştiinţei (mai precis, al Atenţiei şi al Voinţei care operează asupra conţinutului

mental). Ea are potenţialul de a crea o nouă specie paşnică, specia înţelepţilor, care va transforma planeta într-un paradis. Raiul este locul unde se strâng înţelepţii.

Starea ultimă căutată în meditaţia introspectivă este vidul mental, somnul „treaz" fără vise. Însă nu-l vei putea atinge fiind prea tensionat sau adormit. Găseşte acest echilibru prin practica zilnică. Calmul apare de la sine, pe măsură ce îţi observi mintea şi ea se linişteşte. Şi nu îţi imagina nu-ştiu-ce stări spectaculoase!

Atunci când meditezi, trebuie să uiţi toată teoria. Ea este necesară doar pentru familiarizarea iniţială cu problematica spirituală, pentru a găsi motivaţii puternice ca să urmezi o cale spirituală personală şi pentru a-i ajuta pe alţi novici cu indicaţii didactice.

Prin purificare mentală îţi poţi trezi unele capacităţi extrasenzoriale. Dar, atenţie, există şi mari riscuri în cazul în care devii prea receptiv telepatic...! Nu visa la poveşti cu zâne!

Am citit cărţi de yoga unde se spunea că pot dobândi puteri paranormale dacă respir şi meditez într-un anumit fel. Ce metodă îmi sugeraţi să urmez?

Dobândirea unor capacităţi paranormale sau ieşirea din lume s-ar putea dovedi în final nişte himere, nişte ambiţii egoiste deşarte. Calea spirituală trebuie parcursă încet, cu grijă şi detaşat, fără preocuparea de a atinge vreun pisc, o cotă prestabilită de alţii. Cărarea este îngustă şi suntem singuri pe ea, nu ne alungă nimeni din spate şi putem să poposim cât vrem. Nu facem carieră din etalarea vreunei realizări spirituale personale. Mulţi iluminaţi nu au avut capacităţi paranormale spectaculoase, ci s-au impus numai prin cuvinte înţelepte, dovedind şi în propria viaţă aceeaşi înţelepciune practică. Sau au murit în total anonimat.

Scopul nostru trebuie să fie optimizarea vieţii şi a personalităţii pe mai multe planuri, nu neapărat pe toate. Nu putem fi perfecţi şi nici multilaterali; oricine păstrează mici vulnerabilităţi. Nu e o tragedie dacă nu reuşim complet în ce ne-am propus. Uneori, dorinţele noastre sunt o motivaţie pozitivă, dar nu trebuie absolutizate. În alt context, aceleaşi dorinţe pot deveni frâne în calea progresului, ba chiar tirani psihologici. Pentru a ne asigura protecţia împotriva falselor dorinţe, obsesiilor, prejudecăţilor şi ispitelor ce vor să ne păcălească, trebuie **să ne elevăm Conştiinţa către Spiritul din noi**. Este singura cale şi proces ce ne poate garanta seninătatea.

Dacă vom urma o metodă sau o cale spirituală doar din mimetism, la un moment dat ori o vom părăsi, ori o vom lua razna cu mintea. Ea trebuie urmată având acest unic ideal, valabil în toate disciplinele spirituale: **elevarea Conştiinţei**. Toate căile autentice sunt echivalente, alegerea lor făcându-se în funcţie de afinităţi, cultură şi ocazii. Dar elementul comun, indispensabil este Conştiinţa.

Spiritul este acelaşi la noi toţi – divin – este „Fiul Domnului". Mintea e aceeaşi la noi toţi – pământească – este „Fiica Omului". Conştiinţa

diferă însă în calitate, evoluând firesc de la Minte spre Spirit. Este un proces natural şi uşor dacă nu-l împiedicăm prin atitudinea egoistă, materialistă, încuiată în prejudecăţi personale şi sociale. Este suficient să iubim **libertatea** de conştiinţă, să ne dorim a nu fi înlănţuiţi de patimi, de obsesii, de gândurile puternice ale altora şi intenţiile lor dominatoare. Iubind libertatea cugetului ne vom desprinde uşor, fără efort, din condiţionările Minţii, atraşi fiind în mod spontan de frumuseţea Spiritului.

Ce cale sau metodă spirituală concretă propuneţi?

Teoria prezentată în această carte ne clarifică cine suntem (Conştiinţa), unde ne aflăm (între Minte şi Spirit) şi ce avem de făcut (elevarea Conştiinţei spre Spirit). Este o cunoaştere foarte puternică. Cine o dobândeşte, va înţelege cu mare uşurinţă orice învăţătură spirituală, precum şi erorile din gândirea umană. De exemplu, ea ne poate descifra celebrul aforism esoteric «Nu M-ai fi căutat dacă nu M-ai fi găsit deja!». „Căutarea" este o acţiune raţională a Minţii, dar numai Conştiinţa poate „găsi" Adevărul...

A înţelege că tu nu eşti Mintea este un prim pas către înţelepciune. A te identifica cât mai des cu Conştiinţa pură este calea spirituală. Prin ea te eliberezi de constrângerile mentale, scheme şi automatisme penibile. Independenţa faţă de capriciile Minţii este o mare eliberare şi apropiere de fericire. Dacă vei avansa pe această cale a autoobservaţiei lucide, combinată cu diverse lecturi spirituale şi introspecţii zilnice, te vei transforma lăuntric. Vei fi mai transparent la lumina Spiritului şi o vei manifesta în lume. Nu este acesta idealul măreţ al oricărei căi spirituale?

Totul pleacă de la intenţia ta de a te elibera. Vei accepta şi aplica zi de zi sensul frazei „Eu sunt Conştiinţa pură şi luminoasă!" Inoculează-ţi această idee până când îţi va guverna gândurile şi trăirile! Sub puterea ei vei cunoaşte libertatea de a fi tu însuţi, lipsit de emoţii distructive, plin de seninătate, luciditate, compasiune pentru toate fiinţele vii.

Această teorie este, totodată, o cale de elevare spirituală în doi timpi. Primo tempo: să înţelegi că tu nu eşti Mintea. Secundo tempo: să înţelegi că tu eşti făcut dintr-o substanţă de natura Spiritului divin, pe care o poţi modela spre a deveni perfectă, unind-o cu însuşi Spiritul. Secretul constă în asimilarea lăuntrică a acestei înţelepciuni.

În Occident se spune că înţelepciunea este un atribut al minţii. Chiar şi morala trebuie să aibă o motivaţie raţională, utilitaristă...

Filosofia occidentală (grec., *philosophia*) este o **teorie** a înţelepciunii, bazată pe analiza Mentală.

Înţelepciunea **practică** (grec., *phronesis*) se bazează pe intuiţie şi este o funcţie a Conştiinţei. Prin urmare, soluţiile prescrise de ele vor fi deseori diferite.

Omenirea de azi este atât de decăzută moral încât are nevoie de multiple argumente raţionale care să o convingă că ar fi de preferat să prefere

naturalul în dauna artificialului, firescul în locul nefirescului. Nici măcar psihologia nu face în vreun fel apologia moralităţii şi firescului. Practic, se încurajează relativitatea morală pe toate canalele de influenţă în masă. Degenerarea omenirii este evidentă.

Morala nu trebuie să fie rezultatul unei deliberări viclene, ci o intuiţie a binelui imediat, urmată spontan de fapta bună. Kant spunea aşa: «Cerul înstelat deasupra mea, legea morală în mine»...

Nu putem lăsa pe fiecare să-şi aleagă etica personală, ci este rolul religiei să ne arate idealurile morale....

Din păcate, religia îşi pierde treptat şi ireversibil credibilitatea, nereuşind să se adapteze vremurilor moderne. Creştinismul nu se va schimba după datele Ştiinţei Spirituale, după cum Isus nu a reuşit remodelarea credinţei mozaice. Iată însă că noua Ştiinţă Spirituală răsare în forma sa proprie, atrăgând prin adevărul viziunii sale proaspete! Urmaşii fondatorilor de religii au dogmatizat revelaţiile primordiale, rigidizându-le şi pierzând esenţa lor spirituală.

Filosofanzii occidentali, dimpotrivă, au relativizat total punctele de vedere ale marilor gânditori, făcând din filosofie o teorie stearpă şi fără valoare practică. Ambele ipostaze sunt încercări de a raţionaliza intuiţii inefabile, greu de expus pe înţelesul oricui, primite de acei câţiva „aleşi" - străluciţi filosofi, poeţi, mediumi sau sfinţi. Este, în fond, **neputinţa Minţii de a se ridica la nivelul Conştiinţei elevate.**

Omenirea are nevoie de iluminarea Conştiinţei, nu de mai multe reguli impuse. Omul are nevoie să se elibereze din chingile puternice ale Minţii prea pământeşti.

Omul are nevoie de certitudini. Dacă nici religia nu i le dă... Ştiinţa îşi schimbă tezele la fiecare 100 de ani.

Poţi avea certitudini astfel: prin dogmă prefabricată (tipică religiei), prin deducţie logică (tipică ştiinţei), prin revelaţie. În sens filosofic, singura certitudine universală este moartea. Omul caută să se împace cu ea conferindu-i un sens. Singurul sens raţional şi intuibil îl găsim în învăţăturile spirituale.

Dogmele produc fanatici care caută să-i convingă pe alţii, ca astfel să se convingă pe sine înşişi. Ei sunt nesiguri pe dogmele lor, atunci când nu sunt nişte paranoici.

Gândirea este supusă permanentei îndoieli. Doar când oboseşte, acceptă o concluzie, dar numai temporar. A doua zi, un alt argument şi iarăşi apar dubiile.

Singurele certitudini liniştitoare le primim prin darul divin al INTUIŢIEI SPIRITUALE, care este un balsam al sufletului neliniştit. Dezvoltă-ţi intuiţia şi vei avea certitudini!

Ca să îmi elevez Conştiinţa, ce tehnică de meditaţie să practic?

Există destule cărţi şi manuale. Poţi alege pe oricare. Nu tehnicile îi lipsesc omului modern, ci dedicarea timpului zilnic pentru a urma una dintre ele. Iată, mai jos, câteva exerciţii simple.

Stai în picioare, cu mâinile încleştate la spate şi cu privirea orientată asupra unui punct din depărtare. Ridică-te pe vârfurile picioarelor şi păstrează postura cât poţi. Păstrează-ţi echilibrul! Apoi, în această poziţie instabilă, închide ochii, închipuindu-ţi că vezi în continuare imaginea din faţa ochilor. Scopul este păstrarea echilibrului corporal stând pe vârfuri, având ochii închişi. Exerciţiul te învaţă să te concentrezi asupra unei imagini mentale.

Nu te încrâncena să scapi de gânduri! În fond, căutăm să ne optimizăm Mintea chiar şi în afara exerciţiilor propriu-zise, în viaţa de zi cu zi, când avem nevoie să permitem gândurilor şi emoţiilor să existe şi să ne conducă prin realitate. Cel mai util ar fi să conştientizăm toate gândurile care trec prin Minte, antrenându-ne astfel atenţia, discernământul şi obiectivitatea Conştiinţei. Deci, în meditaţie stai liniştit şi observă-ţi toate gândurile care îţi trec prin cap. Nici să le împiedici să apară, dar nici să te laşi dus de ele – păstrează un echilibru între relaxare şi atenţie! Nu te necăji! Mai importantă decât reuşita este intenţia de a medita, iar restul va veni de la sine, câte puţin în fiecare zi de practică... Avantajul acestei tehnici este că o poţi practica oriunde, chiar cu ochii deschişi, atunci când atenţia nu îţi este solicitată de altceva.

Poate cea mai plăcută tehnică este cea de conştientizare a respiraţiei. Închide ochii şi urmăreşte aerul care intră pe nări, infuzând în corp energie proaspătă, benefică. În restul timpului (apneea, expirul) vei aştepta nerăbdător următoarea inspiraţie dătătoare de plăcere. Poţi exersa şi cu ochii deschişi, în orice situaţie de viaţă te-ai afla. Astfel îţi vei mări numărul clipelor de bucurie. Secundar, nu vei mai simţi nevoia să te gândeşti la nimic, pentru că te-ar priva de plăcerea respirării conştientizate...

Un mijloc important de a atinge pacea minţii este „meditaţia analitică" asupra unor subiecte spirituale importante, cum ar fi: reflecţia asupra morţii şi acceptarea acesteia ca o parte a vieţii noastre, reflecţia asupra renaşterii, reflecţia asupra stării de iluminare şi de conştiinţă pură fără trup, reflecţia asupra naturii temporare şi iluzorii a lumii etc. Mai practic, în fiecare seară înainte de culcare, poţi găsi un subiect interesant, care se va ivi singur în minte. După ce vei trece în revistă toate stările şi emoţiile care te-au marcat peste zi, vei trece treptat să le observi lipsa de importanţă privite din perspectiva mai largă, detaşată, spirituală. O scurtă lectură dintr-un text spiritual atractiv îţi va atrage atenţia asupra unui subiect frumos şi înălţător. Atunci, vei lăsa cartea jos şi vei continua meditaţia cu ochii închişi.

Dacă din lecturile tale ai reţinut imaginea sacră a unui mare maestru spiritual şi, în general, ai dorinţa de a fi ghidat de un astfel de om desăvârşit, atunci poţi alege următoarea metodă. Gândeşte-te la faptul că Spiritul tău este un adevărat Maestru care te îndrumă, încă de la naştere, către acele alegeri şi fapte bune, nobile, juste. Prin urmare, tu deja ai un

maestru spiritual şi mai rămâne doar să îi aduci omagiile cuvenite. Interiorizează-te şi caută să intri în comunicare tăcută cu El, căci abia aşteaptă să îl apelezi. Nu este o autosugestie, ci realitatea pură. Tot ce ai mai bun în tine i se datorează Lui, este El. Restul vine din Mintea ta. Îţi este maestru, duhovnic şi profesor dintotdeauna, dar nu ai ştiut.

Imaginează-ţi-L ca pe o siluetă, o prezenţă liniştită, mai mult ghicită decât văzută. Simte câmpul său energetic benefic ce îţi ridică vibraţia corpului şi îţi induce o stare de bine şi optimism. Imaginează-ţi un dialog cu El, în care poţi pune orice fel de întrebare şi, pe măsură ce reuşeşti concentrarea, vei primi şi răspunsuri inteligente, care te vor uimi, pentru că nu le-ai fi gândit tu. Acesta este chiar modul în care funcţionează creativitatea umană: inspiraţia vine din stratul supraconştient al psihicului.

Cum ştiu că progresez pe calea spirituală?

Maestrul himalaian Shivananda spunea că, observându-ţi visele, ai un reper destul de corect. Dacă nici măcar în vise nu mai eşti mânios, nu furi, nu agresezi pe nimeni, nu eşti invidios etc, atunci înseamnă că ţi-ai smuls aceste defecte din Minte.

Nicolae Steinhardt, evreul convertit la creştinism în închisorile comuniste, scria aşa: «Acum ştiu, ştiu că orice ură, orice aversiune, orice ţinere de minte a răului, orice lipsă de milă, orice lipsă de înţelegere, bunăvoinţă, simpatie, orice purtare cu oamenii care nu e la nivelul graţiei şi gingăşiei unui menuet de Mozart... este un păcat şi o spurcăciune; nu numai omorul, rănirea, lovirea, jefuirea, înjurătura, alungarea, dar orice vulgaritate, desconsiderarea, orice căutătură rea, orice dispreţ, orice rea dispoziţie este de la diavol şi strică totul. Acum ştiu, am aflat şi eu...»

Ce dificultăţi majore are o cale spirituală?

Descurajarea. Cu greu vei găsi pe cineva din lumea obişnuită care să te încurajeze în încercarea ta de a te eleva spiritual. Marea majoritate a oamenilor sunt prea înglodaţi în grijile materiale, ignoranţi şi invidioşi. Nu le place să te înalţi peste ei.

Lipsa ta de perseverenţă. Te vei simţi dezamăgit de lipsa unor realizări palpabile, cu care să le demonstrezi celorlalţi că a meritat efortul. De aceea, pe calea spirituală nu urmări să „obţii" ceva, ci să „fii" mai împăcat cu lumea şi cu tine însuţi! Restul ţi se va da în plus, dacă este cazul...

Se spune că numai cu ajutorul unui învăţător poţi progresa. Ar trebui să îmi caut un maestru spiritual, un guru, cum se spune?

Căutarea unui guru în ţări exotice, pelerinajele la locuri sfinte, pupatul moaştelor, asistarea la cursuri şi conferinţe spirituale – toate acestea îţi pot dinamiza aspiraţia spirituală. Meritul lor este că te scot din letargia vieţii obişnuite, din rutina unei trude zilnice fără orizont şi din nemulţumirea tăcută faţă de o societate decăzută, care te trage în jos după ea.

Dar fiecare om are un maestru interior pe care se poate baza oricând, ca şi pe Graţia omniprezentă a lui Dumnezeu. Învăţătorii exteriori sunt doar prilejul de a ne adânci în înţelepciunea lăuntrică. Niciunul nu va străbate calea în locul nostru, niciunul nu ne va mântui. De altfel ceea ce aşteptăm de la un guru vine din interiorul nostru. Să-i cerem Divinului să ne lumineze conştiinţa şi atunci gurul interior va fi deja cu noi, în noi, se va exprima prin noi.

Vom primi mare ajutor dacă ne vom reculege în singurătate, dorindu-ne sincer să devenim mai buni, mai puri, mai luminoşi. Se vor înghesui în jurul nostru forţele benefice care ne vor ajuta să ne împlinim dorinţa. Ne vor transmite indicaţii intuitive sau telepatice. Putem să-i numim îngeri sau maeştri sau Graţia, ei înfăptuiesc transformarea divină din noi. Este ridicol să te mândreşti cu realizările „tale" spirituale. Tot ce este mai de preţ este un dar al Cerului şi o binecuvântare, nu un rezultat matematic al tehnicii spirituale. Este importantă dăruirea sinceră, care atrage rezultate uimitoare în moduri neaşteptate. Să ne smerim în faţa misterului care ne transformă din fiinţe meschine în lumini mergătoare prin lume. Când alţii ne vor considera, la rândul lor, „maeştri" şi ne vor relata viziunile şi experienţele pe care ei vor crede că noi li le-am „dăruit", abia atunci vom înţelege că noi suntem doar un simbol, o icoană, o imagine în spatele căreia lucrează o armată de îngeri. Orgoliul de „maestru" se va dizolva instantaneu în recunoştinţa infinită pentru aceşti guru invizibili dedicaţi binelui spiritual al aspirantului sincer - ei nu au toane, nu obosesc, sunt eficienţi, înţelepţi, nu greşesc, nu ne părăsesc niciodată şi au puteri depline oferite de Creatorul Suprem. Aceste Sfinte Duhuri reprezintă ceea ce creştinii numesc, la singular, „Sfântul Duh".

Dacă nu ai încredere în maestrul interior, atunci venerarea unui guru pământean te va slăbi mental, vei deveni dependent de persoana şi spusele lui, de ashram şi de ceilalţi adepţi.

Venerează-ţi maestrul interior!

De ce apar diferenţe între părerile spiritiştilor şi cele ale maeştrilor iluminaţi cu privire la ce este Spiritul?

Conştiinţa nu poate cunoaşte „obiectiv" Mintea sau Spiritul. Singura sa modalitate de cunoaştere este din interior, prin identificare. În schimb, viziunea obiectivă exterioară este accesibilă Spiritelor libere, neîncarnate. De aceea, pot apare diferenţe între relatările maeştrilor spirituali şi doctrina spiritistă . Mărturia personală „interioară" completează descrierea „exterioară", fără a se contrazice. Starea de conştiinţă iluminată nu este accesibilă chiar oricui, ci doar oamenilor cu spirite foarte evoluate. Ea nu depinde numai de urmarea riguroasă a unor tehnici meditative, ci şi de rangul spiritual, care se câştigă în multe reîncarnări ale spiritului, pline de strădanii de auto-depăşire. Un spirit înalt va putea ajunge în lumea divină când omul este pierdut în extaz, acesta mărturisind la întoarcere: „Sinele meu, Atman, este Dumnezeu!". Dar un spirit mediocru care nu are acest privilegiu poate că va relata altfel despre lumile astrale.

Conştiinţa umană cunoaşte prin **identificare**. Se identifică cu Mintea şi cunoaşte lumea fizică. Apoi, în cazul înţelepţilor, se apropie de Spirit, identificându-se treptat cu el, văzând universul dintr-o perspectivă mult mai largă, mai vie, mai însorită. Revenind la „normal", dimensiunea mentală pare mult mai obtuză, mai gri, mai adormită, mai ceţoasă. Pare un vis faţă de trezia Spiritului. Simpla amintire a experienţei spirituale pure îl face pe cel **iluminat** să exclame: „Viaţa omului este o umbră, o iluzie, un vis în somnul Spiritului. Adevărata realitate este cea a Spiritului!". Paradoxal, ambele viziuni sunt reale. Pentru cel neiluminat, Spiritul este o himeră, autosugestie, visare. Apropierea Conştiinţei de Spirit diminuează influenţa Minţii, care de acuma va fi modelată în acord cu viziunea spirituală pe care a avut-o. Chiar şi în amintire, Spiritul pare mai real decât lumea fizică.

Maestrul Poonja „Papaji" afirma că te vei reîncarna până când, într-o viaţă viitoare, te vei ilumina spiritual. Dar tot el afirma că, în acel moment, vei descoperi că tu nu te-ai încarnat niciodată şi că ai fost dintotdeauna iluminat. Mi se pare un nonsens...

Papaji nu a comis nicio eroare logică. Paradoxul provine din natura binară a Spiritului, care alătură un Nucleu transcendent nemanifestat cu un Perispirit imanent energetic. Mai clar:

Nucleul Spiritului este o sferă invizibilă, cât un punct, un gol absolut, un câmp magnetic ce ordonează în jurul său energia Perispiritului. Acest gol este puternic precum o gaură neagră cosmică, dar mai degrabă i s-a potrivi numele de „gaură incoloră", fiind perfect echilibrată şi lipsită de dinamism. Deşi pare că nu există, această forţă magnetizează straturile de energie din jur şi le face să acţioneze intens pentru un Scop tainic.

Nucleul Spiritului este o parte din Divinitate, dar nu ruptă de „acolo" şi adusă „aici". Nucleul este, a fost şi va fi mereu ÎN Divinitate. Spiritul pare că se mişcă de colo-colo prin Univers şi se încarnează pe rând în diverse fiinţe fizice. Dar este doar acţiunea Perispiritului, în care se află şi Conştiinţa, care culege date din univers. Nucleul este însă mai presus decât Conştiinţa spirituală. El nici nu se mişcă, nici nu se încarnează. El e ca Dumnezeu. Precum în fenomenul holografiei, Nucleul are aceleaşi calităţi ca El. Este chiar Dumnezeu.

Folosind o metaforă, Nucleul este precum axul roţii, care rămâne nemişcat, în timp ce roata (*sanscr*., samsara) se mişcă în timp şi spaţiu. Roata este Perispiritul supus evoluţiei continue. De aceea, iluminaţii budişti au lansat paradoxul că „Nirvana este precum Samsara". Depinde la ce parte a Spiritului tău te referi în propoziţie: la Nucleu sau la Perispirit.

Stările de iluminare în care se păstrează dualitatea eu-lume sunt stări de conştiinţă ce corespund straturilor tot mai profunde ale Perispiritului. Ele sunt foarte variate ca formă şi trăire. Dar există o singură formă de extaz mistic non-dual, când dispare graniţa dintre mine şi lume, dintre mine şi Dumnezeu. În acea stare, Conştiinţa este atrasă, într-un mod neobişnuit, chiar în golul central al Spiritului. Acolo este experimentat

Dumnezeu cel necreat. Misticul rosteşte uimit: „Eu sunt EL!”. Dumnezeu este chiar în noi, în fiecare fiinţă, dar stă bine ascuns...

Totuşi, spiritele neîncarnate de nivel inferior şi mediu par a fi la fel de ignorante ca şi noi, oamenii, în această privinţă. Ele îşi ţin Conştiinţa la periferie, orientată exclusiv către universul creat. Numai spiritele superioare au puterea şi ştiinţa de a-şi întoarce la voinţă Conştiinţa către golul central, Nucleul divin, şi chiar să o scufunde total în beatitudinea vidului necreat.

Când Mintea oboseşte în meditaţie sau este somnolentă, scade atenţia şi autocontrolul. Nu înseamnă asta că Mintea este totuna cu Conştiinţa?

Conştiinţa obişnuită îşi trage nu doar informaţiile, ci şi energia din Minte. În schimb, o persoană cu vechime în practica meditaţiei, care şi-a delimitat parţial Conştiinţa de Minte, reuşeşte să primească info-energie direct de la Spirit, mult mai mult decât o persoană neantrenată. De aceea, înţelepţii îşi pot impune Voinţa asupra Minţii, realizând chiar unele „miracole”. În anumite limite, o Conştiinţă puternică poate susţine chiar şi o Minte obosită.

O parte din munca spirituală este realizată de Minte, este adevărat. Ea poate fi modelată, creându-i-se o dependenţă benefică de chestiunile nobile, înalte, programând-o să găsească plăcere în lecturile sau practica spirituală. În acest sens, obiectul şi instrumentul muncii spirituale este Mintea, dar autorul şi beneficiarul este Conştiinţa, iar intenţia vine de la Spirit. Chiar şi simpla preocupare privind spiritualitatea, fără nicio implicare specială, este de ajutor în înălţarea firii omului.

Când există dedicaţie, Conştiinţa lucrează intens, căci exersarea Atenţiei şi Voinţei îi revine direct ei, ale cărei atribute sunt acestea.

Cum reuşesc tehnicile meditative folosite de Minte să ilumineze Conştiinţa, cu care este doar într-o alianţă temporară?

Unele tehnici meditative pot genera stări mentale extraordinare, dar fără a influenţa Conştiinţa sau spori în vreun fel cunoaşterea de Sine. Sunt tehnici de rafinare exclusiv a Minţii. Există însă câteva metode dedicate apropierii de Sine, care pun accentul pe starea de Martor tăcut, de Observator detaşat al fluxului mintal. Starea obţinută în urma introspecţiei profunde este o simplă conştientizare, atâta doar că este mai CLARĂ, tot mai clară, ca atunci când îţi stergi ochelarii aburiţi. Rezultatul este că viaţa devine mai bogată în semnificaţii şi mai intensă, iar tu devii mai spontan şi mai plin de bunăvoinţă pentru toate fiinţele.

Repetată îndelung, această meditaţie introspectivă slăbeşte legătura dintre Minte şi Conştiinţă, eliberând Conştiinţa de tirania Minţii, treptat, iar în final, eventual, Conştiinţa poate rămâne temporar în starea Sa proprie, detaşată de Minte (ruptă de lumea exterioară), o stare calmă, tăcută. Este un preludiu al extazului mistic.

Nu este acesta un simptom de alienare psihică, de autism? Oare nu pot duce astfel de tehnici într-acolo?

Ele pun accentul pe autoobservarea activităţii Minţii. Or, boala psihică reală exprimă tocmai lipsa de obiectivitate şi neputinţa omului de a se detaşa de impulsurile mentale haotice. De aceea, introspecţia nu favorizează tulburările psihiatrice. Dimpotrivă, ar fi un remediu împotriva multor probleme sufleteşti, fiindcă, întărind independenţa Conştiinţei, îi sporeşte controlul asupra diverselor stări mentale nedorite sau nefireşti. Faptul că bolnavii psihic pot gândi intens şi inteligent nu înseamnă că sunt conştienţi de Sine, ci doar că sunt sclavii jocului mental.

Sinucigaşii sunt bolnavi din punct de vedere psihic, cel puţin în clipa fatală?

Conştiinţa este forul suprem de decizie al omului, în care sunt comparate pe de o parte, intenţiile şi părerile Spiritului, iar pe de cealaltă parte, gândurile venite dinspre Minte. Conştiinţa trebuie să facă faţă permanent unei presiuni din ambele direcţii şi să ia decizii. La rândul lor, gândurile venite dinspre Minte pot fi fabricate de Mintea însăşi sau pot veni de aiurea, din exterior (uneori ca urmare a unor „agresiuni psihice").

Există falşi sinucigaşi, care vor doar să atragă atenţia asupra lor şi care nu vor să moară, ci să trăiască mai bine. Adevăraţii sinucigaşi sunt obsedaţi de acest gând malefic şi vor să-l împlinească. La aceştia din urmă ne vom referi.

În marea majoritate a cazurilor, Spiritul nu este de acord cu gândul sinuciderii. Se poate ca Mintea să fi cochetat cu această idee, care prin repetiţie a generat o formă-gând puternică ce s-ar putea impune contra intenţiilor Spiritului de autoconservare. De aceea, o măsură elementară de igienă mentală recomandă alungarea gândurilor nepotrivite încă de la primele apariţii, fiindcă pe măsura repetării, ele se întăresc. Însă mai degrabă acesta este doar un factor favorizant.

Cel mai probabil, cauza ideii de sinucidere este slăbirea canalului telepatic al Minţii, care este o poartă de intrare pentru influenţa unui spirit inferior, a cărui voinţă străină va învinge voinţa Spiritului propriu, în momentul fatal. Spiritiştii îi spun „subjugare". Dacă s-a ajuns într-o asemenea situaţie critică, este dificil de prescris vreun remediu general. Se întrevede însă o soluţie pentru prevenirea vulnerabilităţii la influenţele externe nefaste, care este tocmai detaşarea Conştiinţei de Minte, despre care vorbim aici. Atâta timp cât Conştiinţa este prea legată de Minte, ea poate fi mai uşor manipulată de obişnuinţele mentale sau atacurile psihice şi cu atât cresc şansele ca sugestiile Spiritului să fie ignorate. Când Conştiinţa este mai detaşată, deci mai liberă, compulsiunile din sfera mentală pot fi mai uşor observate, analizate, controlate, eliminate. Este un proces natural de autoprotecţie.

În general, pierderea lucidităţii Conştiinţei înseamnă cedarea ei în faţa impulsurilor exterioare, în dauna celor interioare spirituale contrare. Prin urmare, starea de inconştienţă este o înclinare a Conştiinţei în favoarea jocului gândurilor fără stăpân sau chiar bine ţintite din afară. Un nebun poate abera foarte coerent logic, deşi pleacă de la premise total false. Deci coerenţa logică poate veni de la o Minte bună, ceea ce nu este totuna cu luciditatea, care necesită o bună legătură a Conştiinţei cu Spiritul. În cazul bolilor psihice, tocmai acest contact cu sursa lucidităţii este rupt. Un sinucigaş poate plănui cu inteligenţă circumstanţele crimei, după o logică macabră, dar el nu poate fi considerat lucid. Inteligenţa diferă deci de luciditate.

Se spune că cele două dimensiuni ale Conştiinţei sunt Spaţiul infinit şi Timpul prezent. Cum să înţelegem această metaforă?

Nu este o metaforă, ci o percepţie iluminatorie. Când Conştiinţa rămâne singură, scăpând puterii hipnotice a Minţii, ea pierde dimensiunile temporale de trecut şi viitor (adică amintirile şi proiecţiile mentale), căci ele sunt obiecte pur mentale, virtuale, ireale. Realitatea concretă nu există decât în dimensiunea temporală a prezentului. Trecutul şi viitorul sunt plăsmuiri ale Minţii, nu sunt specifice Conştiinţei. Atingerea directă a Conştiinţei înseamnă trăirea în clipa continuă a lui ACUM. Prin trăirea directă a Conştiinţei pure, mai putem constata că ea este precum Spaţiul gol fără limite, o gazdă primitoare a tuturor obiectelor şi evenimentelor mentale.

Conştiinţa fiind o parte din Perispirit, adică un fragment energetic, cum ar putea ea să fie infinită?

Perispiritul are mai multe straturi de energie, tot mai subtile. Cel mai grosier nivel, etericul este cel mai mic ca intindere, fiind cel care apare în fotografiile acelor „orbs” (spirite libere). Pe măsură ce subtilitatea creşte, energia este tot mai întinsă în spaţiu. Nivelul foarte rafinat din care este „decupată” Conştiinţa este foarte expansionat. Această realitate întinsă o putem denumi „spaţiu infinit” sau „vid”. Mai presus de Perispirit există nivelul superior al Nucleului Spiritului, a cărui realitate minunată nu îşi găseşte niciun echivalent verbal sau conceptual.

Deci, separarea Conştiinţei de Minte este doar un prim nivel, premergător extazului mistic. Următorul ar fi identificarea Conştiinţei cu Spiritul, o mare binecuvântare. Iar ultimul nivel, suprem, ar fi primirea Spiritului şi Conştiinţei în Divinitate, pentru o scurtă, dar decisivă „vizită”, numită în yoga *nirvikalpa-samadhi*.

Oare de aceea tradiţia Zen ne recomandă să fim concentraţi pe ceea ce facem în mod curent, ca să atingem Conştiinţa pură?

Maeştrii budişti Zen, după ce au experimentat personal starea de Conştiinţă pură, au conceput această recomandare obişnuită de viaţă, ca-

re poate pregăti omul pentru iluminare. Ei prescriu obiceiul de a te focaliza exclusiv asupra a ceea ce faci acum, excluzând amintirile sau planurile de viitor. Este o meditaţie dinamică, mai mult decât o simplă metodă de muncă eficientă. Limitând activitatea Minţii la senzaţiile corporale şi evitând gândurile fără legătură cu faptul concret, este un antrenament pentru stadiul următor: meditaţia statică. Astfel s-a născut tradiţia servirii ceaiului, a grădinăritului japonez sau a artelor marţiale – activităţi în care te goleşti de gânduri şi te concentrezi pe gesturile simple, singura realitate concretă. Scopul este însă unul mai subtil, şi anume trecerea chiar şi dincolo de concretul fizic, de care meditatorul trebuie să se elibereze. În meditaţia statică ce urmează, în orele de meditaţie Zen nemişcată, se caută eliminarea atât a gândurilor rătăcitoare, cât şi a contactului senzorial cu mediul înconjurător (jap., *satori*). Să nu ne păcălim singuri! Concentrarea pe sarcina de muncă concretă fizică nu îţi va aduce de la sine iluminarea spirituală, ci este nevoie de o dedicare specială pentru acest obiectiv.

Ce se poate spune despre „vacuitate", un element principal în budism, greu de înţeles totuşi...

Nu doar în budism există acest concept. Când, prin practica interiorizării, dispar gândurile, emoţiile şi senzaţiile, rămâne un mare gol, un vid, care în misticismul creştin se numeşte uneori „marea noapte a sufletului". Este o stare de singurătate totală, care poate chiar să ne înspăimânte. Totuşi, îndrăznind să rămânem în ea, chiar repetând-o fără teamă, vom trece la un moment dat într-o altă stare plină, luminoasă şi beatifică - *samadhi*. Vidul este „teritoriul nimănui" pe care îl traversăm dinspre lumea senzaţiilor şi gândurilor lumeşti către tărâmul spiritual pur. Rămânerea noastră în deplina solitudine a Conştiinţei este adevăratul test de rezistenţă psihică.

În acel stadiu vorbim de efortul Conştiinţei de a face faţă acestei majore provocări de a rezista în starea de NIMIC, de vid, fără a putea apela nici la amintiri prietene, nici la speranţe liniştitoare, lăsate undeva, departe, în Minte.

Întâlnirea cu vidul, care este natura proprie a Conştiinţei, este un eveniment foarte grav, numit de unii „tăcerea absolută", dar de alţii „groaza singurătăţii". Cei din urmă au fost poate prea grăbiţi să ajungă aici şi nu au rezistat şocului, putând chiar renunţa definitiv la acest gen de meditaţie. Pentru ei, vidul este Cerberul care păzeşte intrarea pe tărâmul mirific al Supra-Conştiinţei. Nu oricine poate trece de această ultimă barieră. Este nevoie de timp şi răbdare pentru purificarea structurilor sufleteşti ale adeptului.

De unde vine panica în starea de vid, din moment ce Conştiinţa a rupt legătura cu Mintea, sediul emoţiilor negative?

Conştiinţa se izolează treptat-treptat de Minte, care îşi păstrează o influenţă foarte subtilă. Chiar dacă lipsesc gândurile, rămân aşa zisele tendinţe mentale (sanscr., *vasanas*), care sunt un fel de fundal ce dirijează Conştiinţa aflată în starea sa proprie de vacuitate. Tocmai de aceea este nevoie de o pregătire spirituală, de o familiarizare cu aceste chestiuni, care în timp vor forma anumite obişnuinţe mentale profunde. În momentele critice ale experienţei vidului, ele vor influenţa pozitiv Conştiinţa. Numai dacă omul îşi va fi alimentat suficient în prealabil aspiraţia spirituală, voinţa de perfecţiune divină, lipsa de teamă metafizică, ele îi vor fi de ajutor atunci. Experienţa dură a vidului s-ar putea repeta săptămâni sau luni la rând înainte de a accede la faza următoare. Este nevoie de perseverenţă, ambiţie şi curaj. Altfel, adeptul ar putea părăsi calea şi metoda. De aceea, nu cred în promisiunile tehnologiei moderne dedicate transformării spirituale „rapide şi fără efort".

Nu credeţi că tehnologiile de ultimă oră destinate obţinerii de stări de transă pot înlocui lungul efort meditativ clasic?

Tehnologia electronică poate cel mult să provoace unele dezechilibre neuronale şi să trezească unele capacităţi extrasenzoriale necontrolate. Acest fapt poate fi periculos şi nu garantează progresul spiritual, pentru care avem nevoie de autocunoaştere profundă. Există chiar riscul ca acele capacităţi speciale provocate artificial să ne înlănţuie în loc să ne elibereze.

Pe de altă parte, odată cu obţinerea naturală a stării de *samadhi,* este posibil să apară şi unele capacităţi paranormale, dar fără să devină un pericol pentru adept. El va fi deja purificat prin practica îndelungată şi mai ales prin arderea karmei în starea de *samadhi*. Numai aşa poate fi sigur că nu va cădea în sclavia acestor puteri ispititoare. Când lipseşte cunoaşterea de Sine, percepţiile extrasenzoriale pot amplifica orgoliul spiritual, o foarte mare pacoste pentru sufletul ce caută perfecţiunea divină. Experienţele paranormale extind capacităţile Minţii şi-i fac plăcere omului. În schimb, cunoaşterea de Sine este de mare ajutor Spiritului, arzându-i karma şi asigurându-i evoluţia spre Dumnezeu!

Deci samadhi este un procedeu de ardere rapidă a karmei?

Da. Prin cunoaşterea de Sine în starea de *samadhi* se poate arde rapid karma. Arderea karmei este un proces asemănător cu Judecata de Apoi a sufletului, căruia un Juriu de Înalţi Îngeri îi prezintă toate erorile înfăptuite de om în viaţa care tocmai s-a scurs. Fiecare greşeală este analizată pe toate părţile, până când Spiritul se lămureşte şi reţine pentru totdeauna ce trebuie să evite pe viitor, pentru a putea creşte în rang. Însă asta nu-i şterge datoriile karmice! Şi în starea de *samadhi*, toate evenimentele problematice sunt rememorate accelerat şi sunt trase învăţămintele necesare. Dar acum karma dispare, fiindcă omul a conştientizat şi nu

mai este necesar să suporte suferinţe corective. Într-un anume sens, *samadhi* este „Judecata de Apoi ţinută Acum”.

Ce se întâmplă cu egoul în acest experiment spiritual ultim?

Glumind puţin, luând în considerare teama de singurătate, am putea spune că tendinţa Minţii de a ne bombarda cu senzaţii şi gânduri taman atunci când vrem să meditǎm este genul său de „ajutor” de a nu ne lăsa singuri şi speriaţi, „pradă vidului”. Aşa că nu este cazul să ne enervăm, să ne simţim frustraţi în primele etape ale meditaţiei că nu reuşim debranşarea de la fluxul ideatic şi că nu avem rezultatele dorite! Aşa înţelege Mintea să fie „binevoitoare” şi nici nu poate fi altfel decât plină de gânduri, emoţii, senzaţii... Trebuie să fim relaxaţi, binevoitori cu noi înşine şi să ne urmărim toate fenomenele ce se trezesc în Minte, inclusiv cele care se referă la „nereuşita experienţă meditativă” (care sunt tot simple gânduri trecătoare).

Egoul nostru poate să ne îndemne să citim despre spiritualitate, să aplicăm unele învăţături, dar în faţa experienţei concrete a vidului, va claca. Egoul, chiar şi cel mai spiritualizat, se teme de nimicire. Numai depăşind această experienţă, traumatică pentru el, putem fi siguri că, pe viitor, nu îi vom mai fi supuşi. În faţa NIMICULUI, din două, una: ori vanitatea egolui se dizolvă, ori omul se va retrage speriat, încetând efortul spiritual. Egoul este o simplă materie mentală structurată de experienţele noastre de viaţă. Groaza de vid îi este specifică.

Putem avea o certitudine că ne-am învins definitiv egoul în urma experimentării „vidului”?

Nu există garanţii. Se impune continuarea practicilor meditative toată viaţa, pentru a nu risca realimentarea impulsurilor egotice şi reîntărirea lor. Să ne amintim că până şi Marele Isus se retrăgea periodic în singurătate, în rugăciune şi meditaţie... Ispitele nu încetează decât în clipa morţii. Dar pentru cel care a realizat o dată Adevărul, să reia cât mai des experienţa beatifică este o plăcere incomparabilă cu orice bucurie pământească...

Ce este Adevărul?

Adevărul este întreaga Cunoaştere. Nu avem nici timp şi nici cuvinte destule pentru a O înşira pe toată. Dar avem varianta scurtă, instantaneu perceptibilă a Adevărului: este Fericirea şi Iubirea a tot ce există.

În multe cărţi şi teorii, „sufletul” este folosit ca sinonim pentru „spirit”, autorii nefăcând diferenţă între ele. Ar trebui să dăm importanţă acestui lucru?

Este o confuzie majoră printre clerici, esoterişti, spiritişti şi în rândul publicului larg, care trebuie lămurită.

a) În Biblie, cele două concepte sunt separate (referinţe la 1 Tesaloniceni 5:23 sau la 1 Corinteni 14:15). Din Scriptură se înţelege că **mintea face parte din suflet**, nu din spirit şi nici din creier. Este adevărat că sufletul depinde în toate de spirit, dar nu este identic cu el, ci are o **voinţă şi o conştiinţă proprie**. Desigur, această plasare teoretică ridică unele întrebări suplimentare despre cine sau ce supravieţuieşte după moarte, pe care le-am lămurit deja.

Referinţele din Noul Testament despre Ispitirea lui Isus Hristos în pustie (Matei 4:1-11, Luca 4:1-13) sunt, în mod evident, o înregistrare a relatărilor Sale către discipoli. De altfel, în tradiţia patristică şi yoghină sunt bine cunoscute experienţele de tip mistico-ascetic, în care conştiinţa adeptului trăieşte aventuri astrale neobişnuite, chiar şocante. Nu sunt imagerii sau dezechilibre psihice, ci trăiri sufleteşti într-o realitate paralelă. În cazul episodului biblic amintit, se vorbeşte despre răpirea în duh de către Lucifer a sufletului omului Isus, într-o tentativă de a-l atrage de partea forţelor Întunericului. I-a zgândărit orgoliul de „Fiu al lui Dumnezeu" şi i-a promis faima pământească în schimbul pactului cu diavolul, fără succes însă. Nu ar fi logic să credem că aceste ispite s-au adresat spiritului divin încarnat în Isus, despre care tot Biblia afirmă că venea din Divinitate, era imaculat, perfect, incoruptibil precum Dumnezeu. Numai sufletul uman al lui Isus din Nazareth putea fi ispitit cu oarecare şanse de izbândă, nicidecum spiritul său perfect. Iată deci o altă dovadă, indirectă, că Biblia diferenţiază sufletul de spirit (duh), căci spiritul este ascuns în inima sufletului, dar seamănă doar parţial cu acesta. Isus era „Fiul lui Dumnezeu" prin spiritul său perfect, dar era „Fiul Omului" prin sufletul supus chinurilor existenţei omeneşti.

b) Când doctrina spiritistă foloseşte triada *Spirit-perispirit-corp*, ar trebui să înţelegem faptul că **sufletul este alcătuit din materie perispirituală**. Confuzia majoră a unor spiritualişti prin care „**sufletul" este folosit ca sinonim pentru „spirit"** este amendabilă din punct de vedere **raţional**. S-a afirmat că spiritul se încarnează într-un corp uman, ştergându-i-se din memorie vieţile anterioare şi viaţa de spirit liber, dintre încarnări. Să o luăm ca ipoteză de lucru. Prin urmare, sufletul omenesc nu ar fi nimic altceva decât spiritul „prostit" de carapacea corporală. Atunci când omul doarme, se mai spune că spiritul părăseşte acest trup penibil, mergând în lumea spirituală. Aici suntem de acord. Pentru că nu îşi aminteşte călătoriile sale astrale la revenirea în corpul fizic, ar însemna că, iarăşi, i se şterge memoria. Prin urmare, memoria şi inteligenţa spiritului (viaţa sa psihică) ar funcţiona precum un bec – s-ar aprinde noaptea şi s-ar stinge ziua, fără întrerupere. Ziua ignorant - noaptea iluminat, sau noaptea vesel - ziua trist... Dar, în acest caz, **viaţa psihică nu ar avea continuitate**. Practic, spiritul ar duce o viaţă complet dublă, schizofrenică. Nici vorbă de o conştiinţă divină!...

Mai este un aspect: visul. Dacă tot spiritul ar fi cel care visează, atunci acea experienţă suprarealistă, confuză s-ar adăuga la confuzia obişnuită din starea de veghe. Deci, spiritul ar duce o viaţă triplă: veghea,

visul, somnul fără vise. Situaţia se complică şi mai mult dacă adăugăm stările modificate de conştiinţă (transa hipnotică, proiecţia astrală etc). Ajungem să credem că spiritul ar fi ca o minge şutată de la unul la altul, mereu ameţită, neştiind cine este el cu adevărat: este omul? este personajul din vis? este entitatea luminoasă din somn? este înţeleptul din starea hipnotică? este preafericitul din extaz?... Putem oare accepta raţional faptul că spiritul nu are o identitate permanentă, putem oare crede că aceste experienţe diverse se adresează unei „scântei divine" fără personalitate, un simplu memory-stick, pe care se înscriu diversele stări în care îl aruncă hazardul? Raţiunea se revoltă în faţa unui asemenea scenariu, căci însăşi credinţa că **spiritul este de natură divină** ar dispare, s-ar dizolva într-o asemenea perspectivă halucinantă, chiar blasfemică. În schimb, putem accepta că toate aceste stări diferite sunt ale conştiinţei umane, purtată din aventură în aventură – sunt stări de conştiinţă ale sufletului, nu stări ale spiritului!

Spiritul nu îşi pierde niciodată conştiinţa de Sine pe timpul încarnării umane, fiind permanent treaz şi iluminat. Ceea ce se schimbă mereu este starea sufletului. Dacă vrem să cunoaştem ce este nemuritor în noi, trebuie să ne apropiem de realitatea spirituală. Conştiinţa umană este liantul dintre suflet şi spirit (căci conştiinţa este nucleul natural al sufletului), dar ea poate, prin antrenament, să devină foarte intimă cu spiritul divin. Aceasta este starea iluminaţilor, înţelepţilor: când sufletul devine extensia perfectă a voinţei spiritului, în acelaşi timp spiritul preluând direct din responsabilităţile sufletului.

Ce este evoluţia spirituală?

Din punctul de vedere al **Spiritului,** este propria Sa creştere nesfârşită către Dumnezeu, prin reîncarnări succesive în diverse fiinţe biologice, dar şi prin misiunile ce le primeşte între încarnări, ca spirit liber.

În schimb, evoluţia spirituală a **omului** se referă la cele 2 procese paralele - 1) autocunoaşterea psihologică şi 2) cunoaşterea spirituală de Sine - însoţite de fapte înţelepte pe măsură. Este aventura **Conştiinţei** umane de-a lungul acestei scurte vieţi.

1) Prin **autocunoaştere psihologică**, Conştiinţa umană se dezidentifică treptat cu mintea şi funcţionarea ei automată. Devine conştientă de clişeele corporale, emoţionale, mentale (adică inconştiente), care există independent de voinţa conştientă. Luând la cunoştinţă mecanismele oarbe ale ego-ului, Conştiinţa le controlează mai bine şi realizează faptul că Ea este diferită de acest ghem de automatisme şi liberă. Liberă să facă ce?

2) Autocunoaşterea ego-ului se continuă firesc prin **cunoaşterea Sinelui spiritual** (Spiritul divin încarnat). Conştiinţa realizează acum că mai există un pol superior, luminos al fiinţei psihice, opus ego-ului (care e polul inferior, lumesc). Pe măsura apropierii Conştiinţei de Spirit, ea simte o tot mai mare fericire necondiţionată, cunoaştere rafinată şi putere de acţiune fără oprelişti. Apropierea de Spirit se petrece, mai mult

sau mai puţin, urmând diverse căi spirituale. Nu toate dintre ele explică acest lucru în mod clar, dar pe orice cale am evolua, dacă vom conştientiza procesul interior ce se desfăşoară, îl putem accelera, grăbind trecerea Conştiinţei de la ego la Spirit.

Procesul **cunoaşterii spirituale de Sine** are câteva etape, care ar putea fi descrise pe scurt astfel:

Trezirea de Sine. Este perioada în care înţelegi că trebuie să ai şi o viaţă spirituală, dar nu pentru că aşa spun alţii, ci pentru că ceva din interior te împinge spre asta: Spiritul din tine.

Respectul de Sine. Accepţi tacit şi nu mai tăgăduieşti că ai un "Şef". Îl respecţi, îi eşti recunoscător că îţi dă viaţă şi inspiraţii. Încă nu îl înţelegi pe deplin, dar simţi că nu e bine să i te opui, ai verificat deja ce rău este să nu asculţi de intuiţie. Este etapa pe care se pune accent în *karma-yoga*.

Iubirea de Sine. Simţi că fericirea îţi vine numai atunci când eşti în armonie cu Spiritul. Atunci nici nu ai nevoie de o realizare exterioară, fericirea ta nu se bazează pe vreun motiv efemer, ci se autosusţine prin menţinerea ta în contact cu Sursa fericirii. Şi îi întorci fericirea, printr-o iubire sinceră, perfectă. Iubirea este totuna cu fericirea. Este etapa pe care se pune accent în *bhakti-yoga*.

Abandonul în Sine. Este etapa în care îţi dizolvi voinţa ta în cea a Spiritului, printr-un efort de abandonare a ego-ului. Atunci experimentezi expandarea limitelor proprii şi o înţelegere foarte rafinată a vieţii, fiinţelor, lumii, Creaţiei. Ca o ilustrare aproximativă, te poţi simţi ca sub o imensă cupolă, în care corpul tău abia se mai vede, dar aura îţi este dilatată în tot spaţiul de sub cupola aceea gigantică. Proba supremă a abandonării în Sine este tăcerea mentală, oprirea gândurilor. Este etapa pe care se pune accent în *jnana-yoga*.

Realizarea Sinelui. Este încununarea procesului cunoaşterii de Sine, trăirea stării proprii a Conştiinţei, atunci când ea (adică tu!) este scufundată în substanţa cauzală, cea mai subtilă cu putinţă. Este o stare contemplativă care a fost descrisă de către cei care au avut stări de iluminare, de expansiune cosmică, de extaz mistic. Este culmea tuturor căilor spirituale.

Acest proces etapizat al cunoaşterii de Sine este condus de către Spirit şi poate fi parcurs în timpul unei vieţi, prin graţia Lui.

Mai există o etapă, ultima, care însă depinde exclusiv de Graţia Divină, fiind o absorbţie a Conştiinţei umane în planul dumnezeirii necreate, UNIREA DEPLINĂ CU DUMNEZEU. Lipsesc cu desăvârşire cuvintele care ar putea-o descrie în toată splendoarea sa.

- SFÂRŞIT –

Copyright © Răzvan-Alexandru Petre